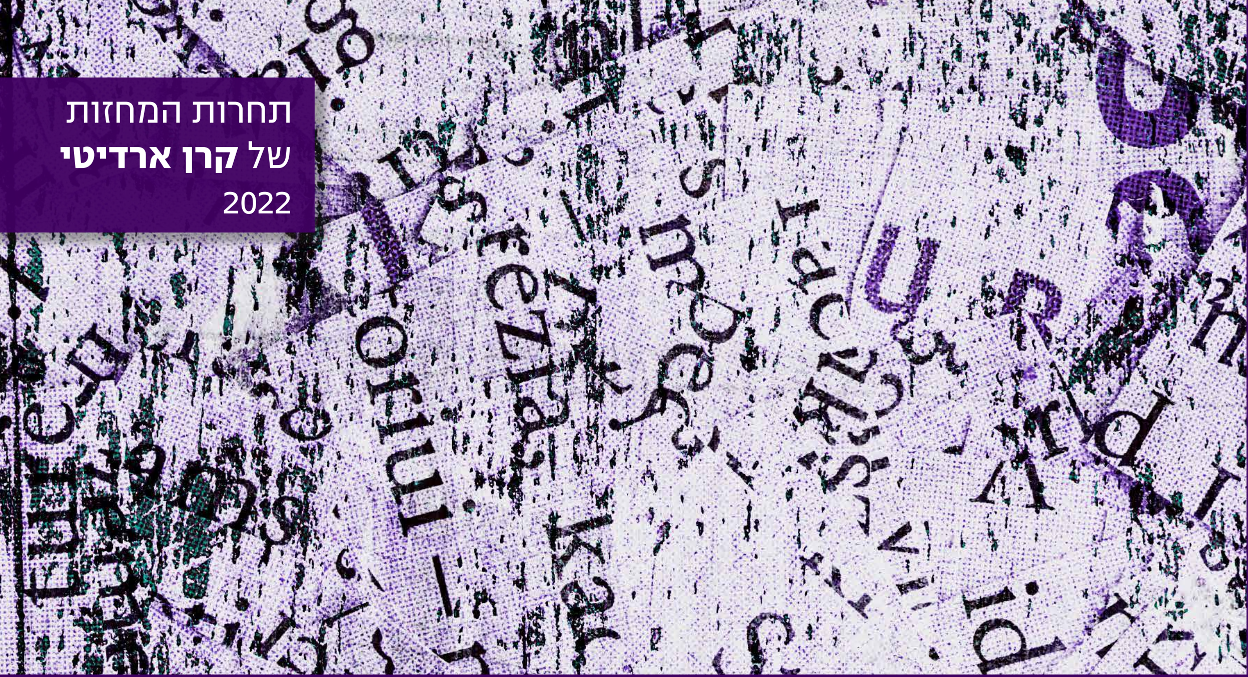

תחרות המחזות
של **קרן ארדיטי**
2022

חיים ביחד, ערים מעורבות

التعايش - المدن المختلطة

Living Together, Israel's Mixed Cities

Juifs et Arabes – Coexistences urbaines

קרן ארדיטי
לדיאלוג בינתרבותי
The Arditi Foundation
for Intercultural Dialogue
مؤسسة أرديتي
للحوار بين الثقافات

אוניברסיטת תל אביב

המרכז ללימודים בינלאומיים ואזוריים
ע"ש ס' דניאל אברהם
The S. Daniel Abraham Center
for International and Regional Studies
مركز س. دنيئيل أبراهام
للدراسات الدولية والإقليمية

החוג לאמנות התיאטרון
הפקולטה לאמנויות ע"ש יולנדה ודוד כץ
Department of Theatre Arts
The David and Yolanda Katz Faculty of the Arts
قسم فنون المسرح
كلية يولاندا ودَفيد كاتس للفن

חיים ביחד, ערים מעורבות

التعايش - المدن المختلطة

Living Together, Israel’s Mixed Cities

Juifs et Arabes – Coexistences urbaines

המחזות הזוכים בתחרות המחזות
של **קרן ארדיטי** 2022

אוניברסיטת תל אביב

החוג לאמנות התיאטרון
הפקולטה לאמנויות ע"ש יולנדה ודוד כץ
Department of Theatre Arts
The David and Yolanda Katz Faculty of the Arts
قسم فنون المسرح
كلية يولاندا ودَفيد كاتس للفن

המרכז ללימודים בינלאומיים ואזוריים
ע"ש ס' דניאל אברהם
The S. Daniel Abraham Center
for International and Regional Studies
مركز س. دنيئيل أبراهام
للدراسات الدولية والإقليمية

קרן ארדיטי
לדיאלוג בינתרבותי
The Arditi Foundation
for Intercultural Dialogue
مؤسسة أرديتي
للحوار بين الثقافات

תרגום לערבית ״נעולים בלילה״, ״אהבה בלהבות״: מיכל סלע
תרגום לערבית ״סוגרים״: מריהאן שוגן שוואגה
תרגום לצרפתית: דורית דליות
עיצוב ועימוד: מיכל סמו־קובץ, המשרד לעיצוב גרפי

© כל הזכויות שמורות

אין להדפיס ללא אישור בכתב מבעלי הזכויות כל חלק מהספר הזה,
אין לייצרו מחדש או להשתמש בו בכל צורה שהיא, אלקטרונית או מכנית,
או באמצעים אחרים הידועים כיום או שיומצאו בעתיד, כולל צילום
או הקלטה, או בכל סוג של מאגרי מידע.

יצא לאור בשנת תשפ״ג – 2022

Metin Arditi of the Arditi foundation

Mr. Metin Arditi, the head and founder of the Arditi Foundation, is a Swiss citizen of Turkish Sephardic origin, and lives in Geneva. He is a well-known author and a philanthropist. Among the many novels that he has published, the most recent ones are *Carnaval noir* (2018), *Rachel et les siens* (2020), *L'homme qui peignait les âmes* (2021) and *Tu seras mon père* (2022).

In 2012 he was named Goodwill Ambassador of UNESCO, and in 2014 UNESCO nominated him as a Special Envoy for Intercultural Dialogue.

The Arditi Foundation awards annual prizes to graduates of the University of Geneva and the Swiss Federal Institute of Technology. It has purchased a landmark theater, the Cinema Manhattan, which it transformed into the Auditorium Fondation Arditi and offered to the University of Geneva.

Metin Arditi is the founder of "The Instruments of Peace Foundation", which offers musical education to children of Palestine and Israel. He is also a member of the Foundation Board of the Music Conservatory of Geneva. And last but not least, Metin Arditi has also created the Constantinople Price which was awarded in Paris, in May 2022 to the Palestinian diplomat and author, Elias Sanbar and to the Israeli historian, Prof. emeritus Eli Barnavi, former ambassador of Israel in France who recently published his *Memoirs*. Both have been very active in promoting peace between Israel and Palestine.

תוכן

פתח דבר 7

3

אהבה בלהבות / דני ונה 13

الحب في النيران / داني فونا 21

Ruelles en feu / Dany Vana 29

2

סוגרים / דינה אבזאח 38

موافقون / دينا أبزاخ 54

Désaccords / Dina Abzah 70

1

נעולים בלילה / איתמר גריילסמר וטס מאיר 87

مغلقون في الليل / إيتمار غرايلسامر، تيس مئير 104

Verrouillés / De Tess Meir et Itamar Greilsammer 121

פתח דבר

נושא תחרות ארדיטי לשנת הלימודים 2021–2022 היה "דו קיום יהודי–ערבי בערים מעורבות". התחרות הייתה פתוחה לסטודנטים וסטודנטיות לאוניברסיטאות המחקר והמכללות האקדמאיות בישראל. קצת יותר מחמישים מחזות נשלחו אלינו עד לחודש אפריל 2022. המחזות נקראו בקפידה על ידי חבר שופטים מגוון ככל האפשר. השופטים הינם אקדמאיים, גברים ונשים, יהודים וערבים:

- ד"ר דרור הררי, ראש החוג לאומנות התאטרון, הפקולטה לאומנויות
- ד"ר שרון אהרונסון־להבי, החוג לאומנות התאטרון, הפקולטה לאומנויות
- ד"ר יאיר ליפשיץ, החוג לאומנות התאטרון, הפקולטה לאומנויות
- ד"ר מנאר מח'ול, החוג ללימודי ערבית והאיסלאם, הפקולטה למדעי הרוח
- פרופ' גדי רול, החוג לאומנות התאטרון, הפקולטה לאומנויות
- פרופ' נדין קופרטי־צור, ראשת התכנית לתרבות צרפת, ומרכז ס' דניאל אברהם ללימודים בינלאומיים ואזוריים, הפקולטה למדעי הרוח

שלושה מחזות נבחרו, לפני שאתאר אותם בקצרה, ברצוני לציין שהתרגיל הזה הניב טקסטים מעניינים ביותר. נכון שכל אחד מבטא בו זמנית את הכאב והייאוש, באופן בו הם מתארים את סוגיות הדו־הקיום הנובעות מהסכסוך הישראלי–פלסטינאי. הפזמון החוזר בכל המחזות, מבלי שהמחברים תיאמו עמדות, הינו מוטיב ה"סגירוּת" ("נעולים" של איתמר גרלסייאמר וטס מאיר) נושא התקיעוּת והסכנה ("אהבה בלהבות" של דני ונה) וגם נושא האילוצים ("סוֹגְרים" של דינה אבזאח). כולם כמובן, בצורה זו או אחרת, מצביעים על תחושת הניכור.

הקטגוריות האבסטרקטיות ירקמו עור וגידים, בתוך דמויות בשר ודם, תפוסות ברשת של הגדרות זהות מנוגדות: גברים מול נשים, יהודים מול ערבים, כל הקומבינציות אפשריות ונסקרות על ידי כל מחזה ומחזה, כדי לתת ביטוי למצוקה שהסכסוך מוליד לתוך היחסים הבינאישיים.

התקווה, הקלושה אמנם, נמצאת בתודעה, שכל דמות מבטאה בנוגע למצבה ועל אף הייאוש המפוכח, ובמאמץ שכל אחת מהדמויות משקיעה על פי יכולתה, על מנת ליצור ולשקם סוג של דיאלוג, סוג של אנושיות.

בכל אחד משלושת המחזות, הסכסוך זוכה לטרנספוזיציה ולובש צורה של עימות בין הדמויות. ב"נעולים", נועה הישראלית מתעמתת עם מחמוד, ובאופן אמבלמטי הם צריכים ללמוד לחיות יחדיו תחת קורת גג אחת, למרות שכל אחד מתייחס לנוכחות האחר כלא לגיטימית. המתח הדרמטי מתהדק עוד יותר כאשר מתברר שלאורי נגמר האינסולין, ושהוא נאלץ לצאת מהבניין כדי להשיג את התרופה, אך הפועלים חסמו את דרכי הכניסה והיציאה מהבניין. רק הסולידריות בין שלושת הדמויות שמסוגלות לבנות חזית אחת בזמן חירום, תביא לפתרון המצב. כאן, הלקח של המחזה. מסר של תקווה. קלושה אמנם, אבל עדיין תקווה.

"אהבה בלהבות" של דני ונה, מציע תמונת ראי של המחזה הקודם. הפעם שתי דמויות באינטראקציה הינן יהודי, שהמסעדה שבבעלותו נשרפה לחלוטין על ידי פורעים ערבים, ומלצרית ערביה של המסעדה הזו, אשר בשם עמיתיה, באה לבקש את משכורתם, בזמן שהוא צפון בדירתו מתוך חשד שהפורעים יבואו לפרוץ ביתו ולבצע בו לינץ'. יצוג הזוג הזה, גם הוא אמבלמטי לסכסוך הישראלי-פלסטינאי, ההסתגרות מבשרת על הפחד, התלות ההדדית, התקיעות מבשרת על היעדר תכניות פוליטיות, היעדר אפשרות לצפות לעתיד טוב יותר, שקט ומפוייס יותר. הסערה הפוליטית והחברתית שגועשת סביבם, לא מונעת ביטוי של קשר רגשי. הם עבדו זה לצד זו, הם אהבו, הם יכלו לדעת גורל אחר מאשר ההרס הרבתי הרומס את עתידם של נשים וגברים כאחד, משני הצדדים.

"סוגרים" של דינה אבזאח, הינו בו זמנית, סאטירה של משחקים טלויזיונים וייצוג מוצפן של הסכסוך. שני מתעמתים, אחד יהודי ואחד ערבי, מתחרים בתחרות מזוייפת, כנהוג במשחקי טלויזיה, כאשר האילוצים מכתיבים את תוכנם. הסאטירה, נוגעת לחשיפת התפקוד הלקוי של המשחק הטלויזיוני שבו, בניגוד למה שנותנים לצופים להאמין, שום דבר לא מקרי, והכל כבר הוחלט מראש. כמו הדיאלוג המדומה, בין המתמודד היהודי למתמודד הערבי, דיאלוג סטריאוטיפי של משאלות ריקות וכוונות טובות כביכול.

נפנה כעת מקום לשחקנים ולשחקניות, הבמה שלכם.

Le concours ARDITI de l'année universitaire 2021-22 avait pour thème la coexistence juive et arabe en milieu urbain, le concours était ouvert aux étudiants et étudiantes des universités et collèges universitaires du pays. Un peu plus d'une cinquante pièces nous ont été envoyées au mois d'avril et elles ont été attentivement lues par un jury que nous avons voulu aussi panaché que possible, se composant d'universitaires, hommes et femmes, juifs et arabes.

- Dror Harari, directeur du département de théâtre, Faculté des Arts
- Sharon Aronson- Lehavi, département de théâtre, Faculté des Arts
- Yair Lipschitz, département de théâtre, Faculté des Arts
- Manar Makhoul, département d'arabe et d'Islam, Faculté des Lettres
- Gadi Roll, département de théâtre, Faculté des Arts
- Nadine Kuperty-Tsur, Directrice du programme de Culture française, Faculté des Lettres

Trois pièces lauréates ont été sélectionnées et avant d'en dévoiler brièvement l'argument, je voudrais dire que l'exercice a donné lieu à des textes extrêmement intéressants, certes mais qui tous expriment à la fois douleur et désespoir dans la façon dont ils décrivent les problèmes de cohabitation issus du conflit israélo-palestinien. Le leit motiv qui revient dans toutes les pièces sans que leurs auteurs.es se soient concertés.ées est celui de l'enfermement (*Vérouillés* de Itamar Greilsammer), de l'immobilisme et du danger (*Ruelles en feu* de Dany Vana) ainsi que celui de la contrainte (*Désaccords*, Dina Avzah) qui renvoie bien sûr au sentiment d'aliénation. Ces catégories abstraites vont s'incarner dans des personnages en chair et en os pris dans un filet de déterminations identitaires contradictoires : hommes/femmes, juif/arabe, toutes les combinaisons sont explorées pour dire le malaise que le conflit génère dans les relations interpersonnelles. L'espoir réside aussi dans la prise de conscience de chacun de la situation et en dépit d'une lucidité désespérée, de l'effort que chacun investit pour à son niveau, établir ou rétablir un dialogue, un lien humain.

Dans chacune des trois pièces, le conflit est en quelque sorte transposé et prend la forme d'un affrontement entre les personnages : dans *Verrouillés*, Noa l'israélienne s'oppose à Mahmoud, de façon emblématique ils doivent apprendre à vivre ensemble sous un même toit alors que chacun considère

la présence de l'autre comme une imposture. Le nœud dramatique se resserre encore lorsque Ouri est à court d'insuline et doit sortir pour s'en procurer alors que les ouvriers ont bloqué toute possibilité d'entrer ou de sortir de l'immeuble, la solidarité des trois personnages, unis devant l'urgence permettra le dénouement de la situation. C'est là que se trouve la leçon de cette pièce, ainsi que son message ténu, certes, d'espoir.

Ruelles en feu de Dany Vana propose une image en miroir de la pièce précédente, cette fois-ci les deux personnages en interaction sont un juif israélien dont le restaurant a été réduit en cendres par les émeutiers arabes et une serveuse arabe de ce restaurant qui au nom de ses collègues vient lui demander leur paye alors qu'il est retranché dans son appartement et qu'il craint que les émeutiers viennent défoncer sa porte pour le lyncher. La représentation de ce couple est elle-aussi emblématique du conflit israélo-palestinien, l'enfermement dit la peur, l'immobilisme dit l'absence de plans, de possibilités de se projeter dans un avenir plus serein. La tempête politique et sociale mugit autour d'eux et n'empêche pas l'expression d'un lien sentimental, ils ont travaillé côte à côte, ils se sont aimés, ils auraient pu connaître un autre destin que celui de ce gâchis destructeur, mangeur d'hommes et de femmes.

Désaccords de Dina Avzah se donne à la fois comme une satire des jeux télévisés et une représentation codée du conflit. Deux opposants, un juif et un arabe se mesurent dans cette compétition truquée qu'est le jeu télévisé, dont les contraintes en dicteront l'issue. La satire porte sur le dévoilement du fonctionnement vicié du jeu télévisé où contrairement à ce qu'on fait croire aux téléspectateurs, rien n'est laissé au hasard et tout est déjà réglé d'avance, comme le sont les échanges entre le candidat juif et le candidat arabe déclamant un discours stéréotypé de vœux pieux et de bonnes intentions.

Laissons la place maintenant aux acteurs, sonnons les trois coups et que le rideau se lève !

במקום השלישי, **"אהבה בלהבות"** מאת **דני ונה**

דני וונה – בן 62, נשוי ואבא לשניים, מורה למחשבים מראשון לציון. לומד לתואר ראשון בפסיכולוגיה באוניברסיטה הפתוחה וכותב רומנים חלקיים למגירה. זה המחזה הראשון פרי עטו.

המחזה מתרחש בתקופת מבצע שומר חומות במאי 2021, עוסק ביחסים המורכבים בין דודי מסעדן שנקלע לקשיים עקב הקורונה ומונא ערבייה נוצריה שעבדה אצלו על רקע כל ההתרחשויות שמסביב.

במקום השני, **"סוגרים"** מאת **דינה אבזאח**

דינה אבזאח היא סטודנטית לפסיכולוגיה באוניברסיטה הפתוחה, צ׳רקסית, מהיישוב הצ׳רקסי כפר כמא שבגליל. "סוגרים" זה המחזה הראשון שלה.

המחזה עוסק בשעשועון טלוויזיה שאליו מגיעים לעימות אבי ועלי – שני סטודנטים שמאוימים בסילוק מהאוניברסיטה בעקבות ויכוח שפרץ ביניהם בכיתה.

במקום הראשון, **"נעולים בלילה"** מאת **איתמר גריילסמר וטס מאיר**

טס מאיר – שחקנית, בוגרת ניסן נתיב תל־אביב וקורס מחזאות בקאמרי. שחקנית יוצרת בהצגה "ככה יצאתי" בצוותא.

איתמר גריילסאמר – משורר, מתרגם שירה, כותב סיפורים. פרסם בכתבי־עת רבים ובעיתונים, ביניהם במוסף של "הארץ". סטודנט לספרות וכתיבה יוצרת בתואר שני. מורה לספרות בתיכון.

המחזה עוסק באורי, מתכנת צעיר שעובד מביתו שביפו. הוא מגלה שבת זוגו החדשה נועה והשותף שלו נור – שהוא גם חברו הטוב ביותר – אינם מסוגלים לחלוק את הדירה זה עם זו. במקביל, הוא מבין שעליהם לשהות בדירה, שלושתם יחד, לפרק זמן ממושך עקב עבודות תמ"א שנועלות אותם ללא אפשרות יציאה מהבניין. ההכרעה בין חברו ושותפו לבין אהובתו, קורעת אותו והוא מסרב להכריע בינהם, עד שהמציאות מאלצת אותו לקבל החלטה יוצאת דופן.

באירוע שנערך בנובמבר 2022 חולקו פרסים לכותבים שזכו בתחרות, והמחזות שכתבו הוצגו בפורמט של קריאה מבוימת, בליווי אמנותי של מר איגור ברזין וד״ר דרור הררי ובבימוי והשתתפות סטודנטים וסטודנטיות מהחוג לאמנות התיאטרון.

מפיקה ראשית: יוליה קידר

״**אהבה בלהבות**״ הוצג בבימוי יותם ויצמן ובהשתתפות השחקנים: עביר לאון, עמית לסרי

״**סוגרים**״ הוצג בבימוי יונתן אטלס ובהשתתפות השחקנים: אלכסנדר סילצ׳נקו, מריו ראמי סלמאן, נעה מילוא ודב רייזר (קול הפרופסור)

״**נעולים בלילה**״ הוצג בבימוי קרל כץ ובהשתתפות השחקנים: עדן ראבוס, קאי אגין פטרס, שירי בלושטיין

אהבה בלהבות

דני ונה

עכו, מבצע שומר חומות מאי 2021
דירה קטנה ומוזנחת במבנה אבן גדול עתיק ברחוב סלאח אדין.
בתוך הדירה נשמע קול רטט של טלפון סלולרי

מונא: פתח לי בבקשה, אני יודעת שאתה בפנים
דודי: מה את רוצה
מונא: אני רוצה לדבר איתך, בבקשה תפתח לי
דודי: את לבד? אין איתך אף אחד?
מונא: כן אני לבד... פתח מהר בבקשה אני פוחדת, לא רוצה שיראו אותי פה.
דודי: ממה את פוחדת?
מונא: לכולם מסוכן עכשיו, יש ממש מלחמה בחוץ...
דודי: אין אף אחד בחדר המדרגות?
מונא: לא... אתה לא מאמין לי?
דודי: לא יודע... קרו כל כך הרבה דברים, אני כבר לא בטוח בשום דבר.

הדלת נפתחת לאט לאט לכדי חרך קטן

דודי: היכנסי מהר

היא נכנסת

מונא: אתה ממש פוחד! אף פעם לא ראיתי אותך ככה...
דודי: זמנים חדשים...
מונא: מה שלומך?
דודי: אה... לא משהו, את יכולה לשבת אם זו שיחה ארוכה, רק דברי בשקט... רוצה לשתות משהו?

מונא: לא. אפשר להדליק את האורות?

דודי: לא. הם יודעים שאני יהודי וגר פה

מונא: אוי לנו

מונא: אני לא באתי רק בשבילי, באתי לדבר בשביל כל העובדים במסעדה, לא קיבלנו משכורת, אתה לא זמין בטלפון... אצל חלק המצב ממש קשה אין מה לאכול

דודי: משכורת? על מה את מדברת? שרפו לי את המסעדה

מונא: אנחנו יודעים.. אבל...

דודי: היית ברחוב? ראית את המסעדה? הכל שרוף! שמת לב לעוד משהו מוזר? רק מסעדות וחנויות של יהודים נשרפו

מונא: אני יודעת אבל...

דודי: מה בדיוק את יודעת? העובדים שלי שרפו את המסעדה ועכשיו הם מבקשים משכורת?

מונא: אתה בטוח?

דודי: הייתי שם ! התחבאתי במחסן כמו כלב רחוב... ראיתי אותם, החברים שלך שרפו את המסעדה ! הילדים של השכנים שלי... העובדים שלי... פחדתי לזוז, פחדתי לנשום, היה להם רצח בעיניים, שרפו הכל, חיות אדם, כל מי שהיה יהודי באותו הרחוב היכו אותו מכות רצח. אנשים שהיו בני בית אצלי, פתאום לא הכרתי אותם יותר... התחבאתי במחסן שלא יעשו בי לינץ׳, ראיתי

מונא: למה לא התקשרת למשטרה?

דודי: התקשרתי עשרות פעמים... רק אחרי שעה ענו לי, אמרו שלא יכולים להגיע, אמרתי שעומדים לעשות בי לינץ׳ אמרו לי שאתחבא עד שהם ילכו

מונא: אני ממש ממש מצטערת בשבילך.

הפוגה

עבדנו קשה בשביל הכסף הזה אנחנו לא שרפנו את המסעדה, מה אנחנו אשמים?

דודי: אין כסף. הכל נשרף. תבקשו מהחברים שלכם ששרפו את המסעדה... בקשי מאח שלך

מונא: סמיר?

דודי: מיליון אחוז. ראיתי אותו בראש הפורעים, רץ משולהב עם טירוף בעיניים צורח ומתלהם, היו עוד כמה שזיהיתי אבל סמיר זה היה ממש סכין בגב... הוא היה בן בית אצלי כמו אח שלי.... לא רוצה להגיד כמו הבן שלי כל הזמן דאגתי לו, דיברתי איתו ייעצתי לו

מונא: אני לא מאמינה לך...

הפוגה

מונא: דודי... יש דברים שאתה לא יודע ואני לא יכולה לספר לך. וגם אם כן וגם אם זה נכון, מה אנחנו אשמים? אנחנו לא היינו שם...

דודי: ומה אני אשם? מה אני עשיתי? נתתי לכם עבודה נתתי לכם פרנסה מכובדת נתתי לכם יחס טוב מה קיבלתי? יריקה בפרצוף קיבלתי, סכין בגב

מונא: אתה נתת לנו? אתה עשית לנו? עשית בשביל עצמך, לא נתת לנו נדבות, עבדנו בשביל הכסף הזה ועבדנו קשה מאד כדי שאתה תרוויח כסף ותחיה כמו מלך והגרושה שלך תוכל לנסוע עם המרצדס הכי מפואר שיש בשוק... אתה השליט האדון ואנחנו העבדים שלך...

דודי מסמן למונא עם אצבע על השפתיים לשתוק... הם מצטופפים יחד ליד החלון ומתכופפים אחד ליד השנייה
השקט השתרר שוב, רגעים ארוכים של דממה מעיקה.
דודי קם בשקט ומציץ מבעד לעינית של הדלת רגע ארוך

דודי: הם הלכו... את יכולה גם ללכת, אין כסף... אין כלום

מונא: אני פוחדת לצאת, הם בטח ברחוב... אם יראו אותי יוצאת אצלך אני גמורה

דודי: את ערבייה הם לא יעשו לך כלום

מונא: גרושה ערבייה שיוצאת מבית של יהודי מאוחר בערב... מה אתה חושב שיעשו לי? יתנו לי זר פרחים? יחבקו אותי וילוו אותי הביתה?

דודי: אני מצטער מונא... למה דווקא את הגעת? למה לא שלחו מישהו אחר

מונא: הם ביקשו ממני בגלל מה שהיה בינינו פעם וחשבו שיש לי מילה אצלך... אני יכולה להישאר פה עוד קצת בבקשה?

דודי: כן את יכולה

הפוגה

מונא: דווקא אתה מכל האנשים בעולם?

דודי: אני מצטער מונא, כל הטירוף הזה שמסביב תפס אותי חזק...

הפוגה

מונא: סידרת פה קצת את הדירה?

דודי: כן, ניקיתי, צבעתי, החלפתי קצת רהיטים

מונא: מישהי חדשה?

דודי: כן... קורונה. היא פינתה לי קצת זמן עבודה

רגעים ארוכים של שקט

מונא: הם באו לקרוא לו בלילה... לסמיר אח שלי

דודי: מי?

מונא: כל הצעירים מהמסגד, שמרעילים אותם כל הזמן

דודי: אבל אתם בכלל נוצרים

מונא: אף פעם לא תלמד? אנחנו קודם כל ערבים ואחר כך נוצרים.... סמיר לא הולך למסגד אבל הוא מכיר את כולם מהרחוב מהאוניברסיטה יש לו הרבה חברים

דודי: למה הוא הלך?

מונא: הוא לא רצה ללכת, אבל גם לא רצה להתחבא בבית... גם אבא שלי התחנן שיישאר בבית

דודי: עדיף ללכת ולהכות אנשים ולשרוף להם את המסעדה? לעשות פוגרומים

מונא: בוודאי שלא... אבל הם היו פוגעים בנו... גם ככה יש לי שם רע בשכונה

דודי: בגללי

מונא: גם בגללך

דודי: אני מצטער

מונא: אל תצטער... זה החיים שלי וההחלטות שלי

דודי: למה הוא לא התחבא או התחמק או משהו

מונא: אני הכרחתי אותו ללכת

דודי: מה??

מונא: ידעתי מה יקרה אם הוא לא יילך, הם היו פוגעים באמא שלי ובאבא שלי ובכל מי שגר בבית שלנו... במיוחד בו, הוא היה גמור פה. זו לא רמת אביב גימל פה

דודי: שלחת אותו לפגוע בי? לפגוע בנו? לשרוף לנו את המסעדה????

מונא: לא בפירוש לא. אמרתי לו שיעשה כאילו... שרק ירוץ איתם... אני מצטערת

דודי: כן... את יודעת שיעצרו אותו על זה, יהיה לו תיק פלילי, יישב בכלא כמה חודשים וכל העתיד שלו בסכנה

מונא: על איזה עתיד אתה מדבר בדיוק? מלצר במסעדה? זה העתיד שלו? הוא למד מחשבים ארבע שנים, סיים בהצטיינות, היה במאה ראיונות אף אחד לא קיבל אותו לעבודה

דודי: אני יודע... דברתי איתו על זה

מונא: עוד ראיון ועוד ראיון וכלום, חברים שלו עם ציונים נמוכים בהרבה כבר עובדים בהייטק ורק הוא בבית

דודי: הצעתי לו כמה דברים... צריך סבלנות

מונא: למה ערבי במדינה הזו לא יכול לקבל עבודה בהיי טק בלי עזרה של מישהו

דודי: לכולם קשה למצוא עבודה

מונא: לערבי זה בלתי אפשרי כמעט.

דודי: לא משנים הכל ביום אחד... לוקח זמן

הפוגה

מונא: הוא מאד העריך את זה שאתה מנסה לעזור לו

דודי: כן?

מונא: לא הייתה לו ברירה, הוא היה חייב ללכת... הוא ידע שאתה במחסן מאחורה

דודי: מה? באמת? איך

מונא: כן... הוא ראה אותך נכנס לשם

דודי: איך את יודעת?

מונא: הוא סיפר לי... והוא גם סיפר לי שהוא הרחיק אותם משם

דודי: לא ידעתי... חשבתי שהמבטים שלנו הצטלבו לשנייה אבל לא הייתי בטוח... חשבתי שאני מדמיין...

מונא: עכשיו אתה יודע...

דודי: אף פעם לא פחדתי ככה כל החיים שלי, הייתי בכל כך הרבה מבצעים, מארבים, מלחמה. ואף פעם לא פחדתי ככה... ישבתי שם במחסן מזיע ללא הרף, רועד בכל הגוף, איבדתי את תחושת הזמן... רק כשהרגשתי את העשן והחום טיפסתי על החלון וקפצתי לסמטה... שמתי סמרטוט על הפנים שלא יזהו אותי ורצתי לפה כמו מטורף

מונא: כשצעירים לא פוחדים מכלום

מונא: נשאר לך מהיין הטוב ההוא שהיית מחזיק פעם?

דודי: אין כסף מונא, הכל הלך... נשאר רק מינוס אחד גדול

מונא: לאן הלך?

דודי: חובות, המשכתי לשלם משכורות כרגיל,ההלוואות ירדו כרגיל, השכירות, ארנונה. הכסף נגמר לקחתי הלוואה על עוד הלוואה, הכסף מהמדינה לא הגיע עדיין דחו אותי כמה פעמים, הכל הלך. הבנק לא מוכן לתת אפילו שקל יותר

מונא: למה לא אמרת כלום?

דודי: זו אחריות שלי ולא שלכם, אתם עבדתם קשה מגיע לכם משכורת, לא רציתי להדאיג, הייתי בטוח שיבוא לנו קיץ טוב, נעבוד קשה נכסה את כל החובות, הגשנו ערעור על המענקים הייתי אופטימי... עכשיו הכל נשרף... זו מכת המוות שלנו

מונא: הלך כל הכסף?

דודי: הלך כל הכסף... החלפתי טלפון בגלל הנושים והספקים ולא בגללכם... המרצדס של הגרושה זה מההורים שלה, יש להם הרבה מאד כסף... ביקשתי מהם הלוואה לפני מספר חודשים הם עדיין חושבים על זה, בינתיים הם מסננים אותי, גם את האופנוע שהיה לי מכרתי

מונא: בגלל זה אתה גר בחורבה הזו

דודי: כן, אין תקציב לרמת אביב גימל...

הפוגה

מונא: לא באתי רק בגלל הכסף, אתה יודע את זה נכון?

דודי: קיוויתי שלא

מונא: באתי לראות שאתה בסדר... ולראות מה קורה איתנו.. איתי ואיתך

דודי: מה קורה איתנו?

מונא: רציתי לדעת אם ותרת עלינו?

דודי: לא יודע... זה כל כך מסובך

מונא: רציתי רק שתדע שלעבוד לידך היה אחד הדברים הכי מרגשים שהיו לי בחיים... הלילות הארוכים יחד, הנגיעות החטופות בעבודה... הפסקות סיגריה מול הים באמצע המשמרת

דודי: חורף באמצע השבוע, המסעדה נטושה, אין נפש חיה ברחוב, ורק שנינו בלובי מחכים ומחכים שיבוא מישהו... ואף אחד לא בא

מונא: זוכר את הנשיקה הראשונה שלנו?

דודי: איך אפשר לשכוח... הבאתי לך פרח ליום ההולדת שלך והתנפלת עליי בנשיקות במחסן

מונא: אני זוכרת שדווקא אתה התנפלת עלי

דודי: באמת?

מונא: לא ממש... אני התנפלתי עליך, אתה לעולם לא היית עושה את הצעד הזה, אתה מחושב מדי... חושב יותר מדי, לא נסחף

דודי: מודה באשמה...

מונא: מה יהיה איתנו עכשיו?
הוא "מתעורר מהחלום"

דודי: אין לנו עתיד ביחד מונא... אף פעם לא היה לנו. זה היה פיקציה אחת גדולה, אשליה שהתמכרנו אליה כי לא היה לנו משהו אחר... שנינו היינו ריקים והדבר הזה מילא אותנו פתאום... כל הבלגן הזה רק לקח את האמת הזו ותקע לנו אותה בפרצוף כמו סטירת לחי עם מגף של מסמרים

מונא: יכולנו לנסות יותר

דודי: את תעזבי את המשפחה שלך בשבילי?

מונא: לא יודעת

דודי: אח שלך ואבא שלך יקבלו אותי?

מונא: לא יודעת... אני מוכנה לנסות להילחם על זה אבל אתה צריך לבוא איתי להיות איתי

דודי: לא יודע... בואי נחכה קצת שהכל ישקע, שהכל יירגע, שהחיים יחזרו למסלולם ואחר כך נראה

דודי: את יכולה ללכת עכשיו הכל בטוח

מונא: אני יודעת... אתה רוצה שאלך?

דודי: לא... מה את רוצה?

מונא: אני לא רוצה ללכת. אני יכולה להישאר?

דודי: אני אשמח מאד!

סוף דבר

الحب في النيران

داني فانا

منى: نادلة في مطعم
دودي: صاحب المطعم
عكا، وقت عملية حارس الأسوار، شهر أيار 1202. شقّة صغيرة مهملة في مبنى حجري قديم كبير في شارع صلاح الدين.
منى، حوالي 03 عامًا، واقفة على باب الشقة وتقرع الباب بتردد. تطرق عدّة مرّات بلطف شديد بدون الجواب. داخل الشقة لا توجد أي حركة. الظلام المطلق. داخل الشقّة يهتزّ الهاتف المحمول بدون الرنين.

منى: افتح، من فضلك، أعرف أنّك موجود جوا.

دودي: ماذا تريدين؟

منى: أحكي معك، من فضلك، افتح.

دودي: أنت لوحدك؟ لا أحد معك؟

منى: نعم، أنا لوحدي، افتح، سريعا، اخاف، لا أريد أن يرونني وأنا هنا.

دودي: مما تخافين؟

منى: الظروف الآن كثيرة الخطر على الكل، هناك في الخارج حرب بكل معنى الكلمة.

دودي: ألا أحد في الدرج؟

منى: لا. . . ألا تصدقني؟

دودي: لا أعرف. . . لقد وقعت أشياء كثيرة، لست متأكدًا من أي شيء الآن.

(الباب ينفتح ببطء على شق صغير)

دودي: أدخُلي، سريعًا.

(منى تدخل).

منى: أنت خائف، جدّ! ولا مرّة رأيتك هكذا. . .

دودي: ظروف جديدة. . .

منى: كيف حالك؟

دودي: أوه. . . هيك! أقعدي من فضلك، إذا كان الحديث طويل ولكن الرجاء أن تتكلمي بهدوء. . . هل تشربين شيئًا؟

منى: لا. هل يمكن أن تضيئ الغرفة؟

دودي: لا. إنّهم يعرفون أنني يهودي وعائش هنا.

منى: ويل لنا. لم أحضر من شان نفسي فقط. بل لأتحدث باسم جميع المشغَّلين في المطعم. لم ننقاضى الرواتب، وانت لا تردّ على الهاتف. . .والبعض الوضع لديهم صعب حقًّا، لا يستطيعون شراء الأكل.

دودي: الراتب؟ عما تحكين!؟ أحرقوا لي المطعم!

منى: عرفنا. . . ولكن. .

دودي: كنتِ في الشارع؟ هل رأيتِ المطعم؟ الكل انحرق! هل انتبهتِ على شيء غريب آخر؟ انحرقت المطاعم والمحلات اليهودية فقط.

منى: عارف ولكن. . .

دودي: ماذا بالضبط عرفت؟ المشغَّلون عندي قاموا بحرق المطعم والآن يطلبون الراتب؟

منى: أنت متأكد؟

دودي: كنت هناك! اختبأت في المستودع مثل كلب الشارع ... رأيتهم، أصدقاؤك هم الذين أحرقوا المطعم! أطفال جيراني ... الناس الذين يشتغلون عندي ... كنت خائفًا من التحرك، كنت أخشى من التنفس، كنت ارى في عيونهم الاستعداد للقتل، لقد أحرقوا كل شيء، حيوانات بشرية، كل من كان يهوديًا في ذلك الشارع تعرض للضرب القاتل. الناس الذين كانوا مثلهم مثل عائلتي، فجأة لم أعد أعرفهم... اختبأت في المستودع حتى لا يقتلوتني، رأيت.

منى: يا الله! كيف هربت من هناك؟ لقد قلت أن المطعم انحرق كلّيًا.

دودي: خرجت من النافذة الخلفية إلى الزقاق.

منى: ولم تتّصل بالشرطة؟

دودي: اتّصلت عشرات المرّات. . . بعد ساعة فقط ردّوا عليّ. قالوا إنهم لا يستطيعون أن يجيئوا، قلت إنهم قد يقتلونني فقالوا لي أن اختبئ حتى ينصرفون.

منى: أنا حقًّا آسفة من أجلك.

(فاصل قصير).

لقد اشتغلنا شغل صعب من أجل هذا الدخل. لا نحن من قام بإشعال النار في المطعم، شو ذنبنا؟

دودي: فيش مصاري. الكل انحرق. أطلبوا من أصدقائكم الذين قاموا بحرق المطعم . . . أطلبي من أخيك.

منا: سمير؟ أنت متأكد؟ أنتم، من ناحيتكم كلنا مظهرنا نفس الشيء.

دودي: مليون بالمائة. رأيته على رأس مثيري الشغب وهو يركض ملتهبا مع منظر المجنون يصرخ وينفعل. كانوا آخرين هناك كنت أعرفهم لكنّ سمير – كانت رؤيته مثل طعنة السكين في الظهر. . . لقد كان مثل أحد أفراد العائلة، كأنه أخي. . . ربّما مثل ابني، لقد كنت دائما قلقًا عليه، تحدّثت معه، أعطيته النصيحة.

منى: لا أصدّق كلامك. . .

دودي: هناك صور للمطعم، الصور التي تصل إليّ وقد قمت بطباعتها.

(يعطي دودي صورة مطبوعة لمنى)

منى: هل أنت متأكد من أنّه هو؟ الصورة ضبابية بعض الشيء.

دودي: متأكد مائة بالمائة.

(فاصل قصير).

منى: دودي. . . هناك أشياء لا تعرفها ولا استطيع أن أحكي لك. ولو صح كلامك وكان كل هذا صحيح، شو ذنبنا؟ نحن، لم نكن هناك. . .

دودي: شو ذنبي أنا؟ شو عملت أنا؟ اعطيتكم العمل، أعطيتكم الرزق المحترم، منحتكم المعاملة الجيدة فما حصلت أنا بالمقابل؟ البصقة في الوجه كان نصيبي، طعنت السكين في الظهر.

منى: أنتَ أعطيت لنا؟ أنت عملت من أجلنا؟ أنت قمت بذلك لمصلحتك أنت، لم تمنحنا الصدقة، اشتغلنا شغلا مرهقًا حتى أنت تربح المال وتعيش مثلك مثل الملك وأن تستطيع المرأة التي قمت بطلاقها أن تركب أفخر مرسيديس الموجود في السوق. . . أنت السيد الحاكم ونحن عبيدك.

(دودي يشير لمنى بالأصبع على الشفتين أن تسكت. الاثنان يقفان بجوار النافذة وينحنيان مع بعض إلى الخارج. عاد الصمت، لحظات طويلة من الصمت الجائر. ينهض دودي بهدوء وينظر من الثقب في باب المدخل لحظة طويلة).

دودي: لقد انصرفوا. . . أنت أيضًا، يمكنك أن تنصرفي، فيش مصاري! لا شيء!

منى: أخاف أن أخرج، أكيد هم في الشارع، إذا شافوني خارجة من عندك، هذه نهايتي.

دودي: أنتِ عربية، لا يعملوا لك ولا شيء.

منى: أن مطلقة عربية خارجة من منزل ليهودي في ساعة متأخرة من الليل. . . فما رأيك يعملوا-لي؟ يعطونني باقة من الأزهار؟ يعانقونني ويرافقونني إلى البيت؟

دودي: متأسف، يا منى. . . فلماذا أنت بالذات أنت هي التي جاءت؟ لماذا لم يبعثوا شخصًا آخر؟

منى: طلبوا مني بسبب ما كان بيننا مرّة فظنوا أن لديا كلمة معك. هل يمكنني أن أبقى هنا قليلا، من فضلك؟

دودي: نعم، ممكن.

(فاصل قصير)

منى: أنت بالذات من بين كل الناس في العالم؟

دودي: أنا آسف، حقًا، منى، كل هذا الجنون من حولنا جعلني مشدودًا. . .

منى: هل رتبت الشقة شيئًا ما؟

دودي: نعم، قمت بالتظيف، بطلاء الجدران، قمت بتغيير بعض الأثاث.

منى: هل هناك واحدة جديدة؟

دودي: نعم. . . كورونا، لقد وفّرت لي بعض وقت العمل.

(دقائق طويلة من الصمت)

منى: وصلوا لينادون عليه، في الليل. . . على أخي سمير.

دودي: مَن؟

منى: الشباب من المسجد، الذين يقومون دائما بتسميمهم.

دودي: ولكن أنتم مسيحيون!

منى: هل لن تفهم؟ نحن قبل كل شيء عرب وبعد ذلك مسيحيون. . . سمير لن يزور المسجد لكنه تعرف عليهم كلهم في الشارع، في الجامعة، أصدقاءه كثيرون.

دودي: لماذا ارتبط بهم؟

منى: لم يرغب في الانضمام إليهم، ولكن في نفس الوقت لم يرغب في الاختباء داخل البيت. . . والدي هو أيضا توسّل إليه بأن يبقى في البيت.

دودي: هل الأفضل أن يروحوا يضربوا الناس ويحرقوا مطعمهم؟ يعملوا مذبحة؟

منى: أكيد لا. . . لكنهم قد يضربوننا. . . على أي حال سُمعتي في الحي سيئة.
دودي: بسببي أنا.
منى: أيضًا بسببك.
دودي: آسف.
منى: لا تتأسف. . . هذه حياتي أنا وقراراتي الذاتية.
دودي: لماذا ما اختبأ أو راوغ أو إشي زي هيك؟
منى: أنا أجبرته!
دودي: يعنى، ليش؟
منى: عرفت ماذا كان قد يحدث إذا لم يذهب. لقد كانوا يؤذون أمي وأبي وكل من يعيش في البيت. . . وخاصّة يؤذونه هو. فانتهت حياته هنا. هذا المكان ليس رمات أبيب جيميل في تل أبيب.
دودي: أنت أرسلته ليؤذيني؟ يؤذيننا؟ ليحرق المطعم؟؟؟؟
منى: لا! أكيد لا! قلت له أن يتظاهر. . . أن يركض معهم فقط. . . آسفة.
دودي: نعم. . . أكيد تعرفين أنهم يقومون باعتقاله، وان يتمّ فتح الملف الجنائي، وقد يقعد في السجن عدة أشهر ومستقبله كله في خطر.
منى: عن أي مستقبل بالذات بتحكي؟ نادل في المطعم؟ هل هذا هو مستقبله؟ درس الكمبيوتر أربع سنوات وتخرج بالامتياز، مائة مقابلة أجرى – ولا واحد قام بتوظيفه.
دودي: عارف. . . تحدث معه عن هذا الشيء.
منى: المقابلة بعد المقابلة ولا شيء. أصدقاءه الذين حصلوا على درجات أقلّ بكثير بدأوا يعمل بالهاي-تيك وهو فقط قاعد في البيت.
دودي: اقترحت عليه بعض الأشياء. . . أللہ مع الصابرين.
منى: لماذا لا يستطيع العربي في هذه الدولة الحصول على المنصب في الهاي-تيك بدون من يساعده؟
دودي: الكل يصعب عليهم الحصول على الشغل.
منت: العربي، من ناحيته هذا مستحيل.
دودي: لا يتمّ التغيير الشامل في يوم. . . بدّو وقت!
منى: كان يقدّر حقًّا محاولتك في مساعدته.
دودي: يعني حقًّا؟
منى: لم يكن له الخيار، لقد كان عليه ان ينضم. . . لقد عرف أنك موجود في المستودع من الخلف.
دودي: شو؟ أكيد؟ كيف؟

منى: نعم. . . رأى وأنت تدخل لمستودع.

دودي: كيف عرفتِ؟

منى: حكى لي. . . وحكى أيضا أنه قام بإبعادهم عن المكان.

دودي: لم أعرف. . . فكرت أن نظراتنا التقت لحظة لكنني ما كنت متأكدًا . . . فكرت أن هذا من خيالي لا أكثر.

منى: الآن عرفت.

دودي: ولا مرّة في حياتي كنت أخاف هكذا، شاركت في العديد من العمليات والكمائن والمناوشات وأعمل الشغب. . . وحرب كبيرة واحدة . . . ولم أشعر بالخوف مطلقًا. . . وهناك، في المستودع، جلست هناك، والعرق يسيل وأنا مرتجفا في كل الجسم. . . فقدت الإحساس بالوقت. . . وفقط عندما شعرت بالدخان والحرارة تسلقت النافذة وقفزت إلى الزقاق. . . غطيت وجهة بالشريطه كي لا يتعرفون عليّ وركضت إلى هنا كالمجنون.

منى: الشباب لا يخافون من أي شيء. أنت بالخير الآن؟

دودي: نعم. . . يبدو هيك!

منى: هل تبقى لديك من النبيذ الجيد الذي كان لديك عادّة؟

دودي: فيش مصاري، منى، الكل راح. . . بقِيَ النقص الكبير في الحساب فقط؟

منى: راح لوين؟

دودي: الديون، استمرت في دفع الرواتب، كالمعتاد، فانخفضت القروض، كالمعتاد، ودفع الإيجار، والأرنونا. انتهى المصاري. وأخذت القرض بعد القرض ولم يصل المال من الدولة بعدُ، رفضوا لي عدّة مرّات، الكل راح. والبنك، ليس مستعدًّا يعطونني ولو شيكل.

منى: لماذا لم تقل ولو كلمة؟

دودي: المسؤولية مسؤوليتي أنا، لا مسؤوليتكم، أنتم اشتغلتم بجدّ، تستحقون الرواتب، وأنا لم أرغب في إثارة القلق، كنت متأكدا أن الصيف سيجيئ بالخير، نشتغل كثيرًا، وأن نغطي الديون كلها، قدمنا لهم الاستئناف بشأن المِنَح. . . كنت متفائلا. . . الآن، الكل احترق. . . ضربة قاضية علينا.

منى: ضاعت الأموال؟

دودي: ضاعت كل الأموال. . . غيرت رقم الهاتف من شأن أصحاب الديون ومزودي البضائع والخدمات ولستم أنتم السبب. . . أما المرسيديس التي تركبها زوجتي السابقة فمن والديها، فلديهم الكثير من المال. . . لقد طلبت منهم القرض قبل أشهر قليلة. ما زالو يفكّرون في الأمر، وحتى هذا الحين حظروني من الاتّصال، وقد بعت أيضًا دراجتي النارية.

منى: فهذا هو السبب أنت ساكن في هذه الخربة؟

دودي: نعم، فيش مصاري لرمات أبيب جيمل. . .

(منى تخرج السماعات من الجيب. تشغّل الموسيقى من الهاتف، سماعة لها وسماعة له. يرفضها لكنّها تنجح في إقناعه. في البداية هما فقط يسمعان الموسيقى، الأغنية التي يحبانها، الاثنان فيهمهمان الموسيقى، ومع تكبير الصوت يسمعها المتفرجين. بعد الصمت الطويل يبدآن في تدخين الكوك وهما يعانقان)

دودي: الجو هادئ برّة. . . إن شاء الله انتهى الأمر.

منى: إن شاء الله. لم أحضر من أجل المال فقط، أنت عارف، صحّ؟

دودي: كنت اتمنى ذلك.

منى: جئت لأتأكد أنك بالخير. . كي أرى ماذا يقع بيننا. . . معي ومعك.

دودي: ماذا يقع بيننا؟

منى: أردت أن أعرف ما إذا كنت قد تخليت عنّا.

دودي: لا اعرف. . . الامر معقد للغاية.

منى: أردت فقط أن تعرف أنّ العمل بجانبك كان من أكثر الأشياء إثارة في حياتي. . . الليالي الطويلة مع بعض، اللمسات المسروقة خلال العمل. . . استراحة السجائر أمام البحر خلال الوردية. . .

دودي: أيام الشتاء خلال الأسبوع، المطعم المهجور، لا شخص في الشارع، نحن الاثنان فقط نجلس في ضوء الفانوس في الردهة ننتظر وننتظر حتى يأتي شخصا ما. . . ولا أحد يأتي.

منى: هل تذكر القبلة الأولى؟

دودي: كيف يمكن نسيانها. . . جئت بالزهرة لعيد ميلادك وأنت هاجمت علي بالقبلة ونحن في المستودع.

منى: في ذاكرتي أنت كنت من قام بمهاجمتي.

دودي: حقًّا؟

منى: لا، أنا قمت بمهاجمتك، أنت لن تقوم بخطوة من هذا النوع، أنت حذر جدًّا. . . تفكر كثيرا، لن تتجرف.

دودي: اعترف بالتهمة. . .

منى: فماذي سيحدث معنا الآن؟

(دودي كأنه يستيقظ من الحلم).

دودي: لا مستقبل مشترك لنا، يا منى. . . لم يكن أبدًا. لم يكن أكثر من خيال كبير، كان وهما. كنا مدمنين له لأنه لم يكن لدينا شيئاً آخر. . . كان فينا الفراغ فكان هذا الشيء يملأه فجأة. . . فجاءت هذه الفوضى ولم تقم إلا برمي هذه الحقيقة في الوجه، مثلها مثل الصفعة بأحذية المسامير.

منى: كان في إمكاننا أن نحاول أكثر.

دودي: أن نحاول ونعود ونعود ونتحطم مرّة أخرى؟ لقد كانوا يرمونني عدّة مرّات بما فيه الكفاية. بس!. . . أعود والتقط القطع المكسورة وأحاول إعادة الوقوف على قدمي. . . لم أعد امتلك القوة لذلك.

منى: هل لا شيء يخيفك إلا هذا؟

دودي: هل ستتركين عائلتك من أجلي؟

منى: لا اعرف.

دودي: هل يقبلني أبوك؟ أخوك؟

منى: لا أعرف. . .إنني مستعدّة أن أحاول المكافحة من أجل ذلك ولكن يجب عليك أن تأتي معي، أن تقف إلى جانبي.

دودي: لا أعرف. . . فلننتظر قليلا حتى تهدأ الأمور، حتى ترجع الحياة إلى مسارها فبعدها نرى.

(تقترب منه، تنتظر أن يحضنها، يتردد فيضع يده عليها. الطرقات الشديدة على الباب فكلاهما يتجمد ويتشبث ببعضهما ببعض)

دودي: ألآن يمكنك أن تتركي، الآن كي شيء آمن.

منى: أعرف. . . هل تريد أن أذهب من هنا؟

دودي: لا. . . ماذا تريدين أنتِ؟

منى: أنا، لا أريد ان اترك. هل تسمح لي بالبقاء؟

دودي: (ينظر إليها نظرة طويلة) يسرّنا جدّصا!

(يتعانقان عناقا طويلا كثير الحبّ).

النهاية

Ruelles en feu

Dany Vana

Saint Jean d'Acre, opération «Gardien des Murailles», mai 2021. Un petit studio délabré dans un ancien bâtiment de pierre situé dans la rue Salah ed-Din. Mona, 30 ans environ, se tient à l'entrée du studio. Elle frappe tout doucement à la porte. Personne ne répond. Derrière la porte, pas un son. La pleine obscurité. Un téléphone mobile vibre dans l'appartement.

Mona : Ouvre-moi, s'il te plait, je sais que tu es là.

Doudi : Qu'est-ce que tu veux ?

Mona : Te parler, ouvre-moi, s'il te plait.

Doudi : Tu es seule, au moins ?

Mona : Oui, je suis seule, ouvre-moi, vite, j'ai peur, je ne veux pas qu'on me trouve ici.

Doudi : Tu as peur de quoi ?

Mona : Nous sommes tous en danger en ce moment, dehors, c'est la guerre.

Doudi : Il n'y a personne sur le palier ?

Mona : Pas un chat. Tu ne me crois pas ?

Doudi : Je ne sais plus, tant de choses se sont passées, je ne crois plus en rien.

(Il entrouvre la porte tout doucement)

Doudi : Entre, dépêche-toi.

(Mona entre)

Mona : Tu as vraiment peur, je ne t'ai jamais vue dans un tel état…

Doudi : Les temps ont changé…

Mona : Comment vas-tu ?

Doudi : Pas trop bien. Tu peux t'asseoir, si tu en as pour longtemps, mais parle doucement… Tu veux boire quelque chose ?

Mona : Non, rien. On peut allumer la lumière ?

Doudi : Non, ils savent que je suis Juif et que j'habite ici.

Mona : Aïe ! Je suis venue te parler au nom de tout le personnel du resto, nous n'avons pas reçu notre salaire, tu ne réponds pas au téléphone… Certains sont dans la dèche, ils n'ont pas de quoi vivre.

Doudi : Mais enfin, tu le sais, on m'a brûlé mon resto !

Mona : Je comprends… Mais…

Doudi : Tu es passée par là ? Tu as vu le resto? Tout est en cendres ! Et encore plus étrange que ça, seuls les restaurants et les boutiques des Juifs ont été incendiés.

Mona : Je sais… Mais…

Doudi : Qu'est-ce que tu en sais ? Mes travailleurs ont brûlé mon resto et maintenant ils exigent leur salaire ?

Mona : Tu es sur ?

Doudi : J'étais là. Je me suis caché dans la réserve comme un chien errant… Je les ai vus, tes amis ont brûlé le restaurant ! Les enfants de mes voisins… Mes ouvriers… Je n'osai plus bouger ou respirer, j'avais peur de leurs regards sanglants, ils ont mis le feu partout, comme des bêtes, et tout Juif qui est passé dans cette rue s'est fait tabasser à mort. Des gens qui ont partagé mon pain, je ne les reconnaissais plus, j'étais caché dans l'entrepôt pour ne pas me faire lyncher, je les ai vus de mes propres yeux.

Mona : Wow, et comment tu t'en es sorti ? Tu m'as dit que le resto est parti en fumée.

Doudi : J'ai sauté par la fenêtre arrière, vers la ruelle.

Mona : Et pourquoi tu n'as pas appelé la police ?

Doudi : J'ai essayé, une dizaine de fois… Cela leur a pris une heure avant qu'ils ne répondent, ils m'ont dit qu'ils ne pouvaient pas venir, je leur ai expliqué que j'étais en danger de mort, je risquais d'être lynché mais ils ont rétorqué que je n'avais qu'à me cacher jusqu'à ce qu'ils partent.

Mona : J'ai vraiment de la peine pour toi.

(Pause)

Nous avons travaillé très dur pour cet argent. Nous n'avons pas brûlé le restaurant, pourquoi nous punir ?

Doudi : Y a pas d'argent. Tout a cramé. Adressez-vous à vos camarades qui ont commis cet incendie…. Ou à ton frère.

Mona : Mon frère ? Tu es sûr ? Nous sommes tous pareils à vos yeux.

Doudi : C'était lui, sans aucun doute. Je l'ai vu, à la tête de la bande, il courait comme un fou, les yeux en furie, il hurlait à tout va. J'en ai reconnu d'autres mais Samir… C'était comme un poignard dans le dos… Chez moi, il était comme chez lui, un frère pour ne pas dire un fils, je m'occupais de lui, j'étais son confident, son conseiller.

Mona : Je ne te crois pas…

Doudi : Il y a des prises de caméra, des photos que j'ai déjà fait développer.

(Doudi lui tend une photo sur papier)

Mona : Tu es sûr que c'est lui ? C'est assez flou, cette photo.

Doudi : J'en suis sûr et certain.

(Pause)

Mona : Doudi, il y a des choses que tu ignores et que je ne peux pas te raconter. Et même si tu as raison, et que c'est vrai, nous ne sommes pas fautifs, ce n'est pas nous qui étions là.

Doudi : Et moi, c'est ma faute peut-être? Je vous ai donné du travail, un salaire respectable, un bon traitement et en échange de quoi ? Vous m'avez craché à la figure, vous m'avez planté un couteau dans le dos.

Mona : Mais de quoi tu parles ! Tout ce que tu as fait, tu l'as fait pour toi. Il ne s'agit pas de charité, nous avons bossé pour cet argent, travaillé dur pour que tu puisses vivre comme un roi et financer ton ex qui roule dans une Mercedes de luxe… Tu es le maître et nous sommes tes esclaves…

(Doudi pose un doigt sur ses lèvres pour lui faire signe de se taire. Ils se recroquevillent près de la fenêtre, se penchent côte à côte. Le calme revient

suivi d'un long moment de lourd silence. Doudi se lève et pose son œil sur le judas de la porte pour examiner l'extérieur)

Doudi : Ils sont partis, toi aussi tu peux t'en aller, y a pas d'argent, y a rien.

Mona : J'ai peur de sortir, ils trainent surement dans la rue et s'ils me voient sortir de chez toi, je suis morte.

Doudi : Ils ne feront aucun mal à une Arabe.

Mona : Une Arabe divorcée qui sort de la maison d'un Juif, tard dans la nuit… Mais qu'est-ce que tu crois ? Qu'ils vont m'offrir un bouquet de fleurs, me faire la bise, me raccompagner chez moi ?

Doudi : Je regrette Mona, mais pourquoi c'est toi qui es venue me trouver ? Pourquoi pas quelqu'un d'autre ?

Mona : Ils m'ont désignée moi, pour ce que nous avions autrefois, toi et moi. Ils pensaient que je pourrai te convaincre… Est-ce que je peux rester encore un peu ?

Doudi : Oui, tu peux.

(Pause)

Mona : Pourquoi justement toi de tous les gens de ce monde ?

Doudi : Cela m'a fait vraiment beaucoup de peine, Mona, toute cette folie autour de nous m'a profondément bouleversé.

Mona : Tu as fait un peu d'ordre dans l'appartement ?

Doudi : Oui, j'ai nettoyé, j'ai repeint les murs, remplacé quelques meubles.

Mona : C'est pour une autre ?

Doudi : Oui, une autre qui s'appelle Covid. Elle m'a accordé un peu de temps libre.

De longs moments de silence.

Mona : La nuit, ils sont venus l'appeler… Mon frère, Samir.

Doudi : Qui ça ?

Mona : Les jeunes de la mosquée, ceux qu'on n'arrête pas d'intoxiquer.

Doudi : Mais vous êtes Chrétiens.

Mona : Tu ne comprendras donc jamais ? Nous sommes tout d'abord Arabes et ensuite Chrétiens… Samir ne fréquente pas la mosquée

mais il connaît plein de monde, de la rue, de l'université, il a plein de copains.

Doudi : Pourquoi est-ce qu'il est allé avec eux ?

Mona : Il ne voulait pas, mais se cacher à la maison n'était pas une solution pour lui… Mon père l'a supplié de rester.

Doudi : Il a préféré sortir tabasser des gens et mettre leurs restos en feu ? Piller et massacrer ?

Mona : Bien sûr que non… Mais ils se seraient attaqués à nous… Ma réputation n'est déjà pas très brillante dans le quartier.

Doudi : Ă cause de moi.

Mona : Un peu

Doudi : Je regrette.

Mona : Tu n'as pas à regretter, c'est moi qui décide de ma vie.

Doudi : Pourquoi est- ce qu'il ne s'est pas sauvé ?

Mona : C'est moi qui l'ai obligé à les rejoindre.

Doudi : Quoi ?

Mona : Je savais ce qui allait se passer s'il n'y allait pas. Mon père et ma mère auraient payé le prix et tous ceux qui habitent chez nous, et surtout lui. Cela se serait très mal fini. Ici, ce n'est pas un quartier chic.

Doudi : Tu l'as contraint à me faire du mal, à nous faire du mal, à incendier le restaurant ?

Mona : Non et non, loin de là, je lui ai dit de faire semblant, juste de courir avec eux… Je regrette.

Doudi : Tu comprends bien que la police l'arrêtera, il sera fiché, il fera de la prison pendant quelques mois et son avenir est en danger.

Mona : Quel avenir exactement, de quoi tu parles ? Serveur au restaurant. C'est ça son avenir ? Il a étudié l'informatique pendant quatre ans, a reçu son diplôme avec distinction, a répondu à une centaine d'offres d'emploi et n'a jamais été reçu.

Doudi : Je sais, nous en avions parlé lui et moi.

Mona : Encore une entrevue et encore une… En vain, et ses copains qui ont obtenus des résultats bien moindres que les siens ont reçu de bons postes et lui seul est resté sans emploi.

Doudi : Je lui ai fait des propositions, il faut patienter.

Mona : Pourquoi un Arabe dans ce pays ne peut pas travailler dans le High-Tech sans l'aide de qui que ce soit ?

Doudi : Aujourd'hui les temps sont difficiles pour tout le monde.

Mona : Pour un Arabe, c'est quasi impossible.

Doudi : On ne change pas le monde du jour au lendemain, ça prend du temps.

Mona : Il a fort apprécié le fait que tu lui sois venu en aide.

Doudi : C'est vrai ?

Mona : Il n'avait pas le choix, il devait y aller, il savait que tu étais caché dans la réserve, à l'arrière du resto.

Doudi : Quoi, vraiment ? Comment ça ?

Mona : Il t'a vu entrer dans le dépôt.

Doudi : Comment le sais-tu ?

Mona : Il me l'a raconté et il m'a aussi confié qu'il les a éloignés de là.

Doudi : Je ne savais pas, j'ai eu l'impression que nos regards se sont croisés l'espace d'une petite seconde mais je n'en étais pas sûr… Cela me paraissait impossible…

Mona : Eh bien, maintenant, tu es au courant.

Doudi : Je n'ai jamais eu si peur de ma vie, moi qui ai participé à tant d'opérations militaires, missions, embuscades, poursuites, émeutes, une grande guerre, je n'ai jamais eu aussi peur. Je suis resté là, recroquevillé dans la réserve, tout en sueur, tremblant, j'avais perdu la notion du temps mais quand j'ai senti la fumée et la chaleur, j'ai grimpé sur le rebord de la fenêtre et j'ai sauté vers la ruelle, j'ai recouvert mon visage, et j'ai couru comme un fou jusqu'ici.

Mona : Quand on est jeune on n'a peur de rien. Tu vas bien maintenant ?

Doudi : Oui, apparemment.

Mona : Il te reste encore un peu de ce vin que tu avais à l'époque ?

Doudi : Y a plus d'argent Mona, tout est parti, il ne reste plus qu'un gros trou noir.

Mona : Il est parti où, cet argent ?

Doudi : Des dettes. J'ai continué à verser les salaires comme toujours, le loyer, les impôts et l'argent s'est envolé. J'ai pris un prêt et puis un autre, L'Etat ne m'a pas encore versé un sou, ils m'envoient

balader à chaque fois, tout est parti, la banque ne veut plus rien m'accorder comme découvert.

Mona : Et pourquoi tu n'as rien dit ?

Doudi : Parce que c'est de mon ressort et pas du vôtre. Vous avez travaillé très dur, vous méritez votre salaire, je ne voulais pas vous inquiéter, j'étais sûr qu'en été tout irait mieux, que nous aurions plein de travail, nous pourrions couvrir les dettes, nous avons redemandé des bonus Covid de l'Etat, j'étais très optimiste mais maintenant que tout a brûlé, c'est le coup fatal.

Mona : Il ne reste plus rien ?

Doudi : Plus rien, j'ai changé mon numéro de téléphone pour fuir les créanciers et les fournisseurs, et non pas à cause de vous. La Mercedes de mon ex vient de ses parents, ils ont beaucoup d'argent. Je leur ai demandé un prêt il y a quelques mois. Ils vont y réfléchir mais pour le moment ils m'évitent. J'ai également vendu ma moto.

Mona : Et c'est pour ça que tu vis dans cette ruine.

Doudi : Oui, je n'ai pas d'argent pour un quartier chic.

(Mona sort des écouteurs de sa poche, elle met de la musique de son téléphone et partage une oreillette pour lui, une autre pour elle.
Il commence par refuser mais elle arrive à le radoucir. D'abord ils écoutent ensemble, c'est une chanson qu'ils aiment, ils la chantonnent tous deux.
Le son devient plus fort et le public l'entend également. Un long silence.
Ils allument un joint et fument ensemble. Ils sont enlacés et fument).

Doudi : Ça s'est calmé dehors, espérons que c'est fini.

Mona : Espérons. Je ne suis pas venue pour l'argent, tu le sais au moins ?

Doudi : J'espérais bien que non.

Mona : Je suis venue te voir, savoir comment tu te portes, comprendre ce qui se passe entre nous, entre toi et moi.

Doudi : Et ?

Mona : Je voulais savoir si tu avais baissé les bras.

Doudi : Je ne sais pas…C'est tellement compliqué.

Mona : Je voulais juste te dire que travailler à tes côtés a été l'un des moments les plus émouvants de ma vie… Les longues nuits

ensemble, les caresses rapides au travail, les pauses cigarette face à la mer, entre deux services…

Doudi : Un jour d'hiver en pleine semaine, le resto désert, pas un chat dans la rue et juste nous deux à la lumière des lampions à l'entrée en train d'attendre un client mais personne n'est venu.

Mona : Tu te rappelles notre premier baiser ?

Doudi : Je n'oublierai jamais, je t'ai offert une fleur pour ton anniversaire et tu m'as couvert de baisers dans la réserve.

Mona : Et moi, je me souviens que c'est toi qui m'as étouffée de baisers !

Doudi : C'est vrai ?

Mona : Non, pas vraiment, c'était moi, toi tu ne l'aurais jamais fait, tu es trop réservé, tu penses trop, tu ne veux pas te laisser aller.

Doudi : J'admets

Mona : Et qu'adviendra-t-il de nous maintenant ?

(Doudi se réveille)

Doudi : On n'a pas d'avenir ensemble, Mona, et cela ne changera jamais. C'était une grande fiction, une illusion qui nous a entraînés car nous n'avions rien d'autre. Nous étions tous les deux vidés et cette chose nous a soudain emplis et tout ce chaos a saisi cette réalité pour nous la lancer en pleine figure comme une gifle avec une botte cloutée.

Mona : On aurait pu essayer d'en faire plus.

Doudi : En faire plus pour et retomber à nouveau. J'ai déjà été suffisamment rejeté… et une fois de plus recoller les morceaux et tout reprendre à zéro? … Je n'ai plus la force.

Mona : C'est seulement ça qui te fait peur ?

Doudi : Et toi tu quitterais ta famille pour moi ?

Mona : Je ne sais pas.

Doudi : Et ton père et ton frère m'accepteraient-ils ?

Mona : Je ne sais pas, je suis prête à tenter la bataille mais tu dois venir avec moi, être à mes côtés.

Doudi : Je ne sais pas, attendons que tout se tasse, se calme, que la vie reprenne son cours et puis on verra.

(Elle se blottit contre lui, attend qu'il l'embrasse. Il hésite et s'en tient à

poser sa main sur elle. On entend des coups à la porte, ils ne bougent pas, collés l'un à l'autre).

Doudi : Tu peux partir maintenant, tu es en sécurité.
Mona : Je sais, tu veux que je m'en aille ?
Doudi : Non, et toi ?
Mona : Je ne veux pas partir, je peux rester ?
Doudi : (Il la contemple longuement) J'aimerais beaucoup !

(Ils s'embrassent tendrement et longuement)

Fin

De l'hébreu : Dorith Daliot

סוגרים

מחזה מאת דינה אבזאח

בימוי: יונתן אטלס

דמויות

אבי *יהודי ירושלמי, בן 25, גדל בשכונה יהודית, לבוש בחליפה ונעלי ספורט.*

עלי *ערבי חיפאי, בן 26, גדל בשכונה מעורבת, לבוש בחליפה ונעלי ספורט.*

עדנה *מנחה, בשנות ה־50, לבושה בחליפה עם ג׳קט ארוך בעל כריות.*

הבמה

פודיום ניצב באלכסון לכיוון קדמת הבמה, מרכז הבמה מסומן כגשר הזהב. לצידי הגשר עמדות ההתחלה של המתמודדים, במרחק של חמישה צעדים לכל צד.

תמונה ראשונה

עדנה מובילה את אבי ועלי לבמה תוך כדי דיבור.

עדנה: אני חוזרת על השלבים בפעם האחרונה. כל אחד עומד בצד שלו, אבי משמאל, עלי, אתה מימין. אני מברכת את הקהל ואת הצופים, פתיח קצר ופונה אליכם להיכרות. ראיתם את התוכנית, אתם מכירים את הפורמט. אני שואלת אתכם שאלות, ואתם עונים לי קצר ולעניין. ואז מתקדמים לפי ההוראות. זה ברור?

אבי: ברור. **עלי:** ברור.

עדנה: אפשר לסמוך עליכם שתשחקו בכבוד?

אבי: כן **עלי:** אפשר

עדנה: כי אם **זה** לא הולך, **אתם** הולכים.

אבי (*מהנהן*): הה **עלי** (*מהנהן*): הה

עדנה: שימו לב, יש לנו שלוש מצלמות – כאן (*שמאל*), כאן (*קהל*), כאן (*ימין*). כל אחד לצד שלו, אתם זוכרים? כל מה שאתם צריכים לעשות זה לענות על השאלות בכנות. זה הכל. אתם **לא חייבים** להסכים.

(אבי ועלי ניגשים לעמדות שלהם)

עדנה: לחייך חבר'ה! לחייך! אתם בטלוויזיה, לא בהלוויה.

(אבי ועלי מחייכים חיוך קטן. עדנה מסמנת להם להגדיל את החיוך, אז הם מגדילים אותו בשפתיים סגורות)

עדנה (*לקהל*): טוב, אנחנו עולים לשידור. כולם לחייך! שולה בקונטרול, אני חוזרת, שולה בקונטרול. תנו לאנשים בבית לראות כמה שאתם יפים! מחיאות כפיים בשלוש... שתיים... אחת... אקשן!

(מוזיקת פתיח. לאחריה מחיאות כפיים. עדנה מסמנת לקהל תנועת הרמה למחיאות כפיים)

עדנה: קהל יקר שבאולפן, צופים יקרים בבית! כאן עדנה צור־יצחקוב, וברוכים הבאים לעוד תוכנית של "סוגרים את ה-די-סו-ננס"! השעשועון היחיד בטלוויזיה שמצריך אישיות ולא מיומנות! אז לכל המפסידים שהיו לנו עד כה – אנו משתתפים בצערכם פעמיים! למי שצופה בנו לראשונה, אנו לוקחים שני אנשים שנמצאים במחלוקת, ובודקים עד כמה הם יכולים לגשר על הפער ביניהם. כיצד אנו עושים זאת? הנה התשובה – צוות התוכנית ראיין את המתמודדים עד שיצא להם עשן מהאוזניים. צוות אחר יצא לאסוף מידע מהשטח, וביחד הרכבנו לכל אחד מהמתמודדים סדרת שאלות שעליהן הם יצטרכו לענות כאן מולכם על הבמה, כדי לזכות במגוון פרסים! גבירותיי ורבותיי, קבלו בבקשה במחיאות כפיים את שני המתמודדים שלנו הערב, אבי ועלי!

(מעברון, שני המתמודדים מטים את גופם אל קהל)

עדנה: מתמודד מספר אחת. ספר לנו על עצמך. שם, גיל, מאיפה ומה עושה בחיים.

אבי: קוראים לי אבי, בן 25 מירושלים. סטודנט ופרמדיק במד"א.

עדנה: תגיד, אם מישהי יולדת באמבולנס, היא מקבלת נסיעות חינם לכל החיים?

אבי: נראה לי שהיא תעדיף לברוח מאמבולנסים לכל החיים!

עדנה: תודה רבה לך, מתמודד מספר אחת. מתמודד מספר שתיים, הצג את עצמך לקהל בבקשה.

עלי: שלום קהל, שמי עלי, בן 26 מחיפה. סטודנט ומדריך לצניחה חופשית.

עדנה: צניחה חופשית?! אז טוב שיש לנו פרמדיק בסביבה, אהה?! תגיד, מה אתה אומר למי שרוצה לצנוח אבל מפחד?

עלי: אני אומר לו שהוא צריך לפחד. בכל זאת, הוא הולך לקפוץ מהשמיים עם חבל ושקית ניילון. בהתחלה הם בוהים בי, ואז הם מחייכים. כשעולה החיוך, אני יודע שהמתח יורד.

עדנה: וכשאני רואה את הקהל הנפלא הזה מחייך, אני כבר מרגישה יותר טוב! תודה רבה גם לך, מתמודד מספר שתיים. אז אחרי שפגשנו את המתמודדים, בואו נשמע מדוע הם הגיעו לתוכנית. הגיע הזמן ל... סיפור מסגרת!

(מעברון)

עדנה: ובכן, איזה סיפור מסגרת יש לנו הערב! אני מבקשת שיהיה שקט בקהל. כולם בבקשה בדממת אלחוט. אני רוצה להשמיע לכם פנייה מרגשת עד דמעות שקיבלנו לפני זמן קצר למערכת. שולה, תני לנו את זה בבקשה.

(נשמעת ההקלטה עם קולו של פרופסור ראובן חברוני:)

"עדנה היקרה,
שמי פרופסור ראובן חברוני, ואני מרצה לפסיכולוגיה בין־תרבותית באוניברסיטת חיפה. לפני כשבוע, קיימתי בכיתה שיעור בנושא דו־קיום, שבמסגרתו התפתח דיון אשר הסלים לוויכוח אלים בין שני סטודנטים.
האוניברסיטה מעודדת דיאלוג וסובלנות, והתנהגות כזו אינה מקובלת בקמפוס בעליל.

לפיכך, ההנהלה ראתה לנכון להשעותם לאלתר, והסכימה להחזירם ללימודים רק לאחר שלמדו לתקשר בכבוד הדדי ויישרו ביניהם את ההדורים.
אני מאמין שתוכניתך תוכל לעזור להם בכך."

(סוף ההקלטה)

עדנה: לאחר שהקשבנו לסיפור המסגרת, בואו נשמע מהפה של הסוס. מתמודדים יקרים, מדוע אתם כאן? למה הגעתם לתוכנית?

(כל אחד מהמתמודדים פונה בתורו לקהל:)

אבי: אני מאמין בדו־קיום, ושניתן לפתור כל בעיה בדיאלוג וללא אלימות. אז באתי לכאן כדי לנהל דיאלוג, לנסות להבין את הצד השני, לנסות לגרום לצד השני להבין אותי. בשביל זה באתי. בשביל השלום (*מחייך בנימוס*)

עלי: אני רוצה שכולנו נחיה בהרמוניה, וכדי לעשות זאת, אנו צריכים להקשיב אחד לשני, לכבד אחד את השני... בשביל זה באתי. שנחיה בהרמוניה (*מחייך בנימוס*)

עדנה: נוגע ללב. לפני תחילת התוכנית, התבקשתם ללכת לשירותים. אמת?

אבי (*מבולבל*): נכון... **עלי** (מבולבל): כן...

עדנה: ופגשתם שם עובד בשם בוריס, שבא לפתוח סתימה בכיור. אמת?

אבי (*נבוך*): כן... **עלי** (נבוך): אהא...

עדנה: בוריס שאל אתכם בדיוק את אותה השאלה. "מדוע אתם כאן? למה הגעתם לתוכנית?"... אמת?

אבי: הוא.... **עלי:** אה...

עדנה: זה הזמן לגלות לכם וגם לצופים בבית. בוריס הוא לא באמת בוריס. הוא לא שרברב, ובטח לא צץ שם במקרה. בוריס הוא למעשה תחקירן סמוי שנשלח מטעם ההפקה לפקוח עליכם עין מקרוב. אז הגיע הזמן לשמוע מה אתם חושבים כשהמצלמה לא בסביבה. שולה, תני לנו את זה.

(מופעל וידאו שצולם ממצלמת הגוף של בוריס. בו רואים את שני המתמודדים באמצע המסדרון, וקולו של בוריס ברקע:)

בוריס: אל תתנו לי להפריע לכם. אני רק עובד. פותח סתימה בכיור.

(אבי ועלי מפנים לו את הדרך מבלי לענות)

בוריס: אתם המתמודדים! מדוע אתם כאן? למה הגעתם לתוכנית?
אבי: למה באנו?? כי החמור הזה לא קולט שלאף אחד לא אכפת מעצי הזית שסבא שלו שתל לפני 200 שנה.
עלי: הנחש הצבוע הזה... לא יכול להכחיש את האפליה שיש כאן, אז ישר שולף את הקלף "אם לא מוצא חן בעיניך, לך למדינות ערב".
אבי: תגיד תודה שאתה כאן.
עלי: תגיד אתה תודה ותחזור לאירופה.
אבי: אני נמצא בדיוק איפה שאני צריך להיות!
עלי: בדיוק, כן. בשירותים.

(פאוזה)

בוריס: זה בסדר. אני הולך עכשיו.

(סוף הוידאו)

עדנה: גבירותיי ורבותיי, לא שלום ולא הרמוניה. מתמודדים, המרצה שלכם דרש מכם לתקשר זה עם זה בכבוד. אנחנו מתכוונים לכבד את הבקשה שלו. השאלה היא... האם גם אתם?

תמונה שנייה

עדנה: רבותיי, אבי הפרמדיק ועלי הצנחן ינסו הערב לסגור את הדיסוננס. חמישה צעדים מפרידים ביניהם לבין גשר הזהב שבמרכז. על מנת להגיע לגשר, כל מתמודד יצטרך להגיב בכנות על סדרת שאלות. אם רק אחד מהם מגיע לגשר, הוא הזוכה בפרס. אם שניהם מגיעים, מזל טוב! הדיסוננס נסגר והפרס מוכפל! אם אף אחד לא מגיע, כמה חבל, ואיזה הפסד אומלל! מתמודדים, יש לכם ארבעה סיבובים. בכל סיבוב, מי שהצליח להתקדם בשלושה צעדים, ממשיך מאותה הנקודה בסיבוב הבא. אחרת, חוזרים לעמדות ההתחלה.

(מעברון)

עדנה: וניגש מיד לסיבוב הראשון. בסיבוב הזה, אני שואלת כל מתמודד שאלה, ואם הוא משיב עליה בכנות, המתמודד השני מתקדם בצעד

אחד לכיוונו. אחרת, נשארים במקום. נתחיל ממשהו קל. שיהיה לכם לאן להתדרדר... מקובל?

אבי: מקובל. **עלי:** מקובל.

עדנה: מתמודד מספר אחת, בוויכוח שהתרחש בכיתה, האם אתה שלם עם ההתנהגות שלך, ומדוע?

אבי: הגבתי ברגש. הוא אמר דברים לא נכונים, אז הרמתי קצת את הקול.

(עלי נשאר במקום)

אבי: הוא אמר שהמדינה גזענית ושיש אפליה נגד ערבים. זה לא נכון! אז הסברתי לו למה הוא טועה.

(פאוזה)

אבי: אני לא מבין. הוא אמור להתקדם.

עלי: אבי, אתה ערבי?

אבי: לא.

עלי: אז איך אתה יודע איך ערבי מרגיש בארץ?

אבי: למרות ש**אני אישית** לא מאמין שיש אפליה נגד ערבים במדינה, אני מבין ש**אתה** כערבי מרגיש אחרת... ואולי **גם** אמרתי כמה דברים שלא הייתי צריך להגיד...

(עלי ממתין רגע ומתקדם)

עדנה: מתמודד מספר שתיים. אותה השאלה. בוויכוח שהתרחש בכיתה, האם אתה שלם עם ההתנהגות שלך, ומדוע?

עלי: אז אני מתנצל שהתייחסתי ל... תקופה מסוימת בהיסטוריה. זה לא היה במקום.

עדנה: תקופה מסוימת בהיסטוריה?

אבי: תקופה מסוימת.

עלי: כפי שאמרתי, זה לא היה במקום, ואני מתנצל.

עדנה: אבי, זו תשובה מספיק טובה בשבילך?

(אבי מתקדם)

עדנה: אבי. אתה גדלת בירושלים. עיר יפה וקדושה. מצד שני, סיר לחץ מבעבע... תן לנו קללה או שתיים ששמעת נגד ערבים.

אבי: אמממ...

עדנה: לא אמממ. קללה או שתיים. נגד ערבים.

אבי: אני יודע? יש להם מבטא... אוהבים מכוניות אאודי...

עדנה: קדימה, קדימה.

אבי: אני לא יודע מה להגיד.

עלי: תגיד את האמת.

אבי: דברים כמו "מוות לערבים"... "ערבי טוב זה ערבי מת"... זה בכל מקום. קירות, בניינים, גשרים...

(עלי מתקדם וזה מפתיע את אבי)

עדנה: עלי, אני רואה שהתקדמת.

עלי: אני מכיר את הביטויים האלה, אז כן. זאת תשובה כנה. ואנחנו באמת אוהבים אאודי. זה אחלה רכב.

עדנה: אתה יכול להסתכל למצלמה ולהגיד את זה?

עלי: ערבי טוב זה ערבי מת?

עדנה: לא, על אאודי.

עלי: אה! *(למצלמה)* אאודי. זה אחלה רכב.

עדנה: שאלה הבאה. עלי, אם מדברים על אפליה, איפה זה פוגש אותך?

עלי: כשאתה ערבי, להיכנס למקום חדש זה סיוט. אתה תמיד חשוד. בודקים אותך, מתשאלים אותך, תמיד צריך להוכיח למה באת ולאן אתה הולך. אם למשל אני נכנס לקניון, אז אני בטח רוצה לגנוב משהו. אם אני קורא ספר בערבית אז אני בטח קיצוני. אם אני הולך לשחות בים, זה כי אני רוצה להתחיל עם בחורות. אתה אף פעם לא סתם מישהו.

אבי: תלוי איך אתה מתנהג.

עלי: לא... זה תלוי איך אתה נראה, ואיזה שם כתוב לך בתעודת זהות.

אבי: אם לא עשית כלום, למה שיחשדו בך?

עלי: זה **בדיוק** מה שאני אומר!

(נשמע אות המורה על סיום הסיבוב הראשון)

עדנה: וזה הסוף של הסיבוב הראשון. לצערי, לא התקדמתם מספיק, לכן אתם חוזרים לנקודות ההתחלה.

(אבי ועלי צועדים אחורה לנקודות ההתחלה)

(עדנה פונה למצלמה)

עדנה: וכעת, מילה מהספונסר שלנו. ג׳ונגל! ערכה לטיפול בנשירת שיער לגבר. ג׳ונגל. רק בגלל שזו בעיה של גברים, לא אומר ש**אתה** צריך לסבול מזה. ג׳ונגל. הבחירה הגברית!

(עדנה מניחה יד על האוזנייה, ומדברת עם עוזרת ההפקה)

עדנה: שולה, תגידי, זה עובד הדבר הזה?

(עדנה מסירה את ידה מהאוזנייה)

עדנה: גבירותיי ורבותיי, הגיע הזמן להתקדם לסיבוב השני. שניכם עובדים עם אנשים. אבי פרמדיק, ועלי, אתה מדריך צניחה. למרות שזה בדרך כלל הפוך... עלי, נתחיל איתך הפעם. בהמשך לסיבוב הקודם, האם אתה נתקל באפליה כלשהי במקום העבודה?

עלי: אנשים שמגיעים לצניחה חופשית הם בדרך כלל טיפוסים סבבה, אז לא. מה שכן, הם תמיד מופתעים לפגוש מדריך צניחה ערבי. בשבילם, זה כמו לראות חד־קרן.

(אבי מתקדם)

עדנה: אבי, האם **אתה** נתקל באפליה כלשהי בעבודה?

אבי: במד״א אי אפשר.

עדנה: אני מבינה שזה מצער אותך.

אבי: לא! כל מטופל הוא קודם כל בן אדם. אתה תמיד עושה את מה שצריך כדי להציל חיים.

(עלי מתקדם)

עדנה: אז בעבודה העולם ורוד, ומחוץ לעבודה העולם שחור?

עלי: זאת לא רק האפליה. זאת הגזענות שמושרשת בתוך המערכת. גם אם יש לנו את אותם הכישורים והיכולות, נקודות הפתיחה שלנו שונות. לזה קוראים אי שוויון.

אבי: כמה שאתם אוהבים לדקלם את השטויות האלה!

עלי: אני ואתה הולכים עכשיו לנתב״ג. מי עובר את הבידוק יותר מהר – אני או אתה?

עדנה: שאלה טובה!

אבי: אני ואתה הולכים עכשיו לכפר ערבי. מי נמצא שם בסכנה – אני או אתה?

עדנה: גם שאלה טובה!

עלי: איך אתה משווה?

אבי: אל תתחמק.

עלי: זה לא אותו דבר.

אבי: למה לא?

עלי: שנינו מנגבים חומוס. אנחנו אותו דבר?

אבי: עוד פעם החומוס. בישלתם כמה גרגירים.

עלי: תזכיר לי איך אמרת שאתם קוראים לזה? מבושלת?

עדנה: מבושלת?

עלי: הוא מסרב להגיד מטבוחה.

עדנה: מסרב להגיד מטבוחה!

אבי: בעברית קוראים לזה מבושלת.

עדנה: רבותיי, זאת בסך הכל שקשוקה.

עלי: זה לא בכבוד שלך לדבר ערבית. איך אפשר לקרוא לזה אם לא גזענות?

אבי: זה שאני רוצה לחיות עם אנשים כמוני לא הופך אותי לגזען.

עלי: ספר את זה לאנשים בתקופה **מסוימת** בהיסטוריה.

אבי: עכשיו רואים את הפרצוף האמיתי שלך. אתה לא באמת מתחרט על מה שאמרת בכיתה. לא התכוונת להתנצל. רק לעשות פוזה מול המצלמה.

עלי: תראו מי שמדבר על פוזה...

עדנה: אני מבקשת מכולם לקחת נשימה עמוקה (*שואפת אוויר*).

אבי: תקשיב לי טוב. אתה מוזמן לבחור איזה גבול שאתה רוצה, ולעבור לצד השני שלו.

עדנה: ולנשוף... (*נושפת אוויר*)

עלי: בשביל מה לי לעבור אם אתם בונים מכל כיוון?

אבי: אם לא מתאים לך, יש לכם עוד עשרים ושתיים אפשרויות.

עלי: כשנרצה להתייעץ איתך, נעדכן.

אבי: לא תצליחו למחוק אלפיים שנות גלות. העם היהודי לקח בחזרה את מה ששייך לו בזכות ולא בחסד.

(נשמע אות המורה על סיום הסיבוב השני. אבי ועלי מתעלמים)

עלי: פושע קולוניאליסט.

אבי: גיס חמישי.

עלי: תודה רבה.

עדנה: שקט! שקט! אני רוצה עכשיו דממת אלחוט על הבמה! **אני מדברת עכשיו!** לתוכנית הזאת יש מנחה. ואם אתם רוצים לשחק לפי הכללים, אתם תצחקו, תבכו, תריבו, תתפייסו ותנשמו – אך ורק באישור שלי. זה ברור?!

אבי: ברור **עלי:** ברור

עדנה: טוב מאוד. אני מזכירה לכם להתנהג יפה ולהיצמד להנחיות. הלימודים שלכם תלויים בזה.

אבי: כן **עלי:** כן

עדנה: עכשיו, תחזרו אחורה.

(עדנה מוודאת שאבי ועלי חזרו לנקודות ההתחלה)

עדנה: עד הסוף.

(מניחה את ידה על האוזנייה)

עדנה: מה הנזק? אפשר לחתוך את זה בעריכה? (*מסדרת את עצמה*) יופי, אז בואו נמשיך!

(מעברון)

עדנה: תודה שחזרתם אלינו. למי שפספס, הסיבוב הקודם הסתיים בסערת רגשות קלה על הבמה. אנו מקווים שזו מעידה חד פעמית. מתמודדים, אתם מוכנים לסיבוב השלישי?

(אבי ועלי מהנהנים)

עדנה: בסיבוב הזה אני עומדת להקריא לכם משפטים. עבור כל משפט שאתם מסכימים איתו, אתם מתקדמים בצעד אחד. אחרת, נשארים במקום. מוכנים?

(אבי ועלי מחליפים ביניהם מבטים קרים, ולא מגיבים)

עדנה: משפט ראשון. אני והמתמודד השני יכולים להיות חברים. מי שמסכים – להתקדם.

(שניהם נשארים במקום)

עדנה: הייתי **רוצה** שנהיה חברים.

(שניהם נשארים במקום)

עדנה: אני שונא את העם שלו.

(שניהם נשארים במקום)

עדנה: הוא שונא את העם שלי.

(אבי ועלי מתחילים להתקדם)

עדנה *(ממשיכה את המשפט)*:אבל יכול להיות שאני סתם מגזים.

(הם מבינים שהיה המשך לשאלה, וחוזרים צעד אחורה)

עדנה: הוא מבין את הצד שלי.

(שניהם נשארים במקום)

עדנה: הוא מנסה להבין את הצד שלי.

(שניהם נשארים במקום)

עדנה: הם לא רוצים שוויון.

(עלי מתקדם)

עדנה: הם לא רוצים אותנו פה.

(שניהם מתקדמים)

עדנה: אז אתם **כן** יכולים להסכים!

(הם מפנים אליה מבט קר)

עדנה: הגענו למשפט האחרון.

(דממה)

עדנה: אנחנו יותר טובים מהם.

(דממה)

עדנה: אני חוזרת. אנחנו – יותר – טובים – מהם.

(דממה)

עדנה: חברים, זה לא מסובך. המשפט מאוד ברור. אנחנו – יותר – טובים – מהם. מי שמסכים, שיתקדם בצעד אחד.

(אבי מתלבט ולבסוף מתקדם)

אבי: זה לא שאני גזען...

עדנה: חס וחלילה.

אבי: אני יודע שזה נראה ככה.

עדנה: אז תסביר את הצעד שלך.

אבי: אצלנו בירושלים גרים בשכונות נפרדות. בבית, תמיד היו אומרים לנו באיזה דרכים ללכת ואיזה אוטובוסים לקחת. שבטעות לא ניכנס לשכונה של ערבים. או של חרדים. גם זאת יכולה להיות בעיה. כי אם מישהו בטעות נכנס לשכונה שהוא לא שייך אליה, זה יכול להיגמר לא טוב.

עדנה: תסביר.

אבי: זה היה בגיל שמונה בערך. בדרך חזרה מבית הספר, אח שלי ואני נרדמנו באוטובוס, וירדנו בטעות בתחנה האחרונה. זיהינו מרחוק את השכונה של הערבים. פחדנו להיכנס איפה שהבתים, אז נכנסנו למטע זיתים סמוך. היה שם איש זקן. גורף עשבים ומשליך אותם למדורה. גורף ומשליך. ואנחנו מסתתרים מאחורי סלע וצופים בו, מהופנטים. טיפסנו כדי לראות יותר טוב, ואז החלקתי ונשרטתי לאורך כל השוק. פתאום הוא קלט אותנו. הוא התקרב, הסתכל על הרגל שלי, ומלמל משהו בערבית. הוא חייך, ואז סימן לנו ללכת אחריו. פחדנו אז פשוט עשינו מה שהוא ביקש. הוא התקרב למדורה, ואז שלף סכין. זה פסיכי! ישר ברחנו משם ולא סיפרנו על זה לאף אחד.

(פאוזה, נשמע אות המורה על סיום הסיבוב השלישי)

עדנה: וזה הסוף של הסיבוב השלישי, ושוב אתם נאלצים לחזור לעמדות ההתחלה. שאלוהים יעזור לכם.

(אבי ועלי חוזרים לנקודות ההתחלה)

עדנה: קהל נכבד, צופים יקרים בבית, אנו עומדים בפתחו של הרגע המכריע. הסיבוב האחרון. מי היה מאמין שנגיע לרגע הזה מבלי שהם יתלשו אחד לשני את השערות, הא?! גבירותיי ורבותיי, תנו להם מחיאות כפיים! דממת אלחוט. לפני שממשיכים, יש לנו וידוי. מתמודדים יקרים, בתחילת התוכנית, כששמעתם את סיפור המסגרת... לא היינו לגמרי כנים. שולה, תני לנו את זה בבקשה.

(נשמעת ההקלטה עם קולו של פרופסור ראובן חברוני:)

"אבי ועלי הם שני הצדדים של אותו המטבע. שניהם אינטליגנטיים, חברותיים ומעצבנים אותי באותה המידה. בדיוק בגלל זה הם לא מצליחים להסכים על שום דבר. רבים ביניהם כמו... חתול ועכבר. הם לא רואים את זה עכשיו כי הם עדיין צעירים ויהירים, אבל אם הם יניחו את האגו בצד, וינסו להבין זה את זה באמת ובתמים, אני יודע שהם ימצאו ביניהם יותר מן המשותף מאשר מהשונה.
אני מאחל להם, ולך, בהצלחה רבה.
פרופסור ראובן חברוני,
מרצה וחבר."

(סוף ההקלטה, שתיקה קצרה)

עדנה: וזה היה המרצה שלכם. חברים, הסיבוב הבא הוא סיבוב מהיר. עליכם לענות מיד ובקצרה. בסיבוב הזה תוכלו להתקדם אך ורק באישור שלי. זה ברור?

אבי: ברור **עלי:** ברור

עדנה: עלי, איך היית מתאר את התחושה שלך ברגע הזה?

עלי: אולי שפטתי דברים מהר מדי.

עדנה: אתה רשאי להתקדם.

(עלי מתקדם)

עדנה: אבי, מה אתה מרגיש עכשיו?

אבי: אני יודע שאי אפשר להחזיר את הגלגל לאחור. *(פאוזה)* אני לא הכרתי אותו.

עדנה: גם אתה אבי, רשאי להתקדם.

(אבי מתקדם)

עדנה: עלי, משפט אחד שמסכם את החוויה שלך בערב הזה.

עלי: רוב האנשים לא משתנים.

עדנה: אתה רשאי להתקדם.

(עלי מתקדם)

עדנה: אבי, תורך. משפט אחד.

אבי: עצם זה ששנינו כאן... זה נותן תקווה.

עדנה: אתה רשאי להתקדם.

(אבי מתקדם)

עדנה: עלי, איזו תכונת אישיות אתה **מעריך** באבי?

עלי: (*חושב לרגע*) אני לא מסכים איתו על כלום. (פונה לאבי) בכל זאת, אני לא חושב שאי פעם הכרתי מישהו אמיץ כמוך.

אבי: תודה.

עדנה: עלי, אתה רשאי להתקדם

(עלי מתקדם)

עדנה: אבי, תכונת אישיות שאתה מעריך בעלי?

אבי: (*פונה לעלי*) הלוואי שהייתה לי את הכריזמה שלך.

עלי: תודה.

עדנה: אבי, אתה רשאי להתקדם.

(אבי מתקדם)

עדנה: איזה מתח. צעד אחד ואחרון מפריד בין כל אחד מכם לבין גשר הזהב. הגיע הזמן לשאלה האחרונה. אני מבקשת שכל אחד יביט כעת בעיני המתמודד מולו.

(אבי ועלי מביטים אחד בעיני השני, שקט על הבמה)

עדנה: קחו כמה שניות... ונסו לחשוב...

(שקט. הם ממשיכים להביט זה בזה ארוכות. נשמע אות המורה על סיום המשחק במפתיע)

עדנה: אוי... נגמר לנו הזמן. חברים יקרים, לצערי, לא הצלחתם לסגור את הדיסוננס, אך עמדתם כאן והפגנתם אומץ לב וכנות בלתי מתפשרת. אני מקווה שהנהלת האוניברסיטה תתחשב בנכונות שלכם להגיע לתוכנית ובתהליך שעברתם. ולקהל שבאולפן, הרשו לי להגיד לכם משהו.

(עדנה מגיעה לקדמת הבמה, ומסמנת לאבי ועלי להתקדם בעקבותיה, פניהם מול הקהל)

עדנה: סבתא שלי תמיד הייתה אומרת – כשמסרקים את השיער תמיד לאותו הכיוון, הוא תופס צד, ואז נהיה קשה לשנות אותו אחר כך. אז היזהרו לאיזה כיוון אתם מסתרקים, כן? תודה רבה לכם גבירותיי ורבותיי! תודה למשתתפים! וניפגש בשבוע הבא לעוד פרק של סוגרים את ה-די-סו-ננס!

(עדנה מנופפת לשלום למצלמה ולקהל, ועוזבת את הבמה. סגיר התוכנית נשמע, הולך ונחלש בהדרגה עד שנפסק לחלוטין)

תמונה שלישית

עלי: הצגה טובה עשית שם.

אבי: סליחה?

עלי: הצגה טובה עשית שם.

אבי: על מה אתה מדבר?

עלי: הסיפור הזה. עם הזקן.

אבי: אתה לא מאמין?

עלי: אתה רוצה להגיד לי שערבי זקן הוציא עליכם סכין כי נכנסתם לו לשדה?

אבי: זה בדיוק מה שאמרתי.

עלי: כל פעם שאנחנו עולים למעלה, לצניחה, יש עלינו מצית ואולר. למקרה שיש תקלה בנחיתה, או שמישהו נפצע. אתה פרמדיק. אתה אמור להכיר אלתורים כאלה. זה פשוט נשמע דומה לזקן שלך. אולי

חשב לחטא את השריטה שלך עם המתכת של הסכין. אבל אתה ברחת. אז כנראה שלעולם לא נדע.

אבי: אז אולי הגיע הזמן לעלות למעלה.

עלי: למעלה?

אבי: לצניחה. אף פעם לא צנחתי.

עלי: אני מקווה שאין לך פחד גבהים.

אבי: בסך הכל חבל ושקית ניילון.

(עלי צוחק, והם מתחילים לצאת יחד מהבמה)

עלי: ראובן צודק.

אבי: אנחנו באמת מעצבנים.

(הם נעלמים מהבמה, מאחוריהם נשמע קול של דלת נסגרת)

© כל הזכויות שמורות לדינה אבזאח

إغلاق

دينة أبزاخ

الشَّخْصِيّات:

آفي: يهودي مقدِسِيّ، 52 سَنةَ، كبر وترعرع في حي يهودِي، يلبس بدلة وحذاء رياضِيّ.

علي: عَربِيّ حيْفاوِيّ، 62 سَنَة، كبر وترعرع في حي مختلط، يلبس بدلة وحذاء رِياضِي.

عدنا: مقدِمة برنامج، في سنوات الخمسين من عمرها، تلبس بدلة وسترة طويلة مع كتافات.

<u>خشبة المسرح:</u>

وضعت المنصة بشكل مائل في مقدمة المسرح، وسط المسرح مُعَلَّمٌ كجسر الذّهب. على جانبي الجسر تتواجد نقاط البداية الخاصة بالمرشّحين، وهي على بعد 5 خطوات من كل جهة.

المشهد الأول

عدنا تقود آفي وعلي إلى المسرح بينما هي تتحدث معهما.

عدنا: أعود وأكرر المراحل لآخر مرة. كل واحد يقف بالجهة القريبة له، آفي يقف من جهة اليسار، علي، أنت تقف من جهة اليمين. أنا سألقي تحيّة أمام الجمهور وأمام المشاهدين، إفتتاحية قصيرة وَمِن ثُمَّ سأتوجه إليكم للتَّعريفِ عَنْكُما. رأيتما البرنامج، والتّصميم مألوف لكما. أنا سأسأل أسئلة، وأنتما ستجيبان باختصار. ومن ثم نتقدم حسب التّعليمات. هل هذا واضح؟

آفي: واضح. **علي:** واضح.

عدنا: هل بإمكاني الوثوق بِأداءِ أدواركما باحترام؟

آفي: نعم **علي:** نعم، ممكن.

عدنا: لأنّكما ستذهبان إذا لم تَسيرُ الأُمورُ كما يجب.

آفي (يهز رأسه موافقا): هه **علي:** (يهز رأسه موافقا): هه

عدنا: انتبها! لدينا 3 كاميرات تصوير – هنا (يسار), هنا (الجمهور), وهنا (يمين). كل واحد بالجهة الموجود فيها. هل تتذّكران؟ كل ما عليكما فعله هو الإجابة عن الأسئلة بصدق. هذا هو كل شيء. لستما مجبران على الموافقة.

(آفي وعلي يتوجهون إلى أماكنهم)

عدنا: ابتسموا يا جماعة! ابتسموا! أنتم في التلفزيون! لستم في جنازَة.

(آفي وعلي يبتسمون ابتسامة خفيفة. عدنا تشير لهما أن يبتسموا أكثر، فيفعلون ذلك بشفاه مغلقة)

عدنا (تتوجه للجمهور): حسَنًا، سنبدأ بالبث الحي. ابتسموا جميعًا. شولا بالكونترول، أعيد مرة أخرى، شولا بالكونترول، أروا الناس في البيوت كم جميلان أنتم. نصفق بثلاثة... إثنان... واحد.. أكشن!

(موسيقى افتتاحية. بعدها التصفيق. عدنا تعطي للجمهور علامة للتّصفيق)

عدنا: أيها الجمهور الكريم الّذي في الاستديو! مشاهدينا الأعزّاء في البيت! معكم عدنا تسور-يتسحاكوف، أهلًا وسهْلًا بكم في حلقة جديدة من " إغلاق الدي – سو - نانس!" البرنامج المسلي الوحيد في التلفزيون الّذي يتطلب شخصية وليس مهارة! إذًا لكل الّذين خسروا معنا حتى الآن – نعزّيكم مرّتين! وللذين يشاهدوننا للمرة الأولى، ندعو شخصين يختلفان فيما بينهُما على موضوع، ونفحص مدى قدرتهما على تقليص فجوة الجدال بينهما. كيف نفعل ذلك؟ ها هي الإجابة – طاقم البرنامج عمل مقابلة مع المرشحين حتى طفح الكيل. طاقم آخر خرج لجمع معلومات من الحقل، وهكذا ركّبنا مجموعة من الأسئلة لكل مرشح وعليهما الإجابة عليها أمامكم هنا على خَشَبَةِ المسرح، وذلك لكي يحظيان على جوائز متنوعة! سيّداتي وسادتي، استقبلوا بتصفيق من فضلكم المرشّحين لهذا المساء، آفي وعلي.

(فاصل, المرشّحين يلتفتون بأجسامهم إلى الجمهور)

عدنا: مرشّح رقم 1. احك لنا عن نفسك. اسمك، عمرك، من أين أنت وبماذا تعمل.

آفي: اسمي آفي، عمري 25 سنة من القدس، طالب جامعي وباراميدك في مادا (نجمة داوود الحمراء).

عدنا: قل، إذا أنجبت امرأة في سيارة الإسعاف، هل يحق لها التّوصيل المجانِيّ للأبد؟

آفي: أعتقد أنها ستفضل الهرب من سيارة الإسعاف للأبد.

عدنا: شكرًا لك، مرشّح رقم 1. مرشّح رقم 2، عرف عن نفسك للجمهور من فضلك.

علي: مرحَبًا جمهور، اسمي علي، عمري 26 سنة من حيفا. طالب جامعي ومرشد للهبوط الحرّ.

عدنا: هبوط حر؟ من حسن الحظ أن هناك باراميدك حولنا، ها؟! قل لي، ماذا تقول لمن يريد الهبوط لكن يخاف؟

علي: أقول له أنه عليه أن يخاف. بكل الأحوال، عليه القفز من السّماء مع حبل وكيس نايلون. في البداية يحدّقون بي، وبعد ذلك يبتسمون. عندما تظهر الابتسامة، أعرف أن التوتر يتلاشى.

عدنا: وأنا أيضًا عندما أرى ابتسامة الجمهور الرّائع، يبدأ شعوري بالتحسُّن! شكرًا جزيلاً لك أيضًا، مرشّح رقم 2. إذًا بعد أن قابلنا المرشحين، هيا نسمع منهما لماذا جاءا إلى البرنامج. حان الوقت لـ... قصة إطار!

(فاصل)

عدنا: واذًا، وأيُّ قصة إطار لدينا هذا المساء! أطلب الهدوء منكم أيها الجمهور. من فضلكم هدوء مطلق. هناك طلب مؤثر للغاية استلمته الهيئة قبل وقت قصير، وأريد أن أسمعكم إياهُ. شولا، أعطنا ذلك من فضلك.

(يسمع التسجيل بصوت البروفسور رؤوفن حفروني)

"عدنا الغالية،
اسمي بروفسور رؤوفن حفروني، وأنا محاضر لعلم النفس عبر الثّقافات في جامعة حيفا. قبل أسبوع عملت درْسًا بموضوع التّعايش في الصف، خلال الدّرس جرى حوار الّذي تطور إلى جدال عنيف بين طالبين.
الجامعة تشجع الحوار واحترام آراء الغير، وتَصَرُّفٌ من هذا النوع غير مقبول أبَدًا في الكامبوس.
وفقا لذلك، رأت الإدارة أنَه من الأفضل فصل الطالبين على الفور، ووافقت على إرجاعهما للتعلم فقط بعد أن يتعلما كيفية التواصل باحترام متبادل، وبعد أن يتصافَوا فيما بينهما.
أنا أؤمن أن برنامجك سيساهم بتقديم المساعدة لهما.

(نهاية التسجيل)

عدنا: بعد أن استمعنا لقصة الإطار، تعالَوا نسمع الكلام من مصدره، كما يقال: "من فم الحصان". أيها المرشحون الأعزاء، لماذا أنتم هنا؟ لماذا أتيتم إلى البرنامج؟

(كل مرشح يتوجه بدوره إلى الجمهور:)

آفي: أنا أؤمن بالتعايش، وبالإمكان حل المشاكل عن طريق الحوار دون استعمال العنف. جئت إلى هنا لأدير حوارًا، ولأحاول فهم الطرف الآخر، ولأحاول التأثير على الطرف الآخر ليفهمني. لهذا السبب أتيت إلى هنا. من أجل السلام (يبتسم بأدب).

علي: أنا أريد أن نعيش جميعنا بانسجام، ولنفعل ذلك علينا أن ننصت للآخرين ونحترم بعضنا... لذلك أتيت إلى هنا. لنعيش كلنا بانسجام (يبتسم بأدب).

عدنا: كلام مؤثر. قبل أن يبدأ البرنامج، طُلِبَ منكما أن تذهبا إلى المِرْحاض. صحيح؟

آفي (مرتبك): نعم... **علي:** (مرتبك): نعم...

عدنا: وهناك قابلتما عامل باسم بوريس، الّذي جاء لحل مشكلة انسداد في حوض المغسلة. صحيح؟

آفي: (محرج): نعم... **علي:** (محرج): آها...

عدنا: بوريس سألكما نفس السّؤال. " لماذا أنتما هُنا؟ لماذا أتيتما إلى البرنامج؟"... صحيح؟

آفي: هوَ.... **علي:** آه...

عدنا: حان الوقت لكشف الحقيقة لكم وللمشاهدين في البيت. بوريس هو ليس بالفعل بوريس. هو ليس سمكَرِيّ، وبالطبع لم يظهر فجأة بالصدفة. بوريس عملِيًا هو محقق سري الذي أُرْسِل من قبل الإنتاج لكي يراقبكما عن قرب. فحان الوقت لسماع رأيكما عندما لا تكون الكاميرا حولكم. شولا، أعطنا ذلك.

(يعمل شريط الفيديو الّذي صور من الكاميرا التّابعة لبوريس. نرى في الفيديو المرشّحَين في الممر، وفي الخلفية نسمع صوت بوريس:)

بوريس: لا تجعلوني أزعجكم. أنا فقط أعمل. أفتح الإنسداد في حوض المغسلة.

(آفي وعلي يخلون له الطّريق دون إجابة)

بوريس: أنتم المرشحون! لماذا أنتما هنا؟ لماذا أتيتما إلى البرنامج؟

آفي: لماذا أتينا؟ لأن هذا الحمار لا يستوعب أن أمر أشجار الزّيتون التي زرعها جده قبل 200 سنه لا تهم أي أحد هنا.

علي: ذلك الثُّعبان الموجهن... ليس بإمكانه انكار التّمييز الموجود هُنا، يخرج على الفور بطاقة " إن لم يعجبك ذلك، اذهب إلى دول عربية"

آفي: قل شكرًا أنك هُنا.

علي: قل **أنت** شكرًا وارجع إلى أوروبا.

آفي: أنا متواجد بالظبط في المكان الّذي علي أن أكون به.

علي: بالظبط، نَعَم، في المرحاض.

(باوزة)

بوريس: حسنا، أنا ذاهب.

(نهاية الفيديو)

عدنا: سيداتي وسادتي، لا سلام ولا انسجام. أيها المرشّحون، أستاذكم طلب منكم التواصل باحترام. في نيتنا أن نحترم طلبه. السؤال هو... هل أنتم أيْضًا معنيون بذلك؟

المشهد الثّاني

عدنا: سادتي، آفي البار اميدك وعلي المظّليّ سيحاولون هذا المساء إغلاق الديسونانس. هناك 5 خطوات تفصل بينهم وبين الجسر الذّهبي الموجود في الوسط. للوصول إلى الجسر، على كل مرشح الإجابة بصدق وبصراحة على سلسلة من الأسئلة. إذا وصل مرشح واحد فقط إلى الجسر، فهو يكون الفائز بالجائزة. وإذا وصل المرشّحَين، مبروك! يغلق الديسونانس وتُضاعَفُ الجائزة! اذا لم يصل أي أحد، يا للخسارة، وأي خسارة بائسة! أيها المرشحون، لديكم 4 جولات. في كل جولة، الذّي ينجح منكم في التقدم 3 خطوات، يستمر من نفس النقطة في الجولة القادمة. وإلَا، ترجعون إلى نقطة البداية.

(فاصل)

عدنا: نتوجه في الحال إلى الجولة الأولى. في هذه الجولة، سأسأل كل مرشّح سؤال، إذا أجاب بصدق وبصراحة، المرشّح الثاني يتقدم نحوه خطوة واحده. وإلّا، تبقَوْنَ في أماكنكم. نبدأ بشيء بسيط. لكي يكون لكم مكان للتدهور. مقبول؟

آفي: مقبول. **علي:** مقبول.

عدنا: مرشح رقم 1، هل أنت مقتنع من تصرفاتك في الجدال الّذي حصل في الصف؟ ولماذا؟

آفي: ردة فعلي كانت عاطفية. هو قال أشياءَ غير صحيحة، وأنا رفعت صوتي قليلًا.

(علي يبقى في مكانه)

آفي: هو قال أن الدّولة عنصرية وتُميز العرب عن غيرهم. ذلك ليس صحيحًا! لذلك شرحت له لماذا هو مخْطِأ.

(باوزة)

آفي: أنا لا أفهم! بإمكانه التّقدُّم.

علي: آفي، هل أنت عربي؟

آفي: لا.

علي: كيف تعرف إذًا ما يشعر به عربي؟

آفي: أنا شخصِيًا لا أصدق أن الدَّوْلَة تميز العرب عن غيرهم، ولكن بالرّغم من ذلك أستطيع أن أفهم شعورك... وربما قمت بالتّفوه بكلام لم يكن علي أن أتفوه به.

(علي ينتظر قليلًا ويتقدم للأمام)

عدنا: مرشح رقم 2. نفس السؤال. هل أنت مقتنع من تصرفاتك في الجدال الّذي حصل في الصف؟ ولماذا؟

علي: أعتذر لتطرُّقي لـ... فترة معينة في التّاريخ. لم يكن ذلك مُلائمًا.

عدنا: فترة معينة في التّاريخ؟

آفي: فترة معينة.

علي: كما قلت، لم يكن ذلك مُلائِمًا. وأنا أعتذر.

عدنا: آفي، هل هذه اجابة مُرضية بالنسبة لك؟

(آفي يتقدم)

عدنا: آفي، نميت في القدس. مدينة جميلة ومُقدّسة. من جهة أخرى، طنجرة الضغط تغلي... أعطِنا أمثلة لشتيمة أو اثنتان سمعتهما ضد العرب.

آفي: إممم...

عدنا: ليس إممم. شتيمة أو اثنتان. ضد العرب.

آفي: أنا عارِف؟ عندهم لهجة... يحبون سيارات أودي...

عدنا: هيا، هيا.

آفي: لا أعرف ماذا أقول.

علي: قل الصّدق.

آفي: أشياء مثل "موت للعرب"... "عربي جيد هو عربي ميت"... الشّتائم تتواجد في كل مكان. على الجدران، في البنايات، على الجسور...

(علي يتقدم وذلك يفاجئ آفي)

عدنا: علي، أرى أنك تقدّمت.

علي: أنا أعرف تلك المصطلحات، فنعم. هذه اجابة صادقة. وفعلا نحب أودي.. أحلى سيارة.

عدنا: هل باستطاعتك قول ذلك وأنت تنظر إلى الكاميرا؟

علي: عربي جيد هو عربي ميت؟

عدنا: لا، عن الأودي.

علي: آه (ينظر للكاميرا) أودي. أحلى سيارة.

عدنا: السؤال التّالي. علي، عندما نتحدث عن التّمييز، أين ترى نفسك في ذلك؟

علي: عندما تكون عربِيًا، دخولك إلى مكان جديد هو كابوس. دائِمًا تكون متهَّمًا. يفحصونك، يستجوبونك، عليك دائِمًا أن تثبت للآخرين لماذا أتيت وإلى أين تذهب. مثلا إذا أردتُ أن أدخل إلى المجمّع التّجاريّ، حتْمًا سأسرق شيئًا. وإن قرأت كِتابًا باللغة العربية فأنا حتْمًا مُتطرِّف. وإن ذهبت للسّباحة في البحر، فأنا حتْمًا هناك لِأُغازِل الفَتَيات. أنت أبدًا لست كباقي النّاس.

آفي: ذلك يعتمد على تصرُّفِك.

علي: لا.. ذلك يتعلق بمظهرك، وأي اسم مكتوب في هَوِيَّتِكَ.

آفي: ولماذا يشّكّون بك ما دمت لم تفعل شيئًا؟

علي: هذا ما أقصده بالظبط!

(يسمع صوتًا يشير إلى نهاية الجولة الأولى)

عدنا: ها هي نهاية الجولة الأولى. مع الأسف، لم تتقدموا بما فيه الكفاية، لذلك تعودون الآن إلى نقطة البداية.

(آفي وعلي يخطون إلى الخلف حتى نقاط البداية)

(عدنا تلتفت إلى الكاميرا)

عدنا: والآن، كلمة من مُشْرِفِنا. جونجل! مجموعة مواد لعلاج تساقط الشّعر. جونجل. كون مشكلة تساقط الشعر موجودَة عند الرّجال هذا لا يعني أنه **عليك** أن تعاني من ذلك. جونجل. الإختيار الذّكري!

(عدنا تضع يدها على السَّماعة وتتكلم مع مساعدة الإنتاج)

عدنا: شولا، قولي لي، هل يعملُ هذا الشّيء؟

(عدنا تزيل يدها عن السّماعة)

عدنا: سيداتي وسادتي، حان الوقت لنتقدم للجولة الثّانية. أنتما الإثنان تعملان مع أشخاص. آفي أنت باراميدك، وعلي، أنت مرشد للهبوط المظّلي. بالرّغم من أنه بشكل عام يكون بالعكس. علي، سنبدأ معك هذه المرّة. كاستمرارية للجولة الأولى، هل تواجه أي نوع من التّمييز في مكان عملك؟

علي: الأشخاص الّذين يأتون لممارسة الهبوط المظّليَ هم أنماط سبابا، فليس هناك تّمييز. ولكنّهُم يتفاجؤون دائِمًا لمقابلة مرشد لهبوط مظلي عربيّ. وكَأنّهم يرون وحيد القرن أمامهم.

(آفي يتقدم)

عدنا: آفي، هل تواجه أنت أي نوع من التّمييز في مكان عملك؟

آفي: في مادا ذلك مستحيل.

عدنا: أفهم أن ذلك يؤسفك.

آفي: لا! كل مريض هو أولًا إنسان. أنت تفعل كل ما بوسعك لإنقاذ حياة.

(علي يتقدم)

عدنا: هل ذلك معناه أن الحياة في العمل لونها زهرِيّ، وخارج العمل الحياة لونها أسود؟

علي: ليس فقط التّمييز. هذه العنصرية المغروسة في النِّظام. حتى ولو كانت لدينا مواهب وقدرات متساوية، ستكون دائِما نقاط البداية مختلفة. هذا يسمّى عدم مُساواة.

آفي: كم تحبون سرد هذه التفاهات!

علي: اذا ذهبنا الآن إلى المطار، من سيكون عُبورَهُ أسرع – أنا أم أنت؟

عدنا: سؤال جيّد!

آفي: اذا ذهبنا الآن إلى قرية عربية، من سيكون بخطر – أنا أم أنت؟

عدنا: سؤال جيد أيضًا!

علي: كيف تقارن الأمرين ببعضهما؟
آفي: لا تتهرّب.
علي: الأمرين مختلفين تماما.
آفي: لماذا مختلفين؟
علي: أنا وأنت نمسح صحن حمص. هل ذلك معناه أننا نشبه بعضنا؟
آفي: الحمص مرة أخرى. طبختم بعض الحبوب.
علي: ذكّرني كيف تقولون لذلك؟ مفوشلت (مطبوخة باللغة العبرية)؟
عدنا: مفوشلت؟
علي: يرفض أن يقول مطبوخه.
عدنا: يرفض أن يقول مطبوخة!
آفي: باللغة العبرية يقولون مفوشلت.
عدنا: سادتي، كلها شكشوكة.
علي: ليس من مستواك أن تتكلم بالعربية. إن لم نستعمل كلمة عنصرية لموقف مثل هذا، فأي كلمة سنستعمل إذًا؟
آفي: كوني أريد العيش مع أشخاص مثلي لا يجعلني عنصريًا.
علي: احك عن ذلك لأشخاص عاشوا في فترة **معينة** في التّاريخ.
آفي: قد بان الآن وجهك الحقيقيّ. لم تندم فعلا على ما قلته في الصّف. أردت أن تتباهى أمام الكاميرا.
علي: انظروا إلى من يتكلم عن التّباهي..
عدنا: أطلب منكما أخذ نفس عميق (تستنشق الهواء).
آفي: استمع إليّ جيّدًا. أدعوك لاختيار أي حد تريده، وأن تتخطاه للجهه الأخرى.
عدنا: ونخرج الهواء... (تخرج الهواء)
علي: لماذا لنا أن نتخطّى الحد طالما أنتم تبنونهُ من كل جهة؟
آفي: إن كان ذلك لا يناسبك، فلديك 22 خيار غير ذلك.
علي: سنتواصل معك في حال أردنا أي استشارة منك.
آفي: لن تستطيعوا محو ألفين سنة من سنوات النّفي. استرجع الشعب اليهودي ما له عن طريق الحقّ وليس عن طريق الشّفقة.

(يسمع صوتًا يشير إلى نهاية الجولة الثّانية. آفي وعلي يتجاهلون ذلك)

علي: مجرم كولونيالي.
آفي: طابور خامس.
علي: شكرًا جزيلًا.

آفي: عفْوًا.

عدنا: سكوت! سكوت! أريد الآن سكوت مطلق على المسرح! أنا التي أتكلم الآن. يوجد هُنا مُقَدِّمَةُ بَرْنامِج. وإن أردتم أن تلعبوا حسب القوانين، فستضحكون، ستبكون، ستتجادلون، ستتصالحون وستتنفسون الصُعَداء – وذلك فقط بعد موافقة منّي، هل ذلك واضح؟

آفي: واضح **علي:** واضح

عدنا: جيد جدًّا. أذكركم أنه عليكم بالتصرف الجيد والإلتزام بالتّعليمات. دراستكم متعلقة بذلك.

آفي: نعم **علي:** نعم

عدنا: والآن، ارجعوا إلى الوراء.

(عدنا تتأكد من عودة آفي وعلي إلى نقاط البداية)

عدنا: ارجعوا إلى الآخر.

(تضع يدها على السّماعَة)

عدنا: ما هو الضّرر؟ هل ممكن أن نقطع ذلك وقت التّحرير؟ (ترتب نفسها) جميل، إذًا هيّا نكمل!

(فاصل)

عدنا: شكرًا على عودتكم إلينا. لكل ما فاته الأمر، انتهت الجولة السابقة بانفعال عاطِفيّ خفيف على المسرح. نأمل أن تكون هذه زلّة لمرَّة واحدة. أيها المرشحين، هل أنتم مستعدون للجولة الثّالِثَة؟

(آفي وعلي يهزون رؤوسهم)

عدنا: في هذه الجولة سأقرأ لكم جملًا. تتقدمون خطوة واحدة إلى الأمام إن كنتم توافقون على الجملة. إن لم توافقوا، تبقون في مكانكم. مستعدون؟

(آفي وعلي يتبادلون نظرات باردة، ولا يظهرون أي ردة فعل)

عدنا: الجملة الأولى. أنا والمرشح الثاني نستطيع أن نكون أصدقاء. الموافق – يتقدم إلى الأمام.

(الإثنان يبقيان في أماكنهم)

عدنا: كنت أتمنى أن نكون أصدقاء.

(الإثنان يبقيان في أماكنهم)

عدنا: أكره شعبه.

(الإثنان يبقيان في أماكنهم)

عدنا: هو يكره شعبي.

(آفي وعلي يبدءان بالتقدم)

عدنا (تكمل الجملة): ولكن ربما أنا مجرد أبالغ.

(يفهمون أن الجملة مكلمة للجملة السّابقة، فيتراجعون)

عدنا: هو يفهم طَرَفي.

(الإثنان يبقيان في أماكنهم)

عدنا: هو يحاول أن يفهم طَرَفي.

(الإثنان يبقيان في أماكنهم)

عدنا: هم لا يريدون المساواة.

(علي يتقدم)

عدنا: هم لا يريدوننا هُنا.

(الإثنان يتقدمان)

عدنا: إذا باستطاعتكم الإتفاق!

(يوجهان إليها نظرة ببرود)

عدنا: وصلنا إلى الجملة الأخيرة.

(صمت)

عدنا: نحن أفضل منهم.

(صمت)

عدنا: أعيد مرة أخرى. نحن – أفضل – منهم.

(صمت)

عدنا: يا أصدقاء، ليس هذا بالأمر المعقد. الجملة واضحة جدًّا. نحن – أفضل – منهم. الموافق، يتقدم خطوة واحدة إلى الأمام.

(آفي يحتار ثم يتقدم)

عدنا: يا لها من دراما في الإستوديو.
آفي: مش إني عُنْصُرِيّ...
عدنا: لا سمح الله.
آفي: أعرف أنه يبدو كذلك.
عدنا: اذًا قم بتفسير خطوتك.
آفي: في القدس نعيش في أحياء منفصلة. في البيت كانوا دائِمًا يقولون لنا أي طرق نسلك، وبأي باصات نركب. وذلك كي لا ندخل إلى حي عربيّ أو إلى حي خريدي. هذا يمكن أن يُسَبِّبَ مُشْكِلَة أيْضًا. إذا دخل شخصٌ إلى حيٍّ لا ينتمي إليه بالخطأ، من الممكن أن تكون النّهاية سيِّئَة.
عدنا: وَضَّح.
آفي: حصل ذلك عندما كنت تقريبًا في الثّامنة من عمري. في طريق العودة من المدرسة، غفينا أنا وأخي في الباص، ونزلنا في المحطة الأخيرة بالخطأ. لاحظنا الحي العربي عن بعد. خفنا أن نقترب إلى البيوت فذهبنا إلى مزرعة زيتون مجاورة. كان هناك رجل عجوز، يغترف الأعشاب ويرميهم في النّار. يغترف ويرمي. كنا نُشاهده ونحن مختبئين خلف صخرة، مفتونين بما يفعله. أردنا أن نرى بوضوح فتسلقنا الصّخرة، ثم انزلقت وخدشت ساقي بأكملها. فجأة لاحظ وجودنا. اقترب منا، نظر إلى رجلي، وتمتم شيئًا بالعربية. ابتسم ثم أشار لنا أن نتّبعه. خفنا كثيرًا ولذلك فعلنا ما طلبه منا. عندما اقترب إلى النّار، أخرج سكّينًا. هذا جُنون! هربنا من هُناك ولم نقص ما حدث لأيّ أحد.

(باوزة ، يسمع صوتًا يشير إلى نهاية الجولة الثّالِثَة)

عدنا: وهذه نهاية الجولة الثّالثة، وأنتم مضطرون العودة الى نقاط البداية مَرّة أُخْرى. الله يساعدكم.

(آفي وعلي يعودون الى نقاط البداية)

عدنا: جمهورنا المحترم، مشاهدينا الأعزّاء في البيوت، نحن في بداية اللحظة الحاسمة. الجولة الأخيرة. من كان يصدّق أننا سنصل الى هنا دون مهاجمة المنافسين بعضهم البعض!

سيداتي وسادتي، استقبلوهم بتصفيق حار! صمت مطلق. قبل أن نستمر، سنقوم بالإعتراف بشيء. مرشحينا الكرام، في بداية البرنامج، عند سماعكم قصة الإطار... لم نكن صادقين تمامًا. شولا، أعطنا ذلك من فضلك.

(يسمع تسجيلا بصوت البروفسور رؤوفن حفروني:)

"آفي وعلي وجهان لعملة واحدة. كلاهما مثّقفان، ودودان ويعصِّباني بنفس القدر. لهذا السّبب لا يستطيعان أن يتوافقوا على أي شيء. يتشاجران دائمًا... كالقط والفأر.
لا يريان ذلك الآن لأنّهما ما زالا شابَّان ومغروران، ولكن إن يضعان الغرور جانِبًا ويحاولان فهم بعضهما بالفعل، فأنا متأكد أنهما سيجدان المشترك بينهما أكثر من الأمور المختلفة.
أتمنى لهما، ولك، كثيرَ النجاح.
بروفسور رؤوفن حفروني،
محاضر وصديق."

(نهاية التّسجيل، هدوء قصير)

عدنا: وهذا كان أستاذكم. أصدِقائي، الجولة الآتية هي جولة سريعة. عليكما الإجابة بسرعة وباختصار. في هذه الجولة تستطيعان التقدم فقط بعد موافقة مني. هل ذلك واضح؟

آفي: واضح **علي:** واضح

عدنا: علي، كيف تستطيع أن تصف شعورك في هذه اللحظة؟

علي: ربما استعجلت في الحكم على الأمور.

عدنا: باستطاعتك التقدم.

(علي يتقدم)

عدنا: آفي، ما هو شعورك الآن؟

آفي: لا أستطيع الرُّجوع الآن الى الوراء وتغيير ما حدث. (باوزة) أنا لم أكن أعرفه من قبل.

عدنا: باستطاعتك التقدم أنت أيضا آفي.

(آفي يتقدم)

عدنا: علي، جملة واحدة تلخص التجربة التي مررت بها هذا المساء.

علي: أغلب الأشخاص لا يتغيرون.

عدنا: باستطاعتك التقدم.

(علي يتقدم)

عدنا: آفي، دورك الآن، جملة واحدة.
آفي: كوننا هنا... يعطي الأمل.
عدنا: باستطاعتك التقدم.

(آفي يتقدم)

عدنا: علي، أي صفة تقدّر في شخصية آفي؟
علي: (يفكر للحظة) أنا لا أتوافق معه بأي شيء. (يتوجه لآفي) ومع ذلك، لا أعتقد أنني قابلت شخصًا شجاعًا مثلك مِن قَبْل.
آفي: شكرًا.
عدنا: علي، تستطيع التقدم.
عدنا: آفي، صفة تقدرها في شخصية علي؟
آفي: (يتوجه لعلي) أتمنى لو كانت لدي الكاريزما التي تتواجد فيك.
علي: شكرا.
عدنا: آفي، تستطيع التقدم.

(آفي يتقدم)

عدنا: وأي توتُّر. خطوة واحدة وأخيرة هي التي تفصل بين كل واحد منكم وبين الجسر الذّهبي. حان الوقت للسّؤال الأخير. أطلب من كل واحد منكم النّظر بعيني المرشح الّذي أمامه.

(آفي وعلي ينظران بعيني الآخر، هدوء على المنصة)

عدنا: خذا بعض الوقت... وحاولا التّفكير...

(هدوء. آفي وعلي يحاولان النظر بعيني الآخر طويلًا. تسمع اشارة التي تدل على نهاية مفاجئة للّعبة)

عدنا: أوي... انتهى الوقت. أيها الأصدقاء الأعزّاء، للأسف، لم تنجحا في إِغلاق الديسونانس، ولكن وقفتما هنا وأظهرتما شجاعة شديدة. أتأمل من إدارة الجامعة أن تأخذ بعين الإعتبار استعدادكما للمجيء الى البرنامج والمرحلة التّدريجية التي مررتما بها. وللجمهور الّذي في الاستوديو، اسمحوا لي أن أقول لكم شيئًا...

(عدنا تقف في مقدمة المنصة، تشير إلى علي وآفي وبالتالي هما يتقدمان وراءها، وجوههم إلى الجمهور)

عدنا: جدّتي كانت دائِمًا تقول – عندما نمشط الشعر دائِمًا بنفس الجهة، يتعود الشَّعر على تلك الجهة، وسيكون من الصعب تغيير ذلك لاحقًا. لذلك انتبهوا لأي جهة تمشطون شعركم، حسَنًا؟ شكرًا جزيلًا لكم سيداتي وسادتي! شكرا للمشتركين! ونلتقي في الأسبوع القادم لحلقة أخرى من "إغلاق الدي-سو-نانس"!

(تلوّح عدنا يدها لوداع الكاميرا والجمهور، وتترك المنصة. يسمع صوت اغلاق البرنامج، الّذي يتخافَتُ تدريجيًا ويتوقف أخيرًا نهائِيًا)

المشهد الثّالث

علي: قمت بتمثيليّة جيدة هناك.

آفي: عفوا؟

علي: قمت بتمثيليّة جيدة هناك.

آفي: عن ماذا تتحدّث؟

علي: هذه القصّة. عن العجوز.

آفي: ألا تصدّق؟

علي: هل تريد أن تقنعني الآن أن عجوزا عربيّا رفع عليكم سكينًّا مجَرّد أن دخلتم إلى حقله؟

آفي: هذا ما قلته بالظبط.

علي: في كل مرة نصعد إلى الأعلى، للهبوط المظّلّي، يكون معنا ولَاعة وسِكّين جيب. وذلك في حالة حدوث إصابة لأحد الهابطين أو حدوث خلل في عملية الهبوط. أنت باراميدك، ومن المفترض أن تعرف مثل هذه الحركات الارتجالية. هذا يشبه قصة الرجل العجوز التي قصصتها. من المحتمل أنه فكَّر أن يعقِّم الخُدش الّذي عانيت منه عن طريق معدن السّكين. ولكنك هربت. فكما يظهر لن نستطيع أن نعرف ذلك أبدًا.

آفي: إذًا رُبّما حان الوقت للصعود للأعلى.

علي: للأعلى؟

آفي: للهبوط المظلّي. لم أهبط مرة في حياتي.

علي: أتأمل أنك لا تخاف من المرتفعات.

آفي: مجرد حبل وكيس نايلون.

(يضحك علي، ويبدءان معًا بالخروج من المنصة)

علي: صدَقَ رؤوفن.

آفي: نحن فعلا مزعجان. **علي:** نحن فعلًا مزعجان.

(يختفيان من المنصة، يسمع من بعدهم صوت باب يغلق)

© جميع الحقوق محفوظة لدينة أبزاخ

Désaccords

Pièce de Dina Abzah

Mise en scène : Jonathan Atlas

Personnages
Avi: *Juif, de Jérusalem, 25 ans, a grandi dans un quartier juif, vêtu d'un costume et chausse des sneakers.*
Ali: *Arabe, natif de Haïfa, 26 ans, a grandi dans un quartier mixte (Juifs et arabes), vêtu d'un costume et chausse des sneakers.*
Edna: *Présentatrice, la cinquantaine, vêtue d'un costume, longue veste à épaulettes.*

Décor
Podium posé en diagonale vers l'avant de l'estrade, le centre de la scène se démarque par un Golden Bridge flanqué de deux postes de départ des candidats à une distance de 5 pas du pont de chaque côté.

Acte I

Edna dirige Avi et Ali vers la scène tout en parlant.

Edna : Je vous rappelle, pour une dernière fois, les différentes étapes. Chacun se tient de son côté, Avi à gauche, et vous, Ali, à droite. Je félicite le public et les spectateurs, j'enchaine avec une petite intro et puis je m'adresse à vous pour vous présenter. Vous avez vu le programme, vous connaissez le format. Je pose les questions et vous me répondez brièvement. Et puis on poursuit selon les instructions. C'est compris ?

Avi : Compris. **Ali :** Compris.

Edna : On peut compter sur vous pour jouer en toute loyauté ?

Avi : Oui. **Ali :** On peut.

Edna : Parce que si **ça** ne va pas, c'est **vous** qui partez.

Avi *(acquiesce)* : Mmm **Ali** *(acquiesce)* : Mmm

Edna : Faites bien attention, nous avons trois caméras – une ici (à gauche) et une là (public) et une autre encore ici (à droite), et puis chacun se retrouve d'un côté, vous vous rappelez ? Il ne vous reste plus qu'à répondre sincèrement aux questions. C'est tout. Vous n'êtes **pas obligés** d'être d'accord.

(Avi et Ali se dirigent vers leurs postes respectifs)

Edna : Souriez les enfants ! Il faut sourire, vous êtes à la télévision, pas à un enterrement.

(Avi et Ali esquissent un petit sourire. Edna leur fait signe de sourire encore plus fort. Ils le font, les lèvres serrées).

Edna (au public) : Bien, nous sommes à l'antenne. Tout le monde sourit ! Shoula au contrôle, je répète, Shoula au contrôle. Laissez les spectateurs voir comme vous êtes beaux ! On applaudit… Trois... Deux... Un... *Action*!

(Indicatif musical suivi d'applaudissements. Edna lève la main pour signaler au public d'applaudir)

Edna : Chers invités au studio, chers téléspectateurs à la maison ! Je suis Edna Zur-Yitzhakov, bienvenus à une nouvelle émission de "Réglons nos désaccords" ! Le seul jeu télévisé où c'est la personnalité qui compte et non pas la compétence ! Alors à tous les perdants que nous avons eus jusqu'à présent – nous partageons doublement votre peine ! Et pour ceux qui nous découvrent aujourd'hui, nous avons invité deux personnes qui sont en désaccord, et nous essayerons de voir comment ils parviendront à surmonter la différence de leurs positions. Et comment nous procédons ? Voici la réponse : l'équipe du programme a interviewé les candidats jusqu'aux plus petits détails. Une autre équipe est allée recueillir des informations sur le terrain, et ensemble,

nous avons élaboré une série de questions destinée à chacun des candidats, et ils devront répondre ici, devant vous, sur scène, afin de gagner une belle gamme de prix ! Mesdames et Messieurs, veuillez applaudir nos deux concurrents de ce soir, Avi et Ali !

(Bref interlude pub, les deux concurrents saluent le public)

Edna : Candidat numéro un. Nous aimerions vous connaître – votre nom, votre âge, d'où venez-vous et que faites-vous dans la vie?

Avi : Je m'appelle Avi, j'ai 25 ans, je suis de Jérusalem, étudiant et secouriste au sein du MDA.*

Edna : Dites-moi, une maman qui accouche dans une ambulance a-t-elle droit à des trajets gratuits pour toute la vie ?

Avi : Je crois qu'elle préférerait éviter les ambulances à jamais !

Edna : Merci beaucoup, candidat numéro un. Candidat numéro deux, merci de vous présenter au public.

Ali : Bonjour, je m'appelle Ali, j'ai 26 ans, j'habite Haïfa. Je suis étudiant et instructeur de parachutisme.

Edna : Parachutisme ?! Heureusement que nous avons un secouriste dans le coin, pas vrai ?! Racontez-nous, que dites-vous à quelqu'un qui veut sauter en parachute mais qui a peur ?

Ali : Je lui dis que c'est normal d'avoir peur. Il va sauter du ciel à l'aide d'une corde et d'un sac en plastique. Au début, tous sont surpris, puis ils se mettent à sourire. Et quand ils sourient, je sais que la tension baisse.

Edna : Et quand je vois ce superbe public sourire, je me sens déjà mieux ! Merci beaucoup, candidat numéro deux. Après avoir rencontré nos candidats, il est temps de comprendre pourquoi ils ont décidé de participer à notre émission. C'est l'heure du... récit-cadre !

(Bref interlude pub)

Edna : Eh bien, quel est notre récit-cadre pour ce ce soir ! Merci de garder le silence, tout le monde, s'il vous plaît, silence radio. Je voudrais vous faire écouter un appel très touchant que nous avons reçu très récemment. Shoula, mets en route, s'il te plaît.

* MDA: *maguen david adom,* l'équivalent de la Croix Rouge en Israël

(On entend un enregistrement avec la voix du professeur Reuven Hevroni)

”Chère Edna,
Je suis le professeur Reuven Hevroni, maître de conférences en psychologie interculturelle à l'Université de Haïfa. Il y a une semaine environ, j'ai donné un cours sur la coexistence, et le débat qui s'en est suivi a dégénéré pour devenir une dispute orageuse entre deux étudiants.
L'Université prône le dialogue et la tolérance, et réfute vivement un tel comportement.
Par conséquent, l'administration a jugé bon la suspension immédiate des deux étudiants, et a accepté de les recevoir seulement après qu'ils aient appris à communiquer dans le respect mutuel et dans un esprit de réconciliation.
Je pense que votre émission pourra contribuer en ce sens.”

(Fin de l'enregistrement)

Edna : Après avoir écouté le récit-cadre, écoutons nos chers candidats. Pourquoi êtes-vous là? Qu'est-ce qui vous a poussé à participer à l'émission?

(Chaque candidat s'adresse au public, l'un après l'autre)

Avi : Je prône la coexistence, et je pense que tout problème peut être résolu par le dialogue et la non-violence. Je suis donc venu ici pour parler, essayer de comprendre l'adversaire, et faire en sorte qu'il me comprenne également. C'est pour ça que je suis là. Pour la paix. **(sourire poli).**

Ali : Je souhaite que nous vivions tous en harmonie. Pour cela, nous devons nous écouter l'un l'autre, nous respecter... C'est la raison pour laquelle je suis là. Afin de vivre en harmonie **(sourire poli).**

Edna : Très touchant, vos propos. Avant que le programme ne commence, on vous a demandé d'aller aux toilettes. C'est exact ?

Avi *(confus)* : Oui. **Ali** *(confus)* : Oui...

Edna : Et là, vous avez rencontré un ouvrier nommé Boris, qui est venu déboucher l'évier. Exact ?

Avi *(embarrassé)* : Oui... **Ali** *(embarrassé)* : Aha...

Edna : Boris vous a posé exactement la même question. “Pourquoi êtes-vous ici ? Pourquoi participer au programme ?”... C’est vrai?

Avi : Il... **Ali :** Heu…

Edna : Il est temps de vous révéler la vérité ainsi qu’aux téléspectateurs. Boris n’est pas vraiment Boris. Ce n’est pas un plombier, et il n’est certainement pas venu là par hasard. Boris est en fait un journaliste investigateur déguisé et envoyé par la production pour vous surveiller de près. Il est donc temps d’entendre ce que vous pensez loin de la caméra. Shoula, vas-y.

(La caméra corporelle de “Boris” diffuse une vidéo : on voit les deux concurrents au milieu du couloir, et la voix de Boris en arrière-plan).

Boris : Je ne veux pas vous interrompre. J’ai juste un petit travail à faire. Je dois déboucher l’évier.

(Avi et Ali lui cèdent le passage en silence)

Boris : C’est vous les deux candidats ? ! Pourquoi êtes-vous là ? Pourquoi participer à l’émission?

Avi : Pourquoi ? Parce que cet imbécile ne veut ne pas comprendre qu’on s’en fiche des oliviers que son grand-père a plantés il y a 200 ans.

Ali : Et ce serpent à sonnettes... Il ne peut pas admettre l’esprit discriminatoire qui existe ici. Il te sort la phrase clé genre– “si ça ne te plaît pas tu n’as qu’à partir dans un des pays arabes ."

Avi : Dis merci d’être là

Ali : C’est à **toi** de dire merci et retourne en Europe.

Avi : Je me trouve exactement là où je dois être!

Ali : Tout à fait, aux toilettes !

(Pause)

Boris : C’est bon. Je m’en vais.

(Fin de la vidéo)

Edna : Mesdames et Messieurs, on est loin de la paix ou de l’harmonie. Votre professeur veut vous voir dialoguer dans un esprit de respect

mutuel. Nous avons l'intention d'honorer sa demande. Est-ce que vous ferez de même ?

Acte II

Edna : Mesdames et Messieurs, Avi le secouriste et Ali le parachutiste essayeront ce soir de régler le désaccord. Cinq pas les séparent du Pont d'or qui se trouve au centre. Afin d'y arriver, chaque candidat devra répondre en toute sincérité à une série de questions. Celui qui atteindra le Pont, remportera le prix. Si les deux candidats y arrivent, félicitations ! La dissonance est réglée et la récompense est doublée ! Si aucun n'y parvient, eh bien, tant pis, ils seront les malheureux perdants ! Chers candidats, vous avez quatre tours à jouer. Ă chaque tour, celui qui parvient à faire trois pas en avant, reste au même point pour le tour suivant. Sinon, retour à la case départ.

(Bref interlude pub)

Edna : Et on entame immédiatement. Lors de ce premier tour, je pose une question à chaque joueur, et s'il répond honnêtement, le second joueur avance vers lui d'un pas. Sinon, on ne bouge pas. Une question simple pour commencer. La chute sera plus facile. Ça vous va ?

Avi : Oui **Ali :** Oui.

Edna : Candidat numéro un, suite à la discussion en classe, avez–vous la conscience tranquille quant à votre comportement et pourquoi ?

Avi : J'ai réagi sous le coup de l'émotion. Ses arguments étaient faux et j'ai un peu élevé la voix

(Ali ne bouge pas)

Avi : Il a qualifié le pays de raciste et discriminatoire envers les Arabes. Ce n'est pas vrai ! Alors je lui ai expliqué pourquoi il avait tort.

(Pause)

Avi : Je ne comprends pas. Il devrait aller de l'avant.

Ali : Avi, serais-tu Arabe ?

Avi : Non.

Ali : Alors d'où peux-tu savoir comment un Arabe se sent en Israël ?

Avi : Bien que **personnellement** je ne crois pas que les Arabes ici souffrent de discrimination, je comprends que **toi** en tant qu'Arabe tu sens les choses différemment... et il est **également** possible que j'aie dit certaines choses que je n'aurais pas dû dire...

(Après un moment Ali avance d'un pas)

Edna : Candidat numéro deux. Même question – suite à la discussion en classe, avez –vous la conscience tranquille quant à votre comportement et pourquoi ?

Ali : Je m'excuse d'avoir fait référence à... une certaine période de l'Histoire. C'était déplacé.

Edna : Une certaine période de l'Histoire ?

Avi : Une certaine période.

Ali : En effet, c'était déplacé et je m'en excuse.

Edna : Avi, est-ce une réponse satisfaisante pour vous?

(Avi avance)

Edna : Avi. Vous avez grandi à Jérusalem. Une ville sainte et belle mais explosive... Citez-nous une ou deux injures que vous avez entendues proférer contre les Arabes.

Avi : Hummm...

Edna : Non, pas Hummm. Une insulte ou deux contre les Arabes.

Avi : Je ne sais pas ... Ils ont un drôle d'accent... Ils aiment les voitures Audi...

Edna : Plus fort que ça.

Avi : Je n'ai rien à dire.

Ali : Dis la vérité.

Avi : Des slogans tels que “mort aux Arabes”... “Un bon arabe est un arabe mort”... C'est affiché partout, sur les murs, les bâtiments, les ponts...

(Ali avance ce qui surprend Avi)

Edna : Ali, je vois que vous avez avancé d'un pas.

Ali : Je connais ces expressions, en effet. C'est une réponse honnête. Et nous aimons vraiment les Audi. C'est une super voiture.

Edna : Vous pouvez vous adresser à la caméra et répéter ?

Ali : Qu'un bon arabe est un arabe mort ?

Edna : Non, à propos de l'Audi.

Ali : Ah ! *(il fixe la caméra)* Audi. C'est une super voiture.

Edna : Question suivante. Ali, à propos discrimination, où la ressentez-vous ?

Ali : Pour un Arabe, entrer quelque part est un cauchemar. Vous êtes toujours suspect. On vous contrôle, on vous interroge, vous devez toujours prouver pourquoi vous êtes venu et où est-ce que vous allez. Si, j'entre dans un centre commercial, c'est surement pour voler quelque chose. Si je lis un livre en arabe, je suis sans doute un islamiste extrémiste. Si je vais nager, c'est que je veux draguer les filles sur la plage. Vous n'êtes jamais juste quelqu'un, anonyme.

Avi : Tout dépend de ta conduite.

Ali : Non... Cela dépend de ton apparence, et du nom qui est écrit sur ta carte d'identité.

Avi : Il n'y a aucune raison de te soupçonner si tu n'as rien fait !

Ali : C'est **bien** ce que je dis !

(On entend le son qui signale la fin du premier tour)

Edna : Nous voici à la fin du premier tour. Malheureusement, vous n'avez vraiment pas avancé, donc, retour à la case départ.

(Avi et Ali reculent vers leurs postes de départ)
(Edna se tourne vers la caméra)

Edna : Et maintenant, un mot pour notre sponsor. Jingle ! Kit de traitement contre la chute de cheveux virile. Jungle. Ce n'est pas parce que c'est un problème masculin que vous devez en souffrir. Jingle. Le choix de l'homme !

(Edna pose la main sur le casque et parle à l'assistante de production)

Edna : Shoula, dis-moi, est-ce que ce truc fonctionne ?

(Edna retire sa main du casque)

Edna : Mesdames et Messieurs, nous passons au deuxième tour. Vous travaillez tous les deux avec des gens. Avi est secouriste, et Ali, vous êtes un instructeur de parachutisme. Bien que ce soit généralement l'inverse... Ali, vous serez le premier, cette fois. Pour faire suite au tour précédent, avez-vous été témoin de discrimination sur votre lieu de travail ?

Ali : Les gens qui font du parachutisme sont généralement très cool, donc non. En fait, ils sont toujours surpris de rencontrer un parachutiste arabe. Cela les étonne très fort.

(Avi avance)

Edna : Avi, avez-vous été témoin de discriminations sur votre lieu de travail ?

Avi : C'est impossible dans le cadre ambulancier.

Edna : Je comprends que cela vous attriste.

Avi : Non ! Chaque patient est avant tout un être humain. On fait tout le nécessaire pour sauver une vie.

(Ali avance)

Edna : Donc au travail le monde est rose, et en dehors, il est noir?

Ali : Il ne s'agit pas seulement de discrimination. C'est le racisme qui est ancré dans le système. Même si nous avons les mêmes compétences et les mêmes capacités, nos points de départ diffèrent. C'est ce qu'on appelle l'Inégalité.

Avi : Vous êtes champion pour réciter ce genre de bêtises !

Ali : Toi et moi sommes à l'aéroport Ben Gurion. Qui passera la sécurité en premier, toi ou moi ?

Edna : Bonne question !

Avi : Nous sommes tous deux dans un village arabe. Qui est en danger, toi ou moi?

Edna : Autre bonne question !

Ali : Ce n'est pas comparable !

Avi : Tu t'esquives !

Ali : Ce n'est pas la même chose.

Avi : Et pourquoi ?

Ali : Nous sommes tous les deux devant un plat de humus. On est pareils ?

Avi : Encore cette histoire humus. OK, vous nous avez appris à cuire quelques grains.

Ali : Rappelle-moi comment vous appelez ça ? Grains cuits ?

Edna : Cuits?

Ali : Il refuse de dire Matbouha*.

Edna : Il refuse de dire Matbouha!

Avi : En hébreu on appelle ça cuit.

Edna : Messieurs, vous en faites une Shakshouka**.

Ali : Cela ne te convient pas de parler arabe. Comment appeler ça sinon du racisme ?

Avi : Le fait que je veuille vivre parmi des gens comme moi ne fait pas de moi un raciste.

Ali : Raconte ça à ceux qui font partie d'une **certaine** période de l'Histoire.

Avi : Enfin on découvre ton vrai visage. Tu ne regrettes pas vraiment tes propos en classe. Tu n'avais pas l'intention de t'excuser, juste de poser devant la caméra.

Ali : Regardez-moi qui parle de poser...

Edna : Je vous demande de respirer profondément *(elle aspire)*

Avi : Ecoute-moi bien. Tu peux choisir la frontière que tu veux et passer de l'autre côté.

Edna : Et expirer... *(expire)*

Ali : Comment passer si vous construisez de toute part ?

Avi : Si cela ne te convient pas, vous avez encore vingt-deux autres options.

Ali : Quand on aura besoin de ton conseil, on te le dira.

* *Matbucha:* terme arabe désignant une salade cuite à base de humus et de tomates.

** *Shakshouka*: terme arabe désignant un plat à base de piments rouges, de tomates et d'œufs sur le plat.

Avi : Vous ne pourrez jamais effacer deux mille ans d'exil. Le peuple juif a repris ce qui lui appartenait à juste titre de droit et non de grâce.

(On entend le signal marquant la fin du deuxième tour. Avi et Ali l'ignorent)

Ali : Criminel, colonisateur.
Avi : Et toi, une cinquième colonne !
Ali : Je te remercie.
Edna : Ça suffit ! J'exige le silence-radio sur scène! C'est moi, la modératrice qui a la parole ici ! Et si vous voulez jouer selon les règles, vous allez rire, pleurer, vous disputer, vous réconcilier et respirer – uniquement si je le permets. C'est clair ?
Avi : Bien sûr **Ali :** Bien sûr
Edna : Très bien. Je vous rappelle de vous en tenir à la bonne conduite et au respect des consignes. Il en va de vos études.
Avi : OK **Ali :** OK
Edna : Maintenant, revenez à vos cases départ.

(Edna vérifie que les deux candidats sont retournés à leurs points de départ)

Edna : Reculez jusqu'au bout.

(Elle pose sa main sur son écouteur)

Edna : Quels sont les dégâts ? Est-ce qu'on peut couper au montage ? *(se reprend)* Bien, on y va !

(Bref interlude pub)

Edna : Merci de revenir à nous. Pour ceux qui l'ont manqué, lors du dernier tour, les candidats se sont un peu emportés par l'émotion. Nous espérons que c'est la dernière fois. Candidats, êtes-vous prêts pour le troisième tour ?

(Avi et Ali acquiescent)

Edna : Lors de ce tour, je vais vous citer quelques phrases. Dès que vous êtes d'accord, vous avancez d'un pas. Sinon, vous ne bougez pas. Prêts?

(Avi et Ali échangent des regards hostiles, et ne répondent pas)

Edna : Première phrase – “moi et mon adversaire nous pouvons être amis.” Celui qui est d’accord – avance.

(Les deux restent en place)

Edna : “Je voudrais que nous soyons amis.”

(Les deux restent en place)

Edna : “Je déteste son peuple.”

(Les deux restent en place)

Edna : **“**Il déteste mon peuple”

(Avi et Ali font un pas en avant)

Edna (achève la phrase) : “Mais peut-être que j’ai tout simplement exagéré.”

(En écoutant la suite de la question, ils font un pas en arrière)

Edna : “Il comprend mon point de vue.”

(Tous deux restent en place)

Edna : “Il essaie de comprendre mon point de vue”.

(Tous deux restent en place)

Edna : “Ils s’opposent à l’égalité.”

(Ali avance)

Edna : “Ils ne veulent pas de nous ici”.

(Tous deux avancent)

Edna : Alors vous êtes d’accord !

(Ils lui jettent un regard irrité)

Edna : Nous voilà à la dernière phrase.

(Silence)

Edna : “Nous sommes meilleurs qu’eux.”

(Silence)

Edna : Je répète. Nous sommes meilleurs qu’eux.

(Silence)

Edna : Mes amis, ce n’est pas compliqué. La phrase est très claire. Nous sommes meilleurs qu’eux. Celui qui est d’accord, avance d’un pas.

(Avi hésite et finalement avance)

Avi : Ce n’est pas que je sois raciste...

Edna : Dieu m’en préserve.

Avi : Je sais que ça en a l’air.

Edna : Alors éclairez-nous.

Avi : Ă Jérusalem, on habite dans des quartiers séparés. Nos parents, nous montraient toujours quelles étaient les routes à emprunter et quel bus il fallait prendre pour éviter d’entrer, par erreur, dans un quartier arabe ou ultra-orthodoxe. Cela peut également poser un problème. Donc si quelqu’un entre par erreur dans une zone qui n’est pas la sienne, cela risque de mal finir.

Edna : Expliquez-moi.

Avi : J’avais 8 ans environ. Sur le chemin du retour de l’école, mon frère et moi, nous nous sommes endormis dans le bus et nous sommes descendus au dernier arrêt. De loin, nous avons reconnu le quartier arabe. Pour éviter d’entrer dans la zone habitée, nous nous sommes faufilés dans une oliveraie voisine. Il y avait là un vieil homme. Il balayait les mauvaises herbes et les jetait au feu, d’un geste répétitif. Il balayait et jetait. Nous étions cachés derrière un rocher, les yeux rivés sur lui, hypnotisés. Nous avons grimpé pour mieux voir, et là j’ai glissé et je me suis égratigné la jambe. Soudain, il nous a surpris. Il s’est approché, a regardé ma jambe, et a marmonné quelque chose en arabe. Il a souri, puis nous a fait signe de le suivre. Apeurés, nous l’avons suivi. Il s’est approché du feu, et puis a sorti un couteau. C’était fou ! Nous avons immédiatement pris la fuite et nous n’avons jamais parlé de cet incident à personne.

(Pause, on entend le signal marquant la fin du troisième tour)

Edna : C'est la fin du troisième tour, et vous voilà à nouveau obligés de revenir à vos cases de départ. Que Dieu vous protège.

(Avi et Ali retournent aux positions de départ)

Edna : Cher public, chers téléspectateurs, nous sommes au seuil décisif de cette émission : le dernier tour. Qui aurait cru que nous en soyons là sans qu'ils s'arrachent les yeux, hein ! Mesdames et Messieurs, applaudissez-les ! Silence radio. Avant de poursuivre, nous allons vous faire un aveu. Chers participants, au début de l'émission, vous avez entendu le récit- cadre... Mais nous n'avons pas été jusqu'au bout…. Shoula à toi, s'il te plaît.

(On entend l'enregistrement du professeur Reuven Hevroni)

"Avi et Ali sont les deux faces d'une même pièce. Ils sont intelligents, sociables et ils m'énervent tous les deux. C'est exactement la raison pour laquelle, ils ne sont jamais du même avis. Ils se battent comme... chien et chat.
Ils l'ignorent pour le moment car ils sont encore jeunes et arrogants, mais s'ils décident de mettre leur orgueil de côté, afin de se comprendre vraiment, je sais qu'ils trouveront bien plus de points communs que de divergences.
Je leur souhaite, ainsi qu'à vous, bonne chance.
Professeur Reuven Hevroni,
Conférencier et ami".

(Fin de l'enregistrement, bref silence)

Edna : C'était votre conférencier. Maintenant, le prochain tour est rapide. Vous devez répondre sur le champ. Lors de ce tour, vous ne pouvez avancer qu'avec mon approbation. C'est clair ?

Avi : Bien sûr **Ali :** Bien sûr.

Edna : Ali, que ressentez –vous en ce moment ?

Ali : J'ai peut-être été trop hâtif dans mes jugements.

Edna : Vous pouvez avancer.

(Ali avance)

Edna : Avi, que ressentez –vous en ce moment ?

Avi : Je sais qu'il est impossible de faire marche -arrière. *(Pause)* Je ne le connaissais pas vraiment.

Edna : Vous aussi, Avi, vous pouvez aller de l'avant.

(Avi avance)

Edna : Ali, une phrase qui résume votre expérience ce soir.

Ali : La plupart des gens ne changent pas.

Edna : Vous pouvez avancer.

(Ali avance)

Edna : Avi, à vous de jouer. Une phrase.

Avi : Le fait même que nous soyons ici... Cela donne de l'espoir.

Edna : Vous pouvez avancer.

(Avi avance)

Edna : Ali, quel trait de personnalité appréciez-vous chez Avi ?

Ali : (réfléchit un moment) On a des divergences. *(se tourne vers Avi)* Pourtant, je ne pense pas avoir connu quelqu'un d'aussi courageux que toi.

Avi : Merci.

Edna : Ali, vous pouvez avancer.

(Ali avance)

Edna : Avi, un trait de personnalité que vous appréciez chez Ali ?

Avi : *(se tourne vers Ali)* Si j'avais ton charisme…

Ali : Merci.

Edna : Avi, vous pouvez avancer.

(Avi avance)

Edna : Quelle tension. Une seule et dernière étape sépare chacun de vous du pont d'or. C'est l'heure de la dernière question. Je demande que les deux participants se regardent droit dans les yeux.

(Avi et Ali se regardent dans les yeux, silence sur la scène)

Edna : Accordez – vous quelques secondes... Essayez de réfléchir...

(Silence. Ils se regardent pendant un long moment. On entend le signal qui annonce la fin imprévue du jeu)

Edna : Oh... C'est terminé. Chers amis, malheureusement, vous n'avez pas été en mesure de régler vos désaccords, mais vous êtes venus ici et vous avez fait preuve de courage et d'une sincérité absolue. J'espère que le conseil d'administration de l'Université tiendra compte de votre bonne volonté de participer à l'émission et au processus qu'elle demande. Et vous, chers invités du studio, laissez-moi vous dire quelque chose.

(Edna vient à l'avant de la scène, et fait signe à Avi et Ali de la suivre, face au public)

Edna : Ma grand-mère disait toujours – lorsque vous vous peignez toujours dans le même sens, vos cheveux adoptent un côté qu'il est difficile de changer ensuite. Alors pensez-y quand vous vous peignez, ok ? Merci beaucoup, mesdames et messieurs ! Merci aux participants ! Et nous nous retrouverons la semaine prochaine pour un nouvel épisode de Réglons nos dés-accords!

(Edna fait un signe d'adieu à la caméra et au public, et quitte la scène. On entend l'indicatif de clôture de l'émission, dont le son s'affaiblit jusqu'à disparaître).

Acte III

Ali : Bravo pour ce bon show.

Avi : Pardon?

Ali : Bravo !

Avi: De quoi tu parles ?

Ali : De cette histoire du vieil Arabe.

Avi : Tu ne me crois pas ?

Ali : Tu veux me dire qu'un vieil Arabe vous a menacés au couteau parce que vous avez pénétré dans son champ ?

Avi : C'est bien ça.

Ali : A chaque décollage, pour sauter en parachute, nous emportons avec nous un briquet et un couteau. Au cas où il y aurait un problème lors de l'atterrissage, ou si quelqu'un se blesserait. En tant que secouriste, tu dois connaître ce genre d'improvisation. Cela ressemble à ton vieux. Peut-être voulait-il désinfecter ta plaie à l'aide de la lame du couteau. Mais vous vous êtes enfuis. Donc on ne saura jamais.

Avi : Alors il est peut-être temps de décoller.

Ali : Décoller ?

Avi : En parachute. Je n'ai jamais sauté.

Ali : J'espère que tu n'as pas peur du vide.

Avi : Ce n'est qu'une corde et un sac en plastique

(Ali rit, et ils quittent la scène ensemble)

Ali : Reuven a raison.

Avi : Nous sommes vraiment agaçants.

(Ils disparaissent de la scène, on entend le bruit d'une porte qui se ferme derrière eux)

Fin

©Tous droits réservés à Dina Avzach

נעולים בלילה

איתמר גריילסמר וטס מאיר ©

פרמיס:
אורי, מתכנת צעיר שעובד מהבית, מגלה שבת זוגו והשותף שלו מסוכסכים, כשהוא מבין שעליהם לשהות בדירה שלושתם יחד לפרק זמן ממושך. הוא לוקח צד בסכסוך בניסיון לפתור אותו.

מערכה ראשונה

תמונה ראשונה

יפו. הדירה של אורי ומחמוד. ערב. נועה ואורי בבגדים מינימליים.
חלון חסום בקרשים, ועוד חלון שממנו רואים פיגומים ומאחור חלק ממנוף. על הרצפה יש אבק, חתיכות לבנים ודק ירוק בערימה.
נועה ואורי במטבח. בצד אחד ישנו שולחן גבוה עם כירה, וממול יש שיש וכיור.
מעל לכירה ישנם ארונות. מצדו השמאלי ישנם טוסטר אובן, מיקרוגל ובסוף מקרר.
נועה ואורי עומדים אחד ליד השנייה, ולאורך הדיאלוג הם מכינים ארוחת בוקר: מוציאים מצרכים וירקות, שוטפים אותם בכיור, חותכים על קרש, עושים סלט ומכינים ביצות עין.
ליד המטבח יש סלון שבנוי מספה וכורסה, ולידם קקטוסים שמונחים על הרצפה.
מאחור שלוש דלתות: דלת השירותים, דלת חדרו של אורי, ודלת חדרו של מחמוד. בקצה השני דלת הכניסה של הדירה.

אורי: פילוסופיה הודית על הבוקר?

נועה: הוא התחיל לא משהו. היה לי את הקורס הזה ואז את ההיסטוריוגרפיה האמריקנית, עוד שניה נרדמתי. באיזשהו שלב פשוט חתכתי והלכתי לעשות ספורט בים.

אורי: מה, הברזת?

נועה: רצתי איזה שלושה קילומטרים. בסוף עשיתי טבילה ומשם זזתי למסעדה. זה פשוט הציל לי את המשמרת, הגעתי מרוכזת. הים הרגיע אותי.

אורי: (*טועם את הסלט*) שמת סילאן, נכון?

נועה: כן, למה?

אורי: אני לא בטוח שנשאר לי מספיק אינסולין.

נועה: לא אבל זה ממש טיפה, לא יקרה לך כלום. אל תדאג מתוק. איך אתה נשאר בלי אינסולין? אתה רוצה שנצא רגע לקנות?

אורי: לא, הכל טוב נשאר לי אחד בטוח. אני אקנה אחר כך (*פאוזה*) יצא לך לראות את השלט על ההפסקת חשמל מחר?

נועה: כן. יואו מה אתה הולך לעשות? אני לא מבינה איך אתה ומחמוד מסוגלים לחיות בבניין שעובר פאקינג תמ״א. אני, בקצת זמן שאני כאן, משתגעת מזה. שבוע אחד סוגרים לכם את החלונות עם קרשים ובונים פיגומים. שבוע אחר המים צהובים. ועכשיו הפסקות חשמל כל יומיים. נשבעת לך, אני הייתי עוברת דירה מזמן.

אורי: זה באמת קשוח, אבל השכר דירה תותים! ועדיין כיף פה. זה שווה את זה. גם נשארה לנו מרפסת אחת שהם לא הרסו בינתיים, בחדר של מחמוד.

נועה: לא הבנתי, אתה מעדיף שזה יהיה נועה ומחמוד במקום נועה ואורי?

אורי: בקרוב אני אהפוך למתכנת בכיר, מחמוד ואני נוכל לשכור דירה גדולה פה באיזור ותהיה לנו שוב מרפסת פרטית. אולי בבניין חדש אפילו!

נועה: נראה לך שהוא יעמוד בזה? וגם מה הקטע שלך עם יפו?

אורי: אני אוהב אותה. וגם מחמוד. הוא החבר הכי טוב שלי. אם לא איתו זה לבד ולא בא לי לגור לבד.

נועה: אתה לא תהיה לבד. נהיה שכנים בהתחלה ותהיה קרוב לעבודה שלך ואז אתה יודע, הכי קל למצוא דירה זוגית בתל־אביב.

אורי: בואנ׳ה תרגעי, הכרנו לפני דקה.

נועה: אנחנו חודשיים ביחד חמוד! זוכר את הרגע שנפגשנו? בהופעת ג׳אז הזאת בבית החצוצרות.

אורי: איזה משפט מנצח היה לך כשהתחלת איתי. (*מחקה אותה*) "היי אתה יודע שהחצוצרן הזה הוא חבר טוב שלי? קוראים לו בנימין ואנחנו מנגנים ביחד בהרכב ג'אז."

נועה: מה אני אעשה, הוא חבר ילדות שלי. כל שלב שעברתי בחיים היה יחד איתו. אז כששמתי לב שאתה בוהה בו כל ההופעה ושהיית כזה חתיך הייתי חייבת לגשת אליך וזה היה אחלה תירוץ. בוא, אתה בחיים לא היית מתחיל איתי. אפילו שראיתי אותך מגניב אליי מבטים.

אורי: כן הייתי אבל חיכיתי לרגע הנכון. את גם הלחצת אותי – הסתכלת עליי כל הזמן עם עיניים האלה.

הם מסיימים לערוך את השולחן ומתיישבים

נועה: כפרה עליך, בתיאבון מתוק! תגיד נשאר מהשמנת שקניתי אתמול? אני מתה על זה עם הביצים והסלט.

אורי: בטח.

אורי קם למקרר, מביא את השמנת. מוסר לנועה ומתיישב. היא פותחת ורואה משהו בפנים

נועה: מה זה?

אורי: מה?

נועה: תסתכל.

אורי: אני לא רואה כלום. קצת פירורים.

נועה: יש בפנים משהו כתום. זה חרדל נראה לי. איכס.... מה זה?

אורי: בטח מחמוד. יש לו טעמים מוזרים. מערבב דברים.

נועה: די נו, וגם הכף שלי, הוא זה שניקה כלים הבוקר לפני שהלך לעבודה ותראה הכל מלא שומן. אני לא יכולה ככה. זה פשוט גועל נפש!

אורי: אויש נוני, אני אגיד לו.

נועה: אני הבאתי את השמנת הזאת. שיבקש לפני שהוא לוקח ואם הוא לוקח שיעשה את זה בצורה רגישה, לא עם משהו שנגע בחרדל דיז'ון! יא־אללה, אני לא מבינה את ההתנהגות הזאת. וגם כל פעם שהוא מתחיל לדבר יש לו את האנחה המגעילה הזאת, י'אמה. אמש'ך יעמה.

אורי: טוב די. צודקת. אני אגיד לו, בסדר? אולי תתחילי לאכול?

נועה: איבדתי את התיאבון.

הם יושבים אחד מול השני בלי לאכול

תמונה שניה

מחמוד נכנס וסוגר את הדלת

מחמוד: יאמה!

אורי ונועה מסתכלים אחד על השני

אורי ונועה: היי.

מחמוד נאנח, מניח את תיק הגב שלו על הרצפה ומתיישב לשולחן

מחמוד: איזה יום. ראיתם שהם רוצים להפסיק את החשמל מחר? וואי וואי, אני הולך לדבר עם יצחק המנהל של כל הדבר הזה. מה זה הקטע הזה? איזה עצבים! מה שכן, אם הם חושבים שהם יכולים להתנהל ככה איתנו, הם מתבלבלים. מה איתכם? מה אוכלים?

אורי: אנחנו סבבה! יש קצת ביצים וסלט.

אורי מושיט לו את קערת הסלט

מחמוד: וואללה. אני רעב מת. איזה עצבים איזה. (*מתחיל לאכול*) מה שכן, אחלה אוכל נועה. וואלה גם יפה וגם אופה.

נועה: בתיאבון.

מחמוד: הלוואי הייתי מוצא לי מישהי כמוך. מה שכן, אצלנו יותר קשה למצוא. את יודעת, בכפר שלי עוד עושים שידוכים, כמו פעם. רק שאם היו משדכים לי יפה כמוך נועה, לא הייתי בורח משם (*צוחק*). יודעת להיות במטבח.

נועה עושה פרצוף

מחמוד: גם עושה סלט טוב כמעט כמו המאמא שלי!

אורי: זאת מחמאה גדולה נוני. מאריאם באמת טבחית בחסד.

נועה: אם זאת מחמאה...

פאוזה. מחמוד ואורי אוכלים. מחמוד קם ומוציא חרדל מהמקרר. הוא מורח פרוסה ואז טובל את הסכין בשמנת

נועה: מחמוד!

מחמוד: שיחקת אותה נועה (*אוכל בתיאבון*)

נועה: תגיד, זה נראה לך הגיוני לשים את הסכין שלך בשמנת אחרי שטבלת אותה בחרדל? אולי תחשוב קצת על אנשים אחרים?

הם מפסיקים לאכול

מחמוד: מה יש לך? תרגעי אני אנקה את זה.

הוא מנקה את הסכין בנייר סופג ומניח אותה על השולחן

נועה: אתה גם יכול לקנות לפעמים מצרכים בעצמך בסופר ולא רק לסיים את כל מה שאני קונה.

מחמוד: וואי מה יש לך? מה שכן, אני לא בא להגיד לך שאת כבר גרה פה ולא משלמת שכירות וחשבונות וכלום. מה זה ההתחשבנות הזאת? חיים ביחד לא?

נועה: אתה רוצה, אני אשלם. אם זה מה שיעזור לך להבין שלשים סכין בחרדל ואז בשמנת זה גועל נפש אז אני אשלם כמה שאתה רוצה.

אורי: טוב מה זה? תרגעו. מחמוד, פשוט תשים לב יותר. הכל טוב, אנחנו נסתדר וממש לא צריך לקבל עצבים על כל דבר. פשוט תתחשבו אחד בשניה, טוב?

מחמוד: אני לא קונה מצרכים? חצי מהמקרר והמקרר בעצמו אני הבאתי. שהיא תירגע, מה זה רק לה יש עצבים?

נועה: אתה כן קונה, הכל בסדר, ואתה יכול לאכול מהאוכל שאני מביאה אבל אם אתה מסיים אז פשוט תקנה חדש, זה הכל.

מחמוד: אני תמיד קונה כשנגמר. מי קנה נייר טואלט בפעמיים האחרונות? את אולי? וגם מה זה הדיבור הזה כאילו אני איזה טפיל שלא משלם על דברים? משלם, מנקה.. אולי השערות במקלחת זה גם שלי זה?

אורי: אולי תלמדו שניכם לקבל קצת ביקורת?

מחמוד: אולי שהיא תלמד סוף סוף?

אורי: הכל טוב? מה יש לך?

מחמוד: מה יש לי? מה יש לי....אני אגיד לך מה יש לי. פיטרו אותי היום מהעבודה שלי בבית הספר! זה מה יש לי.

אורי: וואי אחי למה לא אמרת? אני לא מאמין. אתה רציני?

פאוזה

אורי: וואי, אני ממש מצטער אחי.

מערכה שנייה

תמונה שלישית

אורי יושב בעמדת עבודה בסלון, מול המחשב

אורי: למה זה לא עובד? (*קם, מנתק את הראוטר מהחשמל ושוב מחבר אותו וחוזר להתיישב*). אוף... מה קורה, איזה אינטרנט מטומטם. מה כבר ביקשתי? (דופק באצבעות על המקלדת של המחשב, ולוחץ בקליקים עצבניים על העכבר) לא עובד... לא עובד... אין. (סוגר את המחשב בכעס.)

מחמוד נכנס בטריינינג, הוא נראה קצת פרוע, הולך למטבח ושם מים בקומקום. מכין שני ספלים.

מחמוד: אתה רוצה תה? אני עושה לעצמי.

אורי: לא לא. תודה. (*פאוזה, המים רותחים.*) תגיד מחמוד.... יש מצב שלא שילמת את חשבון האינטרנט?

מחמוד: למה שאני לא אשלם?

אורי: אני שואל כי יש ניתוקים כל הזמן, כבר כמה ימים ואני לא מבין... אני חייב לעבוד. זה ממש מבאס.

מחמוד: תגיד, פעם אחת לא שילמתי לנו חשבונות בזמן? וממתי אתה שואל אותי שאלות כאלה?

אורי: כנראה שזה בגלל התמ"א. אני מצטער, אני פשוט בעצבים מזה.

מחמוד: זה שפיטרו אותי לא אומר שאין לי כסף. יש רזרבות אח שלי.

אורי: כן ברור. לא התכוונתי ש.. אבל תגיד... מה קרה שם? למה הם פיטרו אותך?

מחמוד: המנהל ישב איתי ואמר: יש קיצוצים וצריך לצמצם את צוות ההוראה.

אורי: אבל אתה מורה מצויין, כל התלמידים שלך בבית הספר אוהבים אותך. אני לא מבין.... הם נתנו סיבה?

מחמוד: אתה יודע, אני חדש שם. לא יכולתי לשאול כל כך הרבה שאלות.

אורי: מוזר. זאת לא סיבה, קיצוצים.

מחמוד: ושתבין אני היחיד שפיטרו. הם שמרו על כל המורים שם.....

אורי: על כולם?

מחמוד: כולם יהודים.

אורי: וואלה.

מחמוד: כן....

הם מתיישבים. מחמוד נותן לאורי כוס תה

מחמוד: קח. עשיתי לך גם. סתם אמרת לא, אתה מת על זה. שמתי לך גם תיון של ורבנה וגם של קמומיל ביחד בלי סוכר. שלא תצטרך זריקה. אה? איך אני?

אורי: תודה מחמוד, הייתי צריך את זה. (*שותה*). תקשיב רגע, לא יצא לנו לדבר עדיין על כל הסיטואציה עם נועה. היא פה הרבה כמו שאתה רואה.... ועכשיו גם אתה, אני רוצה שתנסו איכשהו להתחבר. היא צריכה את הפרטיות שלה, אין מה לעשות. ומצד שני אני לא רוצה שתרגיש לא בנוח ממנה, אתה אח שלי.

מחמוד: אני עושה את הבסט שלי יא אורי. היא כל הזמן מתעצבנת עלי פתאום, מתייחסת אליי כאילו אני אורח והיא בכלל האורחת. אני אין לי משהו נגדה, אני כל הזמן מנסה לדבר איתה על כמה שהיא אישה טובה בשבילך, ואני יודע שאתה אוהב אותה וצריך אותה כאן. אין בעיה. אני יכול כמו שאתה אומר פחות לדחוף את האף, וזה.

אורי: אחלה. אז אני חושב שאנחנו יכולים להסתדר. אני כיף לי לגור איתך. וגם היא, תן לה קצת זמן והכל יחזור להיות כמו שהיה. אי אפשר שלא.

מחמוד: בטח, יהיה טוב. אנחנו נחזור כולנו להיות חברים. נהיה חבורה כזאת. ואני גם אמצא עבודה חדשה. אל תדאג, תן לי שבוע שבועיים.

אורי: יופי. זה חשוב. אני לא אוהב לראות אותך מבואס ככה, בטרנינג בשתיים בצהריים. לא מתאים לך.

מחמוד: דווקא מתאים.

תמונה רביעית

סלון הדירה. שעת ערב מוקדמת. על הספה יושבים מחמוד ואורי, מעשנים פייסל. יש כמה בקבוקי בירה על הרצפה. הם שרים יחד את השיר של פיירוז שמתנגן.

נועה נכנסת, תשושה מיום לימודים, מניחה את התיק על הרצפה. מחמוד קם ולוקח אותה לריקוד, הוא שר בלהט. גם אורי קם ורוקד לידה. היא מסרבת. הם ממשיכים לרקוד, בעוד נועה מכינה לעצמה אוכל במטבח. היא מדליקה את הרמקול שלה ושמה מוזיקה של "התקווה 6", השיר "הכי ישראלי". מחמוד בתגובה מגביר את המוזיקה של פיירוז. נועה מגבירה ומחמוד שוב. לפתע מחמוד תופס את הרמקול של נועה ומכבה אותו. שומעים רק את המוזיקה של פיירוז.

נועה: מה אתה עושה?

מחמוד: את לא רואה שאנחנו שומעים משהו?

נועה: אני לא אוהבת את המוזיקה הזאת.

מחמוד: למה? ערבית זה לא לטעם שלך?

נועה: לא זה לא. אני לא מבינה מה היא אומרת הזמרת הזאת, סתם מתבכיינת.

מחמוד: פיירוז, הזמרת הזאת שסתם מתבכיינת.

נועה: פיירוז מראוז שמטרוז! ווט־אבר. אני לא אוהבת מזרחית. טוב?

מחמוד: זאת מוזיקה ערבית, מודרנית. לא מזרחית. אם זה לא עובד לך, את לא חייבת להיות פה.

נועה: סבבה אולי אני באמת לא אהיה פה.

אורי: תרגעי נועה. מחמוד, אם קשה לה עם זה, אפשר גם לכבד אותה.

מחמוד: מה? למה שהיא תקבע איזו מוזיקה שומעים כאן? למה שהיא תחליט ותשים את המוזיקה שלה בפול ווליום? ועוד התקווה 6. להקה סוג ז'...

אורי: אתה זה שמזלזל בה עכשיו. למה אתה מדבר ככה?

נועה: מותר לי להשמיע מוזיקה גם בדירה הזאת, לא רק לך.

אורי: פשוט תחליש את זה מחמוד. (*מחליש את השיר*).

מחמוד: טוב.

שלושתם מתיישבים על הספות בסלון ומקשיבים בשקט למוזיקה של פיירוז.

נועה: מחמוד, רציתי לשאול אותך לגבי הקקטוסים (*מצביעה על שלושת הקקטוסים הגדולים באמצע הסלון*). אכפת לך אם במקום זה יהיה לנו איזה גרניום, או היביסקוס?

מחמוד: מה? לא לא לא. זה חשוב לי הקקטוסים האלה. הבאתי אותם מהכפר שלי.

נועה: טוב. בסדר. (*הרעש מבחוץ מתגבר*) די אני לא יכולה כבר עם הרעש הזה!

קמה, ובטעות מועדת, מחליקה ונופלת על אחד מהקקטוסים

נועה: אח!!! הקקטוסים המטומטמים האלה!!!

אורי קופץ מהספה לכיוון נועה

מחמוד: את בסדר?
אורי: אוי זה נראה לא טוב...
מחמוד: אני מביא את האלכוהול והתחבושות.

נועה פורצת בבכי

אורי: (*מחבק אותה*) אל תבכי נוני... מיד נטפל בזה.

אורי בוחן את הפציעה

נועה: (*מתייפחת*) זה כואב. אוף... איזה יום מחורבן.
מחמוד: (*חוזר*) מסכנה. אני ממש מצטער על זה. את בסדר?

תמונה חמישית

נועה על הרצפה למרגלות הספה, בוכה בזרועותיו של אורי שאסף אותה אליו ומלטף את שערה. מחמוד מביא לנועה טישו ומושיט את התחבושת לאורי שמחטא את הפצע.

אורי: תרגעי נוני. זה רק קוצים, זה יעבור.
מחמוד: תבדוק טוב שלא יישאר כלום תקוע. סורי, את צודקת. אני אוציא מפה את הקקטוסים.

אורי מנסה להוציא לה את הקוצים מהישבן ולפתע היא מכה אותו על היד

אורי: נוני, הכל בסדר?
נועה: לא לא בסדר.
אורי: מה קרה?
נועה: עזוב, סיפור ישן, לא משהו.
אורי: מה? דברי?

נועה: סתם. הייתה לי בעיה בעבודה עם אחד הטבחים.

אורי: מי זה?

נועה: נו הטבח... סיפרתי לך עליו. הבחור הזה, יוסף.

אורי: מה הוא עשה?

נועה: הוא... אני חושבת שהוא הטריד אותי לפני חודש בערך. הוא....

אורי: מה?

נועה: נתן לי סטירה בתחת. מאוד חזקה. עמדתי לידו בפס שבין המטבח לבין השוטף כלים. הוא יצא מהמטבח. הפניתי לו את הגב ולקחתי מגש עם מנה ואז הרגשתי מכה על התחת, ממש חזקה שהרגישה מכוונת. אז ישר הסתובבתי ולא הצלחתי להגיד לו כלום.

אורי: וואי נועה.... למה לא סיפרת לי? אני מצטער. בואי לפה, נוני. הכל בסדר, אני פה. (*מחבק אותה. פאוזה*) איזה גועל נפש. תאמיני לי שהוא לא יצא מזה בזול הטבח הזה. מה בדיוק קרה שם?

נועה: אני... (*מתייפחת*) לא יודעת. אני הרגשתי את המכה וקפאתי. ואז במקום להגיש את המנה שהייתה לי ביד פשוט הנחתי אותה חזרה על הפס והלכתי למנהל משמרת. הוא הלך ליוסף, דיבר איתו ויוסף אמר שזה היה בטעות.

אורי: והמנהל האמין לחזיר הזה?

נועה: כן... כאילו הוא שאל אותי מה אפשר לעשות. הוא אמר שזה מה שהוא אומר ושזה כנראה לא קרה בכוונה. הוא בכל זאת הזהיר אותו ואמר לו לשמור על הידיים שלו. ואז יוסף בא והתנצל ושטפתי פנים וחזרתי לעבודה. ואשכרה הייתי צריכה להמשיך לדבר איתו ולעבוד איתו אחרי. אני יודעת מה קרה שם. אני יודעת שהוא עשה את זה בכוונה. אני מכירה אותו, יש לו דיבור נגוע על בחורות. הוא לפעמים קורא לי כאילו בצחוק חתיכה וכוסית. הוא אף פעם לא כיבד אותי.

אורי: נועה, את לא צריכה להצדיק את עצמך.

נועה: אבל היום עוד פעם ראיתי אותו וזה היה סיוט. הבעיה שהמנהל משמרת לא מאמין לי. ואני בטוחה שהמנהל של המסעדה גם לא יאמין. אני הולכת להתפטר.

אורי: את לא תתפטרי, את תחזרי לשם ואני אבוא איתך. ואני אאיים עליהם שזה יצא לעיתונות אם הם לא מפטרים את היוסף הזה. את שומעת?

אין שום סיבה שאת תאבדי את העבודה כי את לא מרגישה בטוחה שם.... סבבה?

נועה: לא זה בסדר, לא בא לי לעשות שם סצינות.

אורי: אולי כדאי שתגישי עליו תלונה?

נועה: אני לא יודעת, אני צריכה לחשוב על זה. אבל תודה שאתה איתי בזה

אורי: ברור. בואי לפה.

אורי מלטף אותה, פאוזה

מחמוד: אמממ..... את רוצה אולי איזה משהו נועה? אולי קפה?

נועה: לא לא. תודה מחמוד.

מחמוד: תגידי... יכול אולי להיות שהבחור הזה יוסוף באמת עשה את זה לא בכוונה? את יודעת, זה יכול לקרות, ומה שכן אם הוא מתנצל על זה אחר כך, צריך אולי לתת לו צ׳אנס...

נועה: למה שיתנו לו צ׳אנס והוא ימשיך לעבוד שם ואני צריכה גם להיפגע וגם להפסיד את העבודה?

מחמוד: כי לכל אחד זה יכול לקרות, ואת היית רוצה שיאמינו לך אם היית אומרת שזה לא בכוונה.

נועה: לא הקשבת לשום דבר ממה שאמרתי? אני מכירה אותו ואין לו גבולות, הוא מסוג הגברים האלה שחושבים שבגלל שאני מלצרית אז אני זונה....

מחמוד: אבל את יודעת, היית עם הגב אליו כשזה קרה, אני לא אומר שאת טועה, אבל את לא באמת יכולה לדעת מה קרה.

נועה: ברור שאתה תגן עליו... וכי אצלכם הרי אישה או שהיא עם חיג׳אב או שלא ואז היא זונה נכון? ואפשר לגעת בה ולעשות מה שרוצים, ואחר כך להגיד סליחה ואז שוב לגעת.... ככה זה אה?

מחמוד: סליחה? מה זה אומר אצלכם?

נועה: אצלכם... אתה יודע, בתרבות שלכם.

מחמוד: תקשיבי אני מבין שאת בסערת רגשות, אבל את יודעת מה? אולי יוסוף הטבח במסעדה שלך נגע בך, ואולי הוא בן זונה, אבל את יודעת מה את, נועה? מה שכן, את חתיכת גזענית!

אורי: מחמוד!

נועה: אני גזענית? אני מצביעה לרשימה המשותפת! באוניברסיטה חצי מהחברות שלי מגיעות מהמשולש.

מחמוד: זה לא משנה כמה חברות ערביות יש לך, בסופו של דבר את מדברת עלינו מגעיל

נועה: אז אולי תהיו קצת פחות מגעילים? לא מספיק שאני חוזרת מהמסעדה אחרי שנגעו בי, אני מגיעה ליפו שכל בנאדם שני שעובר מולי הוא ערבי והעיניים שלהם וההערות שהם זורקים לי ואז אני נכנסת לבניין וצריכה לפחד מהמבטים הסוטים של כל הפועלים פה וכל אחד מהם אני לא יודעת אם יתקוף אותי או יוציא סכין וידקור אותי או יירה בי ולקינוח אתה יושב פה ומצדיק אותם

מחמוד: בשבילך כולנו אותו דבר. אהה? הטבח, הפועלים ואני המורה שיש לו דוקטורט בחינוך מאוניברסיטת תל אביב, והמחבל שמתפוצץ, אנחנו כו-לנו ערבים, פרימיטיביים... וואלה! אני לא מאמין שאני חי איתך באותו בית.

מחמוד נכנס לשירותים. שם את המוזיקה של פיירוז בפול ווליום.

תמונה שישית

אורי ונועה נשארים לבד בסלון (היא לא יושבת בחיקו יותר. הוא יושב על הרצפה עדיין)

נועה: תודה שאתה מגן עלי.

אורי: אני. סליחה, אני פשוט קצת בהלם....

נועה: נמאס לי מהריבים האלה. (*הולכת לחלון*) ונמאס לי מהאתר בנייה הזה! (שומעים ברקע פועלים שצועקים בערבית אחד אל השני) אני לא רוצה לשמוע את הקולות האלה יותר. (נשמע רעש של פטיש שמכה בחוזקה על מסמר. נשמע קול הורדת אסלה, ואז מים זורמים. מחמוד יוצא ומנגב את ידו במגבת). אתה יכול להפסיק להוציא את המגבת מהשירותים כל פעם שאתה מנגב את הידיים?

אורי: נועה, די.

מחמוד: אני אעשה עם המגבת הזו מה שאני רוצה, זה הבית שלי!

זורק את המגבת על הספה.

אורי: מחמוד, למה אתה ככה מגיב למה שהיא....

נועה: תקשיב לי, אתה יכול לקרוא לי גזענית עד מחר. מבחינתי גם כובשת אם זה עושה לך טוב על המצפון. אבל בסוף אתה זה שמגן על בחור, רק כי הוא מהשבט שלך! האמת היא שאני לא הבעיה. אתה הבעיה. אתה בן־אדם חסר אכפתיות ורגישות ואתה גם שוביניסט שלא מודע לעצמו!

אורי: נועה, אולי אנחנו קצת מגזימים בריב הזה. כדאי שנר.....

מחמוד: אתה מרשה לה להגיד הכל? ואם מחר היא תשכנע אותך שאני לא רק שוביניסט אלא גם חמסניק, אתה גם תזרום עם זה? אתה לא רואה שהיא מנסה להפריד בינינו? אתה באמת לא רואה את זה אורי?

נועה: כן כן תמשיך לצייר אותי כשטן נוראי שרק רוצה להרוס הכל.

מחמוד: את לא רואה אותי כבן אדם. את רואה ערבי, וזה מפחיד אותך. זה הכל. לא יעזור כל הנאורות והשמאלנות המזויפת שלך. אני רואה את זה בעיניים שלך. זה לא קשור להטרדה המינית שהייתה לך במסעדה. אגב אני אגלה לך משהו, גם יהודים מטרידים מינית, לא המצאנו את השוביניזם וההחפצה. האמת היא, שאת פשוט שונאת אותי כי אני ערבי.

נועה: שטויות.

מחמוד: אה כן? אפשר לשאול למה את לא בדירה איתי לבד בזמן האחרון? כל פעם שאורי לא כאן ואני חוזר הביתה את ישר עפה מפה.

נועה: שיואו אתה מה זה מדמיין את זה. איזה השטויות.

מחמוד: אז למה אני שומע אותך נועלת את החדר של אורי כשאתם הולכים לישון בלילה?

נועה: אני תמיד נועלת את החדר בכל מקום שאני הולכת אליו וזה לא קשור אליך בכלל.

אורי: לא נכון, נועה את לא נועלת אצלך בבית כשאני ישן אצלך.

נועה: בסדר כי אני בדירה שלי.

אורי: אני לא מבין.

נועה: יואו... איך הוא הצליח לסובב אותך. התחלנו בכלל ממה שקרה לי היום, זוכר?

אורי: כן... רק שאם את פוחדת ממחמוד, אם בגלל זה את נועלת בלילה את הדלת, אני מצטער אבל הוא צודק, נועה. את לא סובלת מוזיקה

ערבית רק כי יש בה מילים בערבית, ואת לא סובלת קקטוסים רק כי הם מתקשרים לך לערבים. את מתעצבנת כל פעם שאת שומעת את הפועלים בתמ״א צועקים אחד לשני בערבית, ועכשיו מסתבר לי שאת נועלת את החדר לא כי את רוצה פרטיות, אלא כי את פוחדת מחבר הכי טוב שלי, רק כי הוא ערבי.

פאוזה

נועה: תגיד, בצד של מי אתה?

אורי: למה הסתרת ממני את מה שאת חושבת על מחמוד?

נועה: אני לא ידעתי מה אני מרגישה! אף פעם לא גרתי ככה עם ערבי עדיין. זה מוזר לי, מה אני אעשה.

פאוזה. נועה לובשת את המעיל שלה וסוגרת את התיק שלה. היא מתכוננת ללכת.

נועה: אני אזוז.

אורי: אני מצטער, נועה... אני פשוט לא יכול לחיות עם מה שאת אומרת על מחמוד.

נועה: סבבה.

היא לוקחת את הדברים שלה ויוצאת מהדירה. עוברת דקה של שתיקה. מחמוד ואורי יושבים על הספה זה ליד זה.

מחמוד: אני מצטער אח שלי. מה שכן לא התכוונתי שככה זה ייגמר....

אורי: זה לא אשמתך, באמת.

נשמעת דפיקה בדלת. הם מביטים בה והיא נפתחת. נועה נכנסת

נועה: אי אפשר לצאת. הדלת של הכניסה לבניין נעולה..... תראו (*נותנת להם פתק מקומט*)

אורי: ״תושבי ותושבות הבניין הנכבדים והנכבדות, לצורך עבודות הכנה לחנייה תת קרקעית משולבת בטכנולוגיה חדישה, הבניין ינעל עד מחר ב7 בבוקר. לא תהיה אפשרות להיכנס ולצאת ממנו. ועל כן, עמכם הסליחה מראש על אי הנוחות, בברכה, חברת עבודות התמ״א ״קן היונה״ ומנהל הפרויקט יצחק כהן תמרי.״

נועה: לא הבנתי. אנחנו נעולים פה כל הלילה? זאת בדיחה כאילו?

מחמוד יוצא מהדירה, שומעים קולות חבטה מחוץ לדירה, הוא חוזר.

מחמוד: יאמה! היא צודקת. הם חסמו את הדלת למטה בבטון. זה נעול. יא אללה שרמוטות! אני אהרוג אותם!

מערכה שלישית

תמונה שביעית

נועה מסוגרת בשירותים ומחמוד בחדר שלו. אורי יושב לבדו בסלון, מחביא את מזרק האינסולין האחרון בספה

אורי: (צועק) נועה, מחמוד!

נועה מציצה מהשירותים ומחמוד מדלת חדרו

נועה ומחמוד: מה?

אורי: אני לא מרגיש טוב.

נועה: אתה נראה חיוור.

אורי: אני צריך אינסולין....

מחמוד ונועה יוצאים לסלון

נועה: להביא לך?

אורי: חיפשתי, לא מצאתי

מחמוד: רגע אני אביא לך מים.

נועה: אני אחפש שוב בארון שלך.

ניגשת לחדר שלו

מחמוד: (*מגיש את המים*) תקשיב. יאמה! אתה נראה באמת חיוור. וגם מה זה השטויות האלה שנעלו אותנו פה? מה שכן, אנחנו לא נשאר פה נעולים.

אורי: אבל איך יוצאים? הכל סגור... וואי אני מסוחרר. או שנשיג לי אינסולין בבית מרקחת דחוף או שאני אתעלף. אני חייב לאזן את הסוכר... אכלתי הבוקר קורנפלקס ותמרים. איזו טעות.

נועה חוזרת

נועה: אני לא מוצאת. נגמר לך כנראה.... (*מתיישבת לידו*) אני מקווה שזה לא בגללנו.

אורי: לא.. אני כאבה רושי..... אני כוייאב לי הראש.... שלי....אני עייף

נועה מחבקת את אורי

מחמוד: (*קם, ניגש לפינה ומוציא פטיש מאיפשהו*). טוב, אם השער סגור, בואו נצא בדרך אחרת. עושים לנו מצור, נבקיע אותו בפטישים!

הוא הולך לחלון האטום בקרשי עץ ומתחיל לדפוק.

מחמוד: נועה, את יכולה לבוא רגע לעזור לי?

נועה הולכת אליו

מחמוד: תחזיקי את החלון כשאני דופק, הוא נסגר עלי כל הזמן

נועה: בטח, תזהר על הידיים

הקרשים עפים

מחמוד: הופה, זה קורה.

נועה: עוד קצת ואנחנו עוברים.

מחמוד: התגעגעתי לנועה הזאת. איפה החבאת אותה כל הזמן הזה?

נועה מחייכת, מחמוד מסיים ומביט החוצה.

מחמוד: זה לא מסובך. אנחנו צריכים לקפוץ החוצה לפיגומים כאן ממש מתחת לחלון ואז לרדת. הם חושבים שהם ייסגרו אותנו כאן החברת בינוי הזו? שיחשבו פעמיים. יש להם עסק עם מחמוד!

נועה: (*ניגשת לחלון*) נראה לך שזה אפשרי?

מחמוד: אל תפחדי, אני אעזור לך. בוא אורי, אנחנו יוצאים לקנות לך אינסולין.

נועה ומחמוד תומכים באורי, שלושתם הולכים לחלון הפרוץ

אורי: אני אסתדר.

הוא מנסה לצאת החוצה בכוחות עצמו ונכשל. הוא כמעט נופל והם תופסים אותו

מחמוד: חכה רגע אח שלי, נעשה את זה ביחד.

מחמוד נעמד על החלון ומגיש את ידו לאורי.

נועה: אני אחזיק אותך מפה.

מחמוד: סמוך עליי.

היא נותנת לו יד וביד השנייה הוא מחזיק את החלון. מחמוד מושך אותו אליו ומעביר אותו לצד השני.

נועה: עשינו את זה. מחמוד, עכשיו אני!

מחמוד: בטח אחות שלי, סומכת עליי?

נועה: (*מחייכת*) יש לי ברירה?

אורי: (*מבחוץ*) הופה נוני שלי! הגיע הזמן.

נועה נותנת לו יד וקופצת

אורי: כל הכבוד יא אמיצה אחת, בואי אלי. מחמוד אתה בא?

מחמוד: בטח חברים! יאללה, בואו נצא מהחור החשוך הזה! (*הוא קופץ ונעלם מאחורי החלון*).

סוף

مغلقون في الليل

إيتَمار غرايلسامِر، تيس مئير

الشخصيات:

أوري

محمود

نوعا

الفصل الأول

المشهد الأول

يافا. دار أوري ومحمود. المساء. نوعا وأوري يرتديان الملابس القليلة جدًا.
النافذة مسدودة بالألواح، من النافذة الأخرى يمكن رؤية السقائل من خلالها والرافعة وراءها. الأرض مغطاة بكومة من الطوب المكسَّر وخشب الأرضية الخضراء.
نوعا وأوري في المطبخ. من جهة طاولة مرتفعة مع فرن الطهي، من الجهة الأخرى الرخاخ والمرسلة. الخزائن فوق الفرن. على الجانب الأيسر يوجد فرن المحمصة الصغير والميكروويف وبعده الثلاجة.
يقف نوعا وأوري حنب إلى جنب ويجهزان الفطور خلال الحوار: إخراج الخضروات، غسلها في الحوض، قطعها على اللوح، صنع السلطة وحضر البيض. بجانب المطبخ الصالة مع الأريكة والكرسي وبجوارها على الأرض نباتات الكاكتوس. من الخلف ثلاثة أبواب: باب الحمام، باب غرفة أوري، باب غرفة محمود. في الطرف الآخر باب المدخل للشقّة.

أوري: الفلسفة الهندية على الصبح؟

نوعا: في البداية لم أكن متحمسة. كنت في هذا درس وبعده التاريخ الأمريكي وكدت قد غفوت. في لحظة معينة قمت للتو ورحت على بحر للرياضة.

أوري: يعني فليتِ؟ يعني، تركت بلا مبالاة؟

نوعا: قمت بالركض حوالي 3 كيلومترات. وفي النهاية دخلت على البحر وتوجهت إلى المطعم. الحقيقة – لقد أنقذ لي الوردية، وصلت مركّزة. لقد أهدأني البحر.

أوري: (يذوق السلطة) أضفتِ السيلان، صحّ؟

نوعا: نعم، ليش؟

أوري: لست متأكدًا أنه لديّ ما يكفي من الإنسولين.

نوعا: بلا، بس نطفة، لا يصير لك ولا إشي، لا تقلق، حبيبي. كيف بقيت بدون الإنسولين؟ هل نروح نشتري؟

أوري: لا، الكل على ما يرام، لديّ واحد، أكيد. سأشتري لاحقا (صمت قصير) هل رأيت الإعلان عن انقطاع الكهرباء غدأ؟

نوعا: نعم، واو؟ شو راح تعمل؟ لا أفهم كيف أنت ومحمود تستطيعان على العيش في عمارة تمرّ في فاكينغ خطة التجديد العمراني، "تما". أنا، في الوقت القليل أنني موجودة هنا، تجننت. أسبوع يغلقون لكم النوافذ بالألواح وينشأون السقائل، أسبوع الماء أصفر. والآن انقطاع الكهرباء كل يومين. أقسم بالله، أكيد كنت قد انتقلت من هنا من زمان.

أوري: الحقيقة – صعب! ولكن الإيجار زي التوت! وعلى كل حال الحياة هنا ممتعة، مما يستحق هذه الظروف. وأيضا بقت شرفة لم يقوموا بعد بتضميرها، في غرفة محمود.

نوعا: ما فهمت، هل قصدك أن نكون نوعا ومحمود بدلا من نوعا وأوري؟

أوري: قريبًا سأصبح مبرمجًا في الدرجة الأولى فنستطيع محمود وأنا استئجار منزلا كبيرا في هذه المنطقة فستكون لنا مرّة أخرى شرفة خاصّة. ربما حتى في عمارة جديدة!

نوعا: هل في رأيك أنه يستطيع تحمل هذا الشي؟ وأيضا شو قصتك مع يافا؟

أوري: أحبّها. ومحمود أيضًا. هو صديقي الأفضل، إن لم أكن معه سأكون لوحدي فلا أريد أن أعيش لوحدي.

نوعا: لا تكون لوحدك. نبدأ بكوننا جيران، وأنت ستكون قريبا من عملك، وأكيد تعرف أن لا أسهل من العثور على شقة للزوجين في تل أبيب.

أوري: يا االه! إهدأي! بس قبل دقيقة تعارفنا بعضنا على بعض.

نوعا: صار لنا شهرين مع بعض، حبيبي! هل أنت تذكر لحظة اللقاء؟ في عرض موسيقى الجاز، في بيت الأبواق.

أوري: يا لها من جملة فائزة قلتِها عندما بدأت معي. (يقلّدها) "هاي! هل تعلم أن عازف البوق هذا هو صديقي؟ اسمه بنيامين ونلعب مع بعض في فرقة الجاز."

نوعا: يعني، أيش فيه؟ هو صديقي من الطفولة. كل مرحلة في الحياة كانت معه. فعندما لاحظت أنّك تحدق النظر فيه خلال العرض ولاحظت أنت وسيما للغاية فكان لا بدّ مني أن اتوجه إليك، فكان أحلى عذر. يا االه، في حياتك ما كنت تبدأ معي على رغم أنني رأيتك ترسل إليّ النظرات الخاطفة.

أوري: صحّ! ولكن انتظرت اللحظة المناسبة. بل أنتِ أيضًا، ضغطت عليّ، كنت تنظري إليّ طول الوقت بهذه العينين.

(ينتهان من تجهيز الطاولة ويجلسان)

نوعا: صحتين! هناء وصحة يا حلو! قل لي، هل بقي شيئا من الكريم الذي اشتريته بالأمس؟ أموت عليه مع البيض والسلطة.

أوري: طبعًا.

(أوري يذهب إلى الثلاجة لإحضار الكريم، يقدّمه لنوعا ويجلس. هي تفتح وتري شيئًا ما في الداخل)

نوعا: شو هذا؟

أوري: شو يعني؟

نوعا: شوف!

أوري أرى لا شيء، القليل من الفتات.

نوعا: هناك شيء برتقالي اللون، يبدو مثل الخردل، إخس. . . شو هدا؟

أوري: أكيد، محمود. ذوقه في الطعام غريب، يخلط الأشياء.

نوعا: يا الله! كفي! وملعقتي أنا أيضًا، كان هو الذي قام هذا الصباح بتنظيف الأطباق قبل المغادرة للعمل، أنظر! الكل مليئ بالدهون. لن اطق كل هذا. هذا حقًّا مقرف!

أوري: يا الله، نوني، سأحكي معه.

نوعا: أنا هي التي جاء بالكريم. عليه أن يطلب قبل ما يأخذ منه وإذا أخذ يجب أن يعملها بأدب، لا مع شيء لمس خردل ديجون! يا الله! لا أفهم هذا التصرف. وكلّما بدأ يحكي يعمل التنهد المقرف.

أوري: طيب! كفي. الحق معكي. ساقول له، بسيدير؟ ربما تبدئين بالأكل؟

نوعا: فقدت الشهية.

(يجلسان في مواجهة بعضهما البعض دون أن يأكلا)

المشهد الثاني

(محمود يدخل ويغلق الباب)

محمود: هاي!!

(ينظر أوري ونوعا إلى بعضهما البعض)

أوري ونوعا: هاي

(محمود يتنهد، يضع حقيبته على الأرض وينضم إلى الجالسين حول الطاولة)

محمود: يا له من يوم! هل رأيتم أنهم ينوون قطع الكهرباء غدا؟ واي واي! سأتحدث مع إسحاق، المدير في كل هذه الشغلة. شو هذه القصة؟ يا لها من الأعصاب! بالإضافة، إذا فكروا أنهم قادرون أن يتصرفوا معنا هكذا، قد اختلط عليهم الأمر. وانتم، شو صار معكما؟ ماذا نأكل اليوم؟

أوري: نحن صبابا! في شوي من البيض والسلطة.

(أوري يقدّم له السلطة)

محمود: والله! أنا جوعان خالص. يا لها من الأعصاب. (يبدأ بالأكل) الحقيق، أحلى أكل، يا نوعا. والله، ما أحلاها الطباخة.

نوعا: صحتين.

محمود: يا ريت لقيت وحدة زيك. الحقيقة، عندنا صعب علينا أن نجد. أنت عارفة، في البلد عندي لم يزالوا يعملوا التوفيق بين الرجل والمرأةمثله مثل ما اعتادوا عليه في السابق. ولكن إذا وجدوا لي التوفيق مع وحدة جميلة مثلك، نوعا، ما كنت هربت من هناك (يضحك). عارفة شغل المطبخ.

(نظرة قلة الرضى على وجه نوعا)

محمود: وبالإضافة تعملين السلطة الحلوة تقريبًا مثل ما تعمل أمي!

أوري: يا نوني، هذه مجاملة كبيرة. مريم طباخة كريمة حقًا.

نوعا: إن كانت هذه مجاملة. . .

(وقفة. محمود وأوري يأكلان. ينهض محمود ويُخرِج الخردل من الثلاجة. يضع منه على شريحة الخبز ثم يغمس السكين في الكريمة.

نوعا: محمود!!

محمود: صحتين عليك (يأكل بكثير من الشهية)

نوعا: قول-لي، هل معقول أن تدخل بالسكين إلى الكريمة بعد ما دخلت به بالخردل؟ شو رايك تفكّر قليلا بالآخرين؟

(توقفوا عن الأكل)

محمود: شو ما-لك؟ استريحي! سأقوم باتنظيفه.

(يقوم بتنظيف السكين بورق ماص ويضعه على الطاولة)

نوعا: يمكنك أنت أيضا أن تشتري اللوازم في السوبر ولا تأكل إلى النهاية كل ما اشتريه أنا فقط.

محمود: واو! شو صار معك؟ ولكن، أنا لست هنا لأخبرك إنك ساكنة هنا ولا تدفعي الأيجار والفواتير ولا شيء. شو ما-لك من هذا التحاسب؟ نحن عائشون مع بعض، أليس كذلك؟

نوعا: إذا أردت – سأدفع أنا. إذا هذا ساعدك هذا الشيء في أن تفهم أن غمس السكين في الخردل وبعده في الكريمة – هذا مقرف، سأدفع كما تريد.

أوري: يا االه! شو هذا؟ استريحوا! يا محمود، ببساطة - انتبه قليلا. الكل على ما يرام. سندبّر حالنا ولا حاجة إلى حملة الأعصاب عن كل شيء. فكّروا قليلا بعضكما البعض عن الآخر. طيب؟

محمود: أنا لا اشتري اللوازم؟ نصف الثلاجة والثلاجة نفسها أنا أحضرتها. خليها هي تهدأ، شو هذا، وهي فقط مسموح لها أن تكون في حملة الأعصاب؟

نوعا: أنت تشتري، صحيح، الكل على ما يرام، ويمكنك أن تأخذ من الطعام الذي أحضره ولكن إذا أنتهى فما عليك إلا أن تعود وتشتري، هذه كل القصة.

محمود: دائما اشتري حين انتهى الكل. من كان يشترى ورق التواليت في المرتين الأخيرتين؟ هل أنتِ؟ وما هو هذا الحكي كأنني طفيلي لا يدفع عن الأشياء؟ أدفع وأقوم بالتنظيف. . . والشَعر في الدوش هل هو شَعري أنا؟

أوري: أليس من الأفضل أن تتعلمان قبول بعض الانتقادات؟

محمود: أليس آن الأوان أن تتعلم هي؟

أوري: الكل على ما يرام؟ شو صار معك؟

محمود: شو صار معي؟ صار معي. . . لقد فصّلوني اليوم من العمل في المدرسة. هذا هو ما حدث لي.

أوري: واو! أخي! لماذا لم تقل؟ لا أصدّق! جدّ بتحكي؟

(وقفة)

أوري: واو! أنا جدّ آسف، أخي.

الفصل الثاني

المشهد 3

(أوري يجلس أمام الحاسوب في غرفة الضيافة)

أوري: لماذا هذا عاطل؟ (يقوم ويفصل جهاز التوجيه عن الكهرباء ويعيد توصيله ويعود إلى الكرسي) أوف! ما هي المشكلة، يا له م الإنترنت الغبي. ماذا قد طلبت؟ (يدق بالأصابع على مفاتيح الكمبيوتر، وينقر نقرات متوترة على الفأرة) بشتغلش! بشتغلش! فيش ولا إشي! (يغلق الحاسوب غاضب).

(محمود يدخل، يرتدي بدلة الرياضة، يبدو مستور شيئًا ما، يذهب إلى المطبخ ويضع الماء في الغلاية. يخرج فنجانين).

محمود: بدّك فنجان شاي؟ بدي أعمل لي أيضا!

أوري: لا، لا، شكرًا (وقفة. الماء يغلي) قل-لي، محمود. . . هل قد يكون ممكنا أنّك لم تدفع فاتورة الإنترنت؟

محمود: لماذا لا أدفع؟

أوري: أسأل فقط. لأن الخط ينقطع من حين لحين. منذ أيام كثيرة فلا أفهم. . . أنا، يجب عليّ ان اشتغل، يا للبأسة.

محمود: قل-لي، هل مرّة لم أدفع الفواتير في موعدها؟ لماذا بدأت تسألني أسئلة من هذا النوع؟

أوري: ربما بسبب مشروع "تما" هذا، آسف، هذا ينرفزني كثيرا.

محمود: مجرد إقالتي لا معناها أن المال انتهى. في احتياطات، يا أخي.

أوري: نعم، أكيد. لم أقصد أنه . . . ولكن قل-لي. . . ماذا وقع هناك؟ لماذا قاموا بإقالتك؟

محمود: جلس معي المدير وقال إن هناك تخفيضات فيجب تقليص هيئة التدريس.

أوري: ولكن أنت أحسن معلّم، جميع التلاميذ في المدرسة يحبّونك، لا أفهم. . . هل قالوا السبب؟

محمود: أنت عارف، أنا جديد هناك. لم استطع أطرح أسئلة كثيرة.

أوري: غريب! هذا ليس سببا، التخفيضات.

محمود: ويجب أن تفهم، أنا الوحيد الذي أقالوه. احتفظوا بجميع المعلمين هناك. . .

أوري: الجميع؟

محمود: كل الآخرين هم يهود.

أوري: والله!

محمود: أي، نعم . . .

(كلاهما يجلس. محمود يقدّم لأوري فنجان شاي)

محمود: خذ! حضرت لك أيضًا. أنك فقط قلت لا. أنت تحبّه جدّصا. عملت لك الخليط من اللويزة والبابونج، بدون سكّر.فلا تحتاج إلى الحقنة. شو رأيك؟ كيف أنا؟

أوري: شكرًا، محمود. كنت في حاجة إليه (يشرب). اسمَع لحظة! لم نتحدث بعدُ عن الشيء الذي حدث مع نوعا. أنت ترى أنّها موجودة هنا كثيرا. . . والآن أنت أيضا، أريد أن تحولوا الاتّصال بطريقة ما. هي تحتاج إلى خصوصيتها، لا خيار لنا. من ناحية أخرى لا اريد أن تشعر بعدم الارتياح من وجودها، أنت أخي.

محمود: أنا أعمل أحسن ما استطيع، يا أوري. هي تعاملني كما كنت أنا الصيف بينما هي الضيفة. أنا، لا شيء لي ضدها، بالعكس، أحوال دائما أن التحدث معها عن كونها أحسن إمرأة لك، وأنا اعرف كم أنت تحبها وكم تحتاج إليها هنا. فيش مشكلة. أستطيع، كما تقول، تخفيف التدخل، مثلا.

أوري: أحلى! فحسب رأيي نستطيع أن ندبّر حالنا. أنا من ناحيتي أحب أن أعيش معك في نفس المنزل. وهي أيضأ. أمنحها قليل من الوقت حتى ترجع الحياة إلى ما كانت عليها. لا بدّ.

محمود: أكيد. بصير خير. سنعيد الصداقة الكاملة. سنكون نوعا من الجماعة. وأنا أيضا سالاقي شغلا جديدا. لا تقلق، أعطِني أسبوعين.

أوري: عال! هذا مهمّ. لا أريد أن ارك مبؤوسا هكذا. ببدلة الرياضة ساعة 2 الظهر. هذا لا يليق بك.

محمود: بالعكسن – يليق.

المشهد الرابع

(غرفة الضيافة في الشقّة. المغرب. يجلس محمود وأوري على الأريكة ويدخنان لفّة الحشيش. على الأرض بعض زجاجات البيرة وهما يغنّيان معًا أغنية لفيروز. نوعا تدخل، منهكة من اليوم الدراسي، تضع حقيبتها على الأرض. ينهض محمود ويأخذها للرقص وهو يغني بشغف. أوري هو أيضا ينهض ويرقص بجانبها. هي ترفض. هما يستمرّان بالرقص بينما نوعا تعدّ لنفسها الطعام في المطبخ. هي تفتح مكبر الصوت الخاص بها على المسيقى "هاتكفا 6"، الأغنية "الأكثر إسرائيليا". ردًّا على ذلك يرفع محمود صوت الموسيق لفيروز. نوعا ترفع الصوت ومحمود يرفع هو أيضًا. ومحمود يعود ويرفع. فجأة يمسك محمود بمكبر صوت التابع لنوعا ويغلقه. نسمع غناء فيروز فقط).

نوعا: ماذا تعمل؟

محمود: ألا تتنتبهين أننا نستمع إلى شيء ما؟

نوعا: لا أحبّ هذه الموسيقى

محمود: ليش؟ العربية ليست على ذوقك؟

نوعا: لا، ليست هذه هي المشكلة، لا أفهم ما تقوله هذه المغنّية، المتبكبكة، لا أكثر

محمود: فيروز! هذه المغنية التي مجرّد تبكبك.

نوعا: فيروز مروز شمروز! Whatever. لا أحبّ الشرقية، أو. كي.؟

محمود: هذه موسيقى عربية حديثة، لا شرقية. إذا لم تحبّيها، لا ضرورة أن تكونين هنا.

نوعا: صبابا، الحقيقة، ربما لا أكون هنا.

أوري: إهدئي، نوعا. يا محمود، إذا صعب عليها هذا الشيء، قد تحترمها هي.

محمود: يعني؟ لماذا تقرر هي أي نوع من الموسيقى نسمع هنا؟ لماذا هي التي تقرّر وتضع الموسيقى التي تحبّها بأعلى صوت؟ وأغنية "هاتيكفا 6" بالذات. الفرقة بدرجة ز. . .

أوري: أنت الآن من يقوم بالتقليل من شأنها، لماذا تتحدث هكذا؟

نوعا: أنا أيضا مسموح لا أسمع المسيقى في هذا الدار، لا أنت فقط.

أوري: فقط قم بتخفيض الصوتط يا محمود (يقوم بتخفيض صوت الموسيقى).

محمود: طيب!

(يجلس الثلاثة على الأرائك في غرفة الضيافة ويستمعون بهدوء إلى أغنية فيروز)

نوعا: يا محمود، أردت أن أسألك بشأن نباتات الصبار هذه (تشير إلى ثلاثة النباتات الكبيرة في وسط الغرفة). هل تمانع إذا كان لدينا بدل ذلك زهرة الغرانيون أو الهيسيسكوس؟

محمود: شو يعني!؟ لا لا لا! هذا الصبار مهم بنسبة لي، أحضرتها من القرية.

نوعا: طيب! بسيدير! (الضجيج من الخارج يرتفع) لا أطيق بعد هذا الضجيج!

(تنهض وتتعثر وتقع على إحدى نباتات الصبار)

نوعا: أخ! الصبار الغبي هذا!

(يقفز أوري من الأريكة باتّجاه نوعا)

محمود: أنتِ بالخير؟

أوري: أوه، هذا لا يبدو بالخير. . .

محمود: أحضر الكحول والضمادات.

(نوعا تنفجر بالبكاء)

أوري: (يعانقها) لا تكبي نوني. . . سنعالجك على الفور.

(أوري يفحص الإصابة)

نوعا: (تتنهد) الألم شديد. أوف. . . يا له من يوم خرا!

محمود: (يرجع) يا مسكينة. أنا حقًّا آسف. هل أنتِ بالخير؟

المشهد الخامس

(نوعا لم تزل على الأرض بالقرب من الأريكة، تبكي في بين ذراعي أوري الذي يعانقها ويداعب بشهره. محمود يحضر لنوعا المنديل ويقدم لأوري الضمادة فيما يقوم أوري بتطهير الجرح).

أوري: إهدأي نوني. إنها مجرّد الأشواك، سوف تشفي منها.

محمود: إفحص بالدقة لتتأكد من أن لا يبقى شيئا جوا. Sorry، الحق معكِ، سأُخرج الصبار من هنا.

(يحاول أوري إخراج الأشواك من مؤخرتها وفجأة تضربه على اليد).

أوري: نوني، الكل على ما يرام.

نوعا: لا، ليس على ما يرام.

أوري: ايش المشكلة؟

نوعا: خليها! قصة قديمة! ولا إشي.

أوري: ماذا؟ أحكي!

نوعا: ولا إشي. كانت مشكلة في الشغل مع أحد الطهاة.

أوري: من هو؟

نوعا: يعنى، الطباخ. . . لقد حدثتك به. هذا الشاب، يوسف.

أوري: شو عمل معك؟

نوعا: أفكر أنه قام بتحرش عليّ قبل حوالي شهر. هو. . .

أوري: شو يعني؟

نوعا: ضربني ضربة على مؤاخرتي. قوية جدًا. وقفت بجانبه في الحانة ما بين المطبخ وغسالة الصحون. هو خرج من المطبخ وأنا أدرت ظهري إليه وأخذت الصينية مع الطبق ثم شعرت الضربة على المؤاخرة، قوية جدًا وشعرت أنها كانت مستهدفة فاستدرت على الفور ولم استطع أقول له شيئا.

أوري: واو نوعا! لماذا لم تكوني قد حكيت لي؟ آسف. تعالي، نوني. الكل على ما يرام، أنا معك (يعانقها، وقفة) يا للقرفة. صدّقيني أنه سيدفع الثمن، هذا الطباخ، ماذا بالضبط وقع هناك؟

نوعا: أنا. . . (تبكي) لا أعرف. شعرت بالضربة وتجمدت. فبدل من تقديم الطبق الذي كان في يدي أعدته للتو إلى الحانة وذهبت إلى مدير الوردية. هو ذهب إلى يوسف، تحدث معه وقال يوسف إنه كان بالخطأ.

أوري: فهل صدق المدير هذا الخنزير؟

نوعا: نعم. . . كان كأنه يسألني أنا شو بدنا نعمل. قال إن هكذا قال وربما بدون أي سوء النية. ورغم ذلك أنذره وطالب منه أن يدير باله على اليدين. فجاء يوسف واعتذر وأنا غسلت وجهي ورجعت للعمل. وأشكره، كان لا بدّ لي من الاستمرار بالتحدث معه والعمل معه. أنا هي التي تعرف ماذا حدث هناك. أعرف أنه قام بذلك عن قصد. أعرفه. كلامه عن الشابات غير سليم. مرات يسميني كأنه ليس إلا ضحكة – "شققة" و"كوسيت". أبدًا ما احترمني.

أوري: نوعا، لا حاجة إلى تبرير نفسك.

نوعا: ولكن اليوم رأيته مرّة أخرى فهذا كان لي مثل الكابوس. المشكلة أن مدير الوردية لا يصدقني. وأنا متأكدة أن مدير المطعم هو أيض لا يصدق. سوف أقوم بالاستقالة.

أوري: لا تستقيلي! أنت ترجعين وأنا سأرافقك. وسأهددهم أن الأمر قد يخرج إلى الصحافة إذا ما أقالوا يوسف هذا. سامعة؟ لا يوجد أي سبب لفقدان مكان العمل لأنك لا تشعرين بالأمان هناك. . . صبابا؟

نوعا: لا، الكل على ما يرام، لا أريد أعمل مشهدا هناك.

أوري: ربما الأفضل أن تقدّمي شكوى؟

نوعا: أنا غير متأكدة، يجب أن أفكّر فيه، ولكن شكرًا على أنت معي في هذه المشكلة.

أوري: طبعًا. تعالي!

(أوري يداعبها، وقفة)

محمود: هممم. . . . تريدين شيئًا، نوعا؟ فنجان قهوة؟

نوعا: لا، لا، شكرا، يا محمود.

محمود: قولي.. . . هل قد يكون أن هذا الزلمة، يوسف، في حقيقة الأمر لم يقصد؟ أنت عارفة، قد يحدث شيء مثل هذا، والحقيقة مجرّد أنّه اعتذر بعد ذلك، ربما يجب نعطيه شانس. . .

نوعا: لماذا نعطيه شانس ويستمر هو بالشغل هناك بينما أنا اتأذى وأنا هي التي أخسر مكان العمل؟

محمود: لأن هذا قد يحدث لأي شخص، وأنتِ ألستِ تريدين منهم أن يصدقون كلامك إذا قلتِ إنه صار بدون قصد؟

نوعا: ألم تستمع إلى أي شيء قلته؟ أنا اعرفه وهو لا حدود له، هو من نوع الرجال الذين يفكّرون أن مجرّد كوني نادلة في المطعم لست إلا عاهرة. . .

محمود: ولكن أنت تعرفين، كنت وظهرك موجَّه إليه حين وقع هذا الحادث، لن أقول إنك في خطأ، ولكن لا يمكنك أن تعرفين ماذا حدث حقًّا.

نوعا: لا شك أنك تريد حمايته. . . وأن لديكم المرأة ليست إلا محجّبة وإذا ما كانت محجبة هي عاهرة، اليس كذلك؟ ومسموح أن تلمسها وأن تعمل بها على كيفك، وبعد ذلك طلب المعذرة وتعود وتلمسها. . . مش هيك؟

محمود: اسمحي لي، شو يعني لديكم؟

نوعا: لديك. . . أنت عارف، هذه هي ثقافتكم.

محمود: أنا أفهم أنّكِ في عاصفة من العواطف، ولكن هل تدرين؟ ربما يوسف الطباخ في المطعم قد لمسك، وربما هو واحد عاطل، ولكن، هل أنت عارفة شو أنتِ، نوعا؟ أنت واحدة عنصرية!

أوري: يا محمود!

نوعا: أنا عنصرية؟ أنا أصوّت للقائمة المشتركة! ونصف صديقاتي في الجامعة هن من المثلث.

محمود: غير مهم عدد العربيات بين صديقاتك، في نهاية المطاف لا تتحدثين عنّا إلى بطريقة مقرفة.

نوعا: فربما يجب أن تكونوا أنتم أقلّ مقرفين ؟ لا يكفي أن أعود من المطعم بعد ما قاموا بلمس جسدي، بل حين أمشي في يافا كل بني آدم ثاني يمر أمامي هو عربي وعيونهم والملاحظات التي يرمون إليّ ومن ثم حين دخلت العمارة يجب أن أخاف من النظرات الإجرامية من العمال ولا أعرف إذا أراد كل منهم الهجوم على أو يخرج السكين ويطعنني أو يطخني وفي النهاية المطاف أنت تقعد هنا وتبررهم.

محمود: من ناحيتك كلنا نفي الشيء؟ أه؟ الطباخ والعمال وأنا، معلم المدرسة حامل الدكتوراة في التربية من جامعة تل أبيب، والإرهابي المتفجر، نحن، الكل الكامل، لسنا إلا العرب، البدائيون، يا والله! لا أصدّق أنني عائش معك في نفس البيت.

(محمود يدخل الحمام. يشغّل موسيقى فيروز بأعلى صوت)

المشهد السادس

(أوري ونوعا لوحدهما في غرفة الضيافة. نوعا لم تعد تجلس في حضن أوري. أوري يجلس على الأرض).

نوعا: شكرا على أنك تدافع عني.

أوري: أنا، آسف, أن مصدوم قليلا. . .

نوعا: زهقت من هذه المعارك (تذهب إلى النافذة) وقد تعبت من ورشة البناء هذه! (في الخلفية صوت العمال الذين يتكلمون بعضهم البعض بالصوت العالي بالعربية). لا أعود أطيق سماع هذه الأصوات (ضجيج المطرقة التي تقوم بضرب المسمار. يُسمع صوت تنظيف المرحاض ثم المياه الجارية. يخرج محمود وهي يمسح يده بالمنشفة). هل يمكنك التوقف عن أخراج المنشفة من الحمام كل مرّة تمسح يديك؟

أوري: نوعا! يكفي!

محمود: سأعمل بالمنشفة على خاطري، البيت بيتي!

(يلقي المنشفة على الأريكة)

أوري: يا محمود، لماذا تردّ هكذا على ما تقوله. . .

نوعا: إسمَع! قد تسمّيني عنصرية ولو حتى بكرا، ومن ناحيتي محتلّة أيضا إذا كان ذلك يريح ضميرك. ولكن في النهاية أنت مَن يحمي الرجل ليس إلا لأنه من قبيلتك! الحقيقة هي لست أنا لبّ المشكلة. أنت شخص عديم المبالاة عديم للحساسية، بل أنت شوفيني ناقص الواعي الذاتي!

أوري: نوعا! ربما قمنا بقليل من المبالغة في هذه الطوشة. فلنهد. . .

محمود: هل تسمح لها أن تقول كي شيء؟ وإذا أقنعتك غدا إنني لست شوفيني فقط بل من أفراد حماس، هل تمشي مع ذلك؟ هل لا تفهم أنها تحاول الفصل بيننا؟ هل حقًّا لا ترى ذلك، أوري؟

نوعا: أي، نعم، استمرّ في وصفي كالشيطان المروّع الذي لا يريد إلا تدمير كل شيء.

محمود: أنت لا تنظرين إليّ كبني آدم. أنت تعتبرينني عربيًّا، هذا يخيفك. لا أكثر. كل التنوير واليسارية المزيفة التي قمتِ بتبنيها لا تساعدك. أرى ذلك في عينيكِ. لا علاقة لهذا الشيء بالتحرش الجنسي الذي صار معك في المطعم. بالمناسبة، أود أن أكشف لك السرّ، اليهود هم أيضا يقومون بالتحرش الجنسي، الشوفينية وتجسيد المرأة هذا ليس من اختراعاتنا نحن. الحقيقة البسيطة هي مجرد أنت تكرهينني لأنني عربي.

نوعا: كلام فاضي.

محمود: أه؟ حقًّا؟ هل لي أن أسألك لماذا أنت لا تبقي مع في الشقة مؤخرا ونحن بمفردنا؟ كل ما لم يكن أوري هنا وأنا عائد إلى البيت أنت تهربين من هنا على الفور؟

نوعا: واي واي! خيالك واسع! كلام فاضي.

محمود: ولماذا أسمعك تغلقين الغرفة عندما تذهبان أنت وأوري للنوم؟

نوعا: دائما أغلق الغرفة أينما كنت فلا علاقة لهذا الشيء بك.

أوري: غير صحيح، نوعا، لا تغلقين الباب حين أنام في بيتك.

نوعا: بيسيدر، لانني موجودة في داري.

أوري: لا أفهم.

نوعا: يوه! . . . كيف نجح في يدوّر رأسك. لقد بدأنا فيما حدث لي اليوم، ذاكر؟

أوري: نعم. . . ولكن إذا خفتِ من محمود فكان هذا هو سبب إغلاق الباب في الليل، أنا آسف لكنه على حقّ، نوعا. لا تتحملين الموسيقى العربية مجرّد لأنها تحوي على الكلمات بالعربية. وأنت لا تتحملين الصبار فقط مجرد لأن هذه النباتات ترتبط في ذهنك بالعرب. أنت تغضب كلما تسمعين العمال في مشروع "تما" يصرخون على بعضهم البعض باللغة العربية والآن اتّضح لي أنك تغلقين الغرفة لا من شان الحياة الخصوصية بل لأنّكِ تخافين من أعزّ صديق عليّ مجرّد لأنّه عربي.

(وقفة)

نوعا: قل-لي، إلى جانب من أنت؟

اوري: لماذا أخفيت عني رأيك الحقيقي عن محمود؟

نوعا: لم أكن أعرف ما كنت أشعر! ولا مرّة كنت أعيش هكذا مع عربي. هذا غريب عليّ. شو بدي أعمل.

(وقفة. نوعا ترتدي المعطف وتغلق الحقيبة، مستعدة للمغادرة).

نوعا: أنا رائحة.

أوري: آسف، نوعا. . . الحقيقة لا أطيق التعايش مع الأشياء التي تقولينها عن محمود.

نوعا: صبابا.

(تأخذ أغراضها وتخرج من الشّقّة. دقيقة من الصمت. يجلس محمود وأوري جنبا إلى جنب).

محمود: أسف، يا أخي! الحقيقة لم اقصد أن نصل إلى هذه النهاية. . .

أوري: العيب مش عليك، صدقني.

(طرقة على الباب. يواجه الاثنان النظرة إلى الباب فينفتح وتدخل نوعا).

نوعا: لا يمكن الخروج. باب المدخل إلى العمارة مغلق. . . انظروا (تقدم لهما ورقة مجعدة)

أوري: (يقرأ) "أعزائي سكان العمارة المحترمين والمحترمات، ضمن أعمال تحضير موقف السيارات تحت الأرض بتكنولوجيا حديثة يتم إغلاق العمارة حتى الساعة 7 صباح الغد. لا يمكن الدخول والخروج. فنعتذر مسبقًا عن

الإزعاج. مع الاحترام، شركة أشغال التحديث الحضري تما "عش الحمامة" ومدير المشروع إسحاق كوهن تمري".

نوعا: ما فهمت. هل أغلقونا هنا طول الليلة؟ هل هذه مزحة، يعني؟

(يخرج محمود من الشّقّة، أصوات القرع الشديد خارج الشقة، يرجع محمود).

محمود: يا ويلنا! الحق معها! قاموا بسدّ الباب تحت بالبطون. مغلق! يا الله، شرموطات! بدي اقتلهم!

الفصل الثالث

المشهد السابع

(نوعا في الحمام ومحمود في غرفته. أوري يجلس في غرفة الضيافة لوحده، يقوم بإخفاء آخر محقنة إنسولين في الأريكة).

أوري: (يصيح) نوعا! محمود!

(نوعا تطلع من الحمام ومحمود من باب غرفته)

نوعا ومحمود: شو؟؟

أوري: لا أشعر بالخير.

نوعا: وجهك شاحب.

أوري: أنني بحاجة إلى الإنسولين.

(يخرج محمود ونوعا إلى غرفة الضيافة).

نوعا: هل أحضر لك؟

أوري: دوّرت عليه ولم أجد.

محمود: لحظة، أحضر لك الماء.

نوعا: سأفحص في خزانتك مرّة أخرى.

(تذهب لى غرفة أوري).

محمود: (يقدم المياه) إسمع، حبيبي! يبدو عليك، أنت شاحبًا حقًا. والآن أيضا هذا الشيء الغبي من الناس الذين قاموا بحبسنا هنا! على كل حال، لن نبقى هنا محبوسين.

أوري: ولكن كيف نخرج؟ الكل مغلق. . . واي! راسي دوار، إذا ما حصلنا على الإنسولين في الصيدلية فورا يُغمَى عليّ. ضروري أقوم بموازنة السكّر. لقد أكلت هذا الصباح بعض الكورنفليكس مع التمر. يا له من خطأ.

(نوعا ترجع)

نوعا: لم أجد. يبدو أنها انتهت. . . (تجلس إلى جانبه) يا ريت كل هذا مش ذنبنا.

أوري: لا. . . رأسي بوجعني. . .أي. . . الوجع. . . أنا . . . تعبت.

(نوعا تعانق أوري).

محمود: (ينهض ويذهب إلى الزاوية ويخرج المطرقة من مكان ما) طيب، إذا الباب مغلَق، فلنخرج بطريقة أخرى. فرضوا علينا الحصار فلنكسّره بالمطارق!

(يذهب إلى النافذة المغلقة بالألواح ويبدأ بالطرق عليها).

محمود: نوعا، تعالي لحظة، ساعديني!

(نوعا تذهب إليه).

محمود: إمسكي النافذة وأنا أطرق، هي تغلق نفسها عليّ مع كل طرقة.

نوعا: طبعا، آحذر على اليدين.

(الألواح تطير)

محمود: هاي – شوفوا، النجاح قريب.

نوعا: كمان شوي ونستطيع العبور.

محمود: كنت اشتاق لهذا النوع من نوعا. أين كنت تخفينها طول هذا الوقت؟

(نوعا تبتسم، محمود ينهي من إزالة الألواح وينظر إلى الخارج).

محمود: الامر ليس معقدًا. لا تحتاج إلا القفز إلى السقائل، هنا، في أسفل النافذة وننزل. لقد اعتقدوا هؤلاء أنهم يغلقون علينا، شركة البناء هذه. دعهم يفكّرون مرّتين، فليعرفون أنّهم يتعاملون هنا مع محمود!

نوعا: (تقترب من النافذة) هل تفكر أنه ممكن؟

محمود: لا تخافي، سأساعدك، تعال، أوري، نخرج نشتري الإنسولين.

(نوعا ومحمود يساعدنا أوري والثلاثة يقتربون من النافذة المفتوحة).

أوري: أنا على ما يرام.

(يحاول الخروج بمفرده فيفشل. كاد يكون وقع وهما يمسكانه).

محمود: استنتي شوي يا أخي، نعملها مع بعض.

(محمود يقف على النافذة ويمدّ اليد إلى أوري).

نوعا: أنا أمسكك من هنا.
محمود: إركن عليّ!

(نوعا تقدم له يدها وفي اليد الثانية هو يمسك بالنافذة. يسحبه محمود إليه وينقله إلى الطرف الثاني).

نوعا: نجحنا! يا محمود والآن أنا!
محمود: طبعا، يا اختي، تركني عليّ؟
نوعا: (تبتسم) هل في الخيار؟
اوري: (من الخارج) هوبا! نوني حبيبتي! آن الأوان.

(نوعا تمدّ اليد إليه وتقفز).

أوري: كل الاحترام يا شجعانة! تعالي إليّ! يا محمود، أنت جاي؟
محمود: طبعا، يا أصدقاء، يا اله، فلنخرج من هذه الحفرة المظلمة! (يقفز ويغيب من وراء النافذة).

النهاية

Verrouillés

De Tess Meir et Itamar Greilsammer

Acte I

Scène 1

Jaffa. L'appartement d'Ouri et de Mahmoud. Soir. Noa et Ouri à peine vêtus. Une fenêtre recouverte de poutres et une autre encore d'où l'on voit un échafaudage et au fond une grue. Le sol est couvert de poussière, bris de briques et un amas de bouts de bois vert.
Noa et Ouri sont dans la cuisine. D'un côté, une table surélevée avec une cuisinière et en face, un comptoir en marbre et un évier. Au-dessus de la cuisinière, des placards fixés au mur. A gauche, un mini four, une micro-onde et au fond, un frigo.
Noa et Ouri sont debout côte à côte. Ils préparent le petit-déjeuner tout au long de leur dialogue. Ils sortent des produits du frigo ainsi que des légumes divers qu'ils rincent et coupent sur une planche avant de préparer une salade et des œufs sur le plat. Adjacent à la cuisine, se trouve le salon meublé d'un divan et d'un fauteuil et des pots de cactus posés au sol. A l'arrière, trois portes, celle des toilettes, une autre qui mène à la chambre d'Ouri et la troisième, vers la chambre de Mahmoud. Tout au bout, la porte d'entrée de l'appartement.

Ouri : De la philo hindoue le matin de bonne heure?

Noa : Ce n'était pas la joie. D'abord ce cours et puis l'historiographie américaine, j'étais sur le point de m'endormir. Ă un moment, j'ai décidé de couper court et je suis partie pour un jogging sur la plage.

Ouri : Tu as séché les cours ?

Noa : J'ai couru, près de trois kilomètres, et puis une petite baignade et de là j'ai foncé vers le resto. La mer m'a calmée, et j'ai pu bosser comme il faut.

Ouri : *(Il goûte la salade.)* Tu as ajouté du sirop de dattes ?

Noa : Oui, pourquoi ?

Ouri : Je crois qu'il ne me reste plus assez d'insuline.

Noa : Mais j'en ai mis très peu, presque rien ! Ne t'inquiète pas, mon minou. Mais rester sans insuline ! Ce n'est pas raisonnable. Tu veux qu'on aille en acheter, en vitesse ?

Ouri : Non, ça va, j'ai surement une seringue quelque part, j'irai plus tard *(pause)*. Tu as vu l'annonce concernant la coupure d'électricité demain ?

Noa : Mais oui ! Qu'est-ce que tu vas faire ? Je ne comprends pas, comment, toi et Mahmoud, vous restez là, dans cet immeuble en pleine reconstruction de merde. Moi qui suis ici depuis pas longtemps, j'en deviens folle. Pendant toute une semaine, on vous plaque des planches sur les fenêtres et puis on pose des échafaudages, la semaine d'après, l'eau est brunâtre et maintenant ces coupures d'électricité tous les deux jours. Je te jure, moi je ne serais plus là depuis longtemps.

Ouri : C'est la poisse, c'est vrai, mais le loyer, y a pas mieux ! Et puis on kiffe bien par ici. Ça vaut le coup. Il y a encore un balcon qui n'a pas encore été détruit, celui dans la chambre de Mahmoud.

Noa : Donc tu préfères que ce soit Noa et Mahmoud au lieu de Noa et Ouri ?

Ouri : Je vais bientôt devenir informaticien cadre supérieur, Mahmoud et moi, nous pourrons louer dans les environs un appartement plus vaste avec cette fois aussi, une terrasse bien à nous et peut-être même dans un immeuble neuf !

Noa : Tu crois qu'il pourra se le permettre ? Et puis qu'est-ce que t'as avec Jaffa ?

Ouri : J’aime cette ville. Et Mahmoud aussi. C’est mon meilleur ami et pour une colocation, il n y a que lui que je supporte et en plus je n’aime pas être seul.

Noa : Tu ne seras pas tout seul. D’abord, on sera voisins et tu seras tout près de ton bureau et puis, tu comprends qu’il n’y a pas plus simple que de trouver un appart de couple à Tel Aviv.

Ouri : Hé, mollo – mollo, on se connait à peine.

Noa : Ça fait deux mois qu’on sort, mon vieux ! Tu te rappelles le moment où l’on s’est croisé ? Lors de ce concert à la Maison du Jazz.

Ouri : Et quelle entrée en matière pour me draguer. *(Il l’imite.)* “Salut, tu savais que ce trompettiste est un copain à moi ? Il s’appelle Benjamin et nous jouons dans un groupe de jazz.”

Noa : Mais c’est vrai, c’est mon ami d’enfance. Il était présent à chaque étape de ma vie. Et quand j’ai remarqué que tu le fixais pendant tout le concert et tu étais si beau, je ne pouvais m’empêcher de t’approcher et le prétexte était parfait. On le sait, toi tu n’aurais jamais fait le premier pas, même si j’ai surpris tes regards.

Ouri : Je l’aurais fait mais j’attendais le bon moment. Et puis tu m’as stressé, tu me scrutais sans cesse, avec ces beaux yeux à toi…

(Ils finissent par mettre le couvert et se mettent à table)

Noa : Tu es trop mignon, bon appétit ! Dis-moi, il reste encore un peu de cette crème fraiche que j’ai achetée hier ? J’adore ça avec les œufs et la salade.

Ouri : Bien sûr.

(Ouri se lève et va vers le frigo. Il apporte le pot de crème fraîche, le tend à Noa et se rassied. Elle l’ouvre et discerne quelque chose à l’intérieur.)

Noa : C’est quoi ?

Ouri : Quoi ?

Noa : Regarde.

Ouri : Je ne vois rien, quelques miettes peut-être.

Noa : C'est jaunâtre, on dirait de la moutarde. Beurk… Qu'est-ce que c'est ?

Ouri : Ça doit être Mahmoud, il a des goûts étranges, il fait de drôles de mélanges.

Noa : Mais enfin ! Et puis regarde ma cuillère. C'est lui qui a fait la vaisselle ce matin et tout est poisseux. Je n'en peux plus, c'est trop dégoûtant !

Ouri : Calme-toi, Nouni, je vais lui parler.

Noa : Cette crème fraîche, c'est moi qui l'ai achetée, il n'a qu'à me demander avant d'en prendre et s'il s'en sert, il n'a qu'à le faire avec délicatesse, et ne pas laisser des traces de moutarde de Dijon ! Vraiment, c'est insupportable, ce comportement. Et puis dès qu'il ouvre la bouche il entame avec ce soupir dégueulasse «Yamma. Amshech Yamma".

Ouri : Bon, d'accord, je vais le lui dire, ok ? Et si tu te mettais à manger ?

Noa : J'ai perdu l'appétit.

(Ils sont assis face à face sans manger.)

Scène 2

(Mahmoud entre et ferme la porte derrière lui)

Mahmoud : Yamma !

Ouri et Noa se regardent.

Ouri et Noa : Salut !

(Mahmoud soupire, dépose son sac à dos par terre et se met à table)

Mahmoud : Quelle journée ! Vous avez vu ? Ils veulent couper le courant demain ? Aïe Aïe, je vais discuter de tout ça avec Itshak le patron. C'est quoi leur truc ? Quel toupet ! Pour tout dire, s'ils pensent qu'ils peuvent nous mener par le bout du nez, ils se trompent. Ça va, vous deux ? Qu'est-ce qu'on mange ?

Ouri : Nous, ça va. Y a des œufs et de la salade.

(Ouri lui tend le saladier)

Mahmoud : Wallah ! Je meurs de faim. Les nerfs en boule *(commence à manger)*, pour tout dire, c'est bon ta bouffe, Noa, eh oui, aussi belle que bonne cuisinière.

Noa : Bon appétit.

Mahmoud : Ah si je pouvais me trouver quelqu'un comme toi. Pour tout dire, chez nous c'est plus difficile à trouver. Tu sais, chez moi, au village, on est encore au stade des mariages arrangés, comme dans le temps. Mais si on m'avait présenté une fille belle comme toi, Noa, je ne me serais pas sauvé de là *(il rit)*. Tu t'y connais, toi, en cuisine.

(Noa fait la grimace)

Mahmoud : Et puis elle prépare la salade presqu'aussi bien que ma maman !

Ouri : C'est un sacré compliment, Nouni. Mariam est en effet un vrai cordon bleu.

Noa : Si c'est comme ça…

(Pause : Mahmoud et Ouri mangent. Mahmoud se lève et sort la moutarde du Frigo. Il étale une couche sur sa tranche de pain et puis trempe son couteau dans la crème fraîche).

Noa : Mahmoud !

Mahmoud : Bravo, Noa *(mange avec appétit).*

Noa : Dis-moi, tu trouves ça normal d'enfoncer ton couteau dans la crème fraiche après l'avoir trempé dans la moutarde ? Et si tu pensais un peu aux autres ?

Ils cessent de manger.

Mahmoud : Mais qu'est-ce que t'as ? Du calme, je vais te nettoyer ça.

(Il nettoie le couteau à l'aide d'un papier absorbant et le pose sur la table)

Noa : Et puis ça ne te fera pas de mal d'aller acheter des produits toi-même de temps à autre au lieu de toujours terminer les miens.

Mahmoud : Mais qu'est-ce qui te prend ? Moi je ne viens pas te dire que tu habites ici et tu ne paies pas de loyer, ni les factures. C'est quoi, ce règlement de comptes ? On habite tous ensemble, non ?

Noa : Si tu veux que je paie, ok. Si c'est ça qui va te faire comprendre qu'on ne trempe pas le couteau dans la moutarde et ensuite dans la crème et que c'est dégoûtant, je paierai autant que tu veux.

Ouri : Hé ! Calmez-vous. Mahmoud tu n'as qu'à faire un peu plus attention. Tout va bien, on s'entend bien et il ne faut pas s'énerver pour n'importe quoi. Faut juste se respecter, ok ?

Mahmoud : Me dire que je n'achète rien ? La moitié du frigo et le frigo lui-même c'est moi qui l'ai apporté. Qu'elle se calme, y a pas qu'elle qui a les nerfs en boule !

Noa : C'est vrai que tu achètes, et y a pas de souci, tu peux te servir des produits que j'apporte, mais si tu les termines, eh bien, n'oublie pas de les remplacer, ce n'est pas très compliqué.

Mahmoud : C'est ce que je fais. Qui a acheté du PQ les deux dernières fois ? Toi, peut-être ? Et puis c'est quoi cette manière de me tourner en parasite qui ne paie rien ? Je paie, je nettoie ? Et tu me diras que les cheveux dans la douche, c'est encore moi ?

Ouri : Et si vous appreniez à vous entendre tous les deux ?

Mahmoud : C'est peut-être à elle de le faire, non ?

Ouri : Ok, ok, mais qu'est-ce qui te prend aujourd'hui ?

Mahmoud : Tu veux vraiment savoir ? On m'a viré aujourd'hui, licencié de mon travail à l'école ! Voilà ce qui me prend !

Ouri : Wow, t'aurais dû nous dire ! Je n'arrive pas à croire, t'es sérieux ?

Pause

Ouri : Je suis triste pour toi, mon frère.

Scène 3

(Ouri est installé dans son coin de travail, face à l'écran de son ordinateur)

Ouri : Mais pourquoi ça ne marche pas ? *(il se lève, déconnecte le boîtier et le reconnecte à nouveau avant d'aller se rasseoir)*. Ouf, mais qu'est-ce qui se passe, ce réseau internet est nul. Mais enfin qu'est ce qui lui prend ? *(ses doigts tapotent sur le clavier et il clique nerveusement sur la souris)* Ça ne marche pas… Ça ne va pas… Rien. Il ferme l'ordinateur en colère.

(Mahmoud entre dans la pièce vêtu d'un training, les cheveux hirsutes, il va vers la cuisine et emplit la bouilloire. Il prépare deux tasses).

Mahmoud : Tu veux un thé ? J'en prépare un pour moi.

Ouri : Non, non, merci. *(Pause, l'eau boue)*. Dis-moi Mahmoud, Il se peut que tu n'aies pas payé la facture pour l'internet ?

Mahmoud : Et pourquoi tu dis ça ?

Ouri : Parce que ça coupe tout le temps, ça fait déjà quelques jours et je ne comprends pas pourquoi… Et j'ai du travail, c'est vraiment la galère.

Mahmoud : Dis-moi, est ce qu'il m'est arrivé une seule fois de ne pas payer les factures à temps ? Et puis, depuis quand est-ce que tu me poses de telles questions ?

Ouri : C'est à cause des travaux sans doute. Excuse-moi, j'ai tout simplement les nerfs en boule.

Mahmoud : On m'a peut-être viré mais cela ne signifie pas que je n'ai pas d'argent. J'ai des réserves, moi.

Ouri : Oui, tu as raison, je ne voulais pas… Mais dis-moi, qu'est ce qui s'est passé là-bas ? Pourquoi est-ce qu'ils t'ont viré ?

Mahmoud : Le directeur m'a appelé et m'a dit : il y a des restrictions budgétaires et nous devons réduire du personnel.

Ouri : Mais tu es un excellent professeur, les élèves à l'école t'aiment beaucoup, je ne vois pas pourquoi toi, ils t'ont donné une explication ?

Mahmoud : Je venais d'arriver là, je ne pouvais pas poser trop de questions.

Ouri : Bizarre… Les restrictions, ce n'est pas une raison.

Mahmoud : Et en plus, ils n'ont viré que moi et tous les autres profs sont restés…

Ouri : Tous ?

Mahmoud : Ils sont tous juifs.

Ouri : Incroyable.

Mahmoud : Eh oui…

(Ils s'asseyent. Mahmoud tend à Ouri un verre de thé)

Mahmoud : Tiens, j'en ai préparé un pour toi. Tu as dit non mais tu adores ça. J'ai ajouté un sachet de verveine et un autre de camomille ensemble et pas de sucre. Pour t'éviter le diabète. Et alors, je ne suis pas aux petits soins pour toi ?

Ouri : Merci Mahmoud, j'en avais besoin *(il boit)*. Ecoute, on n'a pas eu le temps d'en parler, de cette situation avec Noa. Elle vient très souvent ici comme tu vois bien… Et maintenant toi aussi et j'aimerai que vous tachiez de vous entendre, d'une manière ou d'une autre. Elle a besoin de son intimité, y a rien à faire. Mais d'autre part, il faut que tu te sentes à l'aise malgré sa présence, tu es mon frère.

Mahmoud : Je fais ce que je peux, Ouri. Mais elle a de ces crises de colère contre moi, comme ça, soudain, comme si j'étais un invité alors que c'est elle. Je n'ai rien contre elle, j'essaie tout le temps de lui parler pour lui dire quelle femme dévouée elle est avec toi et je sais que tu l'aimes et que tu as besoin d'elle ici. Ne t'inquiète pas. Je vais tâcher, comme tu dis, de ne pas trop me mêler et tout ça.

Ouri : Très bien, dans ce cas je pense qu'on pourra s'arranger. Pour moi c'est kiff, la coloc avec toi. Et elle aussi. Sois patient et tout redeviendra comme avant. C'est évident.

Mahmoud : C'est sûr, tout ira bien. Nous serons copains comme avant, un peu comme une bande à nous. Et moi je vais dénicher un nouveau boulot. Ne t'inquiète pas, deux semaines, pas plus.

Ouri : Super, c'est important. Je n'aime pas te voir dans cet état cafardeux, encore en training à deux heures de l'après – midi. Ça ne te va pas.

Mahmoud : Justement, ça me va très bien.

Scène 4

Le salon de l'appartement. Fin d'après-midi. Mahmoud et Ouri assis sur le divan, fument un joint. Des bouteilles de bière sont éparpillées sur le sol. Ils chantonnent ensemble la chanson de Fayrouz qui joue en sourdine. Noa entre dans la pièce, éreintée après une journée d'études, elle pose son sac par terre. Mahmoud se lève et l'entraine pour danser avec lui. Il chante à tue-tête. Ouri les rejoint et danse près d'elle. Elle refuse. Ils continuent à danser tandis que Noa se prépare à manger dans la cuisine. Elle allume son haut-parleur et met la chanson «Hachi Israël" du groupe «Tikva 6" (https://www.youtube.com/watch?v=sMEyfEoKQr0) . Mahmoud réagit en haussant le son de la musique de Fayrouz. Noa élève le son de Tikva 6 et Mahmoud de plus belle encore. Soudain, Mahmoud saisit le haut-parleur de Noa et l'éteint. On n'entend plus que la musique de Fayrouz.

Noa : Mais qu'est-ce que tu fiches ?

Mahmoud : Tu ne vois pas qu'on est entrain 'écouter quelque chose ?

Noa : Je n'aime pas cette musique.

Mahmoud : Ah oui ? Parce que l'arabe ce n'est pas ton genre ?

Noa : C'est ça. Cette chanteuse - Je ne comprends pas un mot de ce qu'elle dit et elle ne fait que pleurnicher.

Mahmoud : Fayrouz, une chanteuse qui ne fait que pleurnicher.

Noa : Fayrouz, shmeyrouz whatever, je n'aime pas l'oriental, ok ?

Mahmoud : C'est de la musique arabe, moderne et pas orientale. Si tu n'aimes pas, tu n'es pas obligée de rester.

Noa : Très bien, Il est en effet possible que je m'en aille.

Ouri : Calme-toi, Noa. Et toi Mahmoud, si ça la gêne, on peut aussi respecter.

Mahmoud : Ah oui ? Et pourquoi c'est elle qui décide quelle genre musique on écoute ici ? Pourquoi sa musique à elle avec le son au max ? Et puis ce groupe, complètement nul…

Ouri : Maintenant c'est toi qui lui parle mal, ce n'est pas bien.

Noa : J'ai moi aussi droit le droit d'écouter de la musique par ici, tu n'es pas le seul.

Ouri : Baisse le son, Mahmoud, c'est tout *(il baisse la musique)*.
Mahmoud : Ok.

(Tous les trois s'installent sur la banquette du salon et écoutent tranquillement la musique de Fayrouz)

Noa : Mahmoud, à propos de cactus, je voulais t'en parler *(elle montre du doigt les trois grands cactus qui se dressent au milieu du salon)*. Cela te conviendrait si on mettait un peu de géranium ou de l'hibiscus à la place ?
Mahmoud : Mais pas question ! Ces cactus j'y tiens, ils viennent de mon village.
Noa : Bon, Ok *(le bruit de l'extérieur devient assourdissant)*. je n'en peux plus de ce bruit !

(Elle se lève, perd pied, glisse et tombe sur l'un des cactus).

Noa : Zut !!! Ces cactus idiots !!!

(Ouri sursaute et va vers Noa)

Mahmoud : Tu t'es fait mal ?
Ouri : Oh la la, c'est pas beau
Mahmoud : J'arrive ! J'apporte l'alcool et des pansements.

(Noa se met à sangloter)

Ouri : *(l'embrasse)* Ne pleure pas, ma Nouni, on va prendre soin de toi.

(Ouri scrute la blessure)

Noa *(en pleurs)* : J'ai mal, ouf, quelle sale journée.
Mahmoud : *(revient)* Ma pauvre, je suis vraiment triste pour toi, tu vas mieux ?

Scène 5

(Noa assise par terre adossée au divan, pleure dans les bras d'Ouri qui l'enlace et lui caresse les cheveux. Mahmoud apporte à Noa des kleenex et tend le pansement à Ouri qui désinfecte la plaie)

Ouri : Calme-toi, Noa, ce ne sont que des épines, ça passera.

Mahmoud : Il faut s'assurer qu'il ne reste aucune épine, Sorry, tu as raison je vais sortir ces cactus de là.

(Ouri essaie de lui retirer les épines des fesses et soudain elle lui donne une claque sur la main)

Ouri : Nouni, tout va bien ?

Noa : Non, tout ne va pas bien.

Ouri : Qu'est-ce qu'il y a ?

Noa : Laisse tomber, une vieille histoire, rien de spécial.

Ouri : Mais quoi ? Dis-moi !

Noa : Pas grand-chose, j'ai eu un petit accroc avec l'un des cuisiniers.

Ouri : Qui ça ?

Noa : Ben, l'autre là, je t'en ai parlé, ce type, Youssouf.

Ouri : Qu'est-ce qu'il a fait ?

Noa : Il… je pense qu'il m'a harcelée, il y a un mois environ. Il a…

Ouri : Quoi ?

Noa : Il m'a flanquée une claque sur les fesses. Une grosse. J'étais à côté de lui entre la cuisine et le lave-vaisselle. Il est sorti de la cuisine. Je lui ai tourné le dos pour prendre un plat et là j'ai senti une claque au derrière, une grosse claque, intentionnelle. Je me suis retournée sur le champ et je suis restée glacée.

Ouri : Wow, Noa pourquoi tu ne me l'as pas dit avant ? Je regrette, viens Nouni; tout va bien, je suis là *(il l'embrasse. Pause)*. C'est dégueulasse. Crois-moi qu'il le paiera cher, ce cuisinier. Qu'est-ce qui s'est passé exactement ?

Noa : Je… *(Elle sanglote)*. J'ai senti la fessé et suis restée paralysée sous le choc. Et puis, au lieu de servir le plat que j'avais en main, je l'ai posé sur le comptoir et suis allée trouver le

chef de service. Il est allé parler à Youssouf qui lui a dit que c'était par mégarde.

Ouri : Et le chef de service a cru les propos de ce mufle ?

Noa : Oui, il a essayé de m'expliquer qu'il n'y avait rien à faire. Il a dit que selon lui, ce n'était pas intentionnel. Mais il l'a quand même mis en garde et lui a dit de garder ses mains pour lui. Et Youssouf est venu s'excuser, je me suis rincée le visage et suis revenue au boulot. Et comme si de rien n'était j'ai dû continuer à parler et à travailler avec lui après cet incident. Et moi je sais ce qui s'est passé. Je sais qu'il l'a fait exprès. Je le connais, il est grossier avec les filles. Parfois, soit disant pour rire, il m'appelle belle plante ou beau cul. Il ne m'a jamais respectée.

Ouri : Noa, tu ne dois pas te justifier.

Noa : Je l'ai revu encore aujourd'hui et c'est le cauchemar. Et le pire, c'est que le chef de service ne me croit pas et je sais que le patron du resto ne me croira pas non plus. Je vais partir de là.

Ouri : Non, tu ne démissionnes pas, tu retournes là-bas et je t'accompagne. Et je les menacerai, s'ils ne virent pas ce Youssouf, je ferai un scandale dans la presse, tu entends ? Il n'y a aucune raison de perdre son emploi parce qu'on ne se sent pas à l'aise, compris ?

Noa : Non, ça ira, je ne veux pas faire de scandale.

Ouri : Et pourquoi ne pas porter plainte ?

Noa : Je ne sais pas, je dois y penser. Mais je te remercie d'être à mes côtés.

Ouri : Mais c'est normal, viens près de moi.

(Ouri la caresse. Pause).

Mahmoud : Heuuu… Tu as envie de quelque chose, Noa, un café peut-être ?

Noa : Non, non, merci Mahmoud.

Mahmoud : Dis-moi, et si ce type Youssouf l'aurait vraiment fait par mégarde ? Tu sais, ça peut arriver et puis s'il s'est excusé ensuite, peut-être qu'il faut lui accorder une chance…

Noa : Une chance ? Lui continuera à travailler et moi je dois payer les pots cassés et perdre mon boulot ?

Mahmoud : Parce que ça peut arriver à n'importe qui et dans ce cas, toi aussi tu aurais voulu qu'on te croie si tu prétendais que c'est par erreur.

Noa : Tu ne m'as pas écouté, du tout ! Ce type, je le connais, il s'en fiche, il n'a pas de limites, du genre à penser qu'une serveuse c'est aussi une pute…

Mahmoud : Mais pour tout dire, tu avais le dos tourné, et donc en fin de compte, tu ne peux pas vraiment savoir ce qui s'est passé.

Noa : Tu prends sa défense, c'est évident, parce que chez vous la femme ou elle porte un hijab ou non et dans ce cas, c'est une prostituée, c'est ça ? Et on peut la tripoter, en faire ce qu'on veut et puis demander pardon et re-tripoter, c'est pas ça ?

Mahmoud : Pardon, ça veut dire quoi, «chez vous" ?

Noa : Chez vous… Dans votre culture…

Mahmoud : Ecoute, je comprends que ça t'aie bouleversée mais tu sais quoi ? Youssouf t'a peut-être touchée, et peut-être que c'est un salaud, mais toi Noa, pour tout dire, tu es une sale raciste !

Ouri : Mahmoud !

Noa : Moi ? Raciste, moi qui vote pour le parti arabe et à l'université, la moitié de mes copines viennent des villages arabes !

Mahmoud : Le nombre de copines arabes importe peu car en fin de compte tu dis du mal de nous et tu nous diffames.

Noa : Il serait temps que vous soyez moins dégueulasses, pas vrai ? Non seulement je rentre du resto où on m'a tripotée mais j'arrive à Jaffa pour ne croiser que des Arabes qui n'arrêtent pas de m'accoster et puis je rentre ici pour subir les regards pervers des ouvriers et je me demande qui va m'agresser, ou me poignarder ou me tirer dessus et par-dessus tout te

voilà toi, tranquillement installé sur le divan, en train de les justifier.

Mahmoud : Pour toi, nous sommes tous pareils, c'est ça, le cuistot, les ouvriers et moi l'instituteur avec un doctorat en pédagogie de l'Université de Tel Aviv et le terroriste kamikaze, nous sommes tous des Arabes primitifs, non mais, je ne parviens pas à croire que je vis avec toi sous le même toit !

(Mahmoud, va aux toilettes, met la musique de Fayrouz en plein son)

Scène 6

(Ouri et Noa se retrouvent seuls au salon, elle un peu éloignée, lui toujours assis par terre)

Noa : Merci d'avoir pris ma défense.

Ouri : Excuse-moi, je suis encore un peu sous le choc…

Noa : J'en ai assez de ces disputes *(il va vers la fenêtre)* et j'en assez de ce chantier en construction *(dans le fond on entend des ouvriers qui s'interpellent en arabe)*. Je ne veux plus entendre ces voix *(sons intenses d'un marteau, l'eau du WC et puis l'eau courante, Mahmoud sort en s'essuyant les mains)* et puis tu peux cesser de trainer avec toi la serviette de toilette dès que tu t'essuies les mains ?

Ouri : Noa, ça suffit !

Mahmoud : Je ferais ce qui me plait, c'est ma maison !

(Il jette l'essuie sur le divan).

Ouri : Mahmoud, tu ne crois pas que tu exagères un peu…

Noa : Ecoute-moi, tu peux me traiter de raciste autant que tu veux et aussi de colonisatrice si cela te fait plaisir. Mais en fin de compte, tu défends ce type juste parce qu'il fait partie de ta Smallah ! Et il faut admettre, le problème ce n'est pas moi mais bien toi. Tu es égoïste, insensible et en plus macho qui refuse de l'admettre.

Ouri : Noa, on n'est pas allés un peu loin dans cette discussion ? Faudrait qu'on….

Mahmoud : Et toi, tu lui laisses dire n'importe quoi? Et maintenant, si elle te fait croire que je ne suis pas seulement macho mais aussi un terroriste du Hamas, tu diras amen ? Tu ne vois pas qu'elle essaie de nous brouiller, tu ne vois vraiment pas, Ouri ?

Noa : C'est ça, fais de moi un monstre infernal qui veut tout détruire.

Mahmoud : Tu ne me considères pas comme une être humain mais comme un Arabe et ça te fait peur, c'est tout. Tes soi-disant penchants gauchistes et tolérants ne serviront à rien. Je le vois dans tes yeux. Cela n'a rien à voir avec le harcèlement sexuel que tu as subi au resto. Et puis pour tout de dire, les Juifs sont également des harceleurs, nous n'avons pas inventé le chauvinisme ni l'instrumentalisation de la femme. La vérité toute simple c'est que tu me hais parce que je suis Arabe.

Noa : Tu déconnes.

Mahmoud : Ah oui ? Et pourquoi évites- tu de rester avec moi lorsqu'on est seuls dans l'appartement ? Dès que je rentre, et Ouri n'est pas là, tu fous le camp.

Noa : Mais tu te fais des idées et tu dis des bêtises.

Mahmoud : Et pourquoi je t'entends fermer à clé la porte de la chambre d'Ouri lorsque vous allez dormir ?

Noa : Toujours et partout, je ferme la porte de ma chambre à clé, ça n'a rien à voir avec toi.

Ouri : Ce n'est pas vrai, Noa. Quand je dors chez toi, tu ne verrouilles pas la porte.

Noa: Parce que je suis chez moi.

Ouri : Je ne comprends pas.

Noa : Wow, il te tourne en bourrique, on a entamé la discussion en parlant de ce qui m'est arrivé à moi, ça te dit quelque chose ?

Ouri : Oui… mais si tu as peur de Mahmoud et c'est pour ça que tu fermes la porte à clé, là je regrette mais il a raison, Noa. Tu ne supportes pas la musique arabe juste à cause des paroles en arabe et tu ne supportes pas les cactus car tu les associes

aux Arabes. Tu t'énerves dès que tu entends les ouvriers du chantier crier en arabe et maintenant j'apprends que tu fermes la porte à clé non pas parce que tu veux ton intimité mais parce que tu te méfies de mon meilleur ami, juste parce qu'il est Arabe.

(Pause)

Noa : Dis-moi, tu prends le parti de qui ?

Ouri : Pourquoi tu ne m'as jamais dit ce que tu pensais de Mahmoud ?

Noa : Je ne le savais pas, c'est la première fois que je cohabite avec un Arabe de cette façon. Cela me fait bizarre, je n'y peux rien.

(Pause. Noa met son manteau et ferme son sac. Elle s'apprête à partir).

Noa : Je m'en vais.

Ouri : Je regrette Noa, j'ai du mal à supporter ce que tu penses de Mahmoud.

Noa : Très bien.

(Elle prend ses affaires et sort de l'appartement. Un moment de silence. Mahmoud et Ouri sont assis côte à côte sur le divan)

Mahmoud : Excuse-moi, mon frère, pour tout dire je ne pensais pas que cela se terminerait comme ça.

Ouri : Ce n'est pas de ta faute, vraiment.

(On frappe à la porte, ils se regardent. Elle s'ouvre et Noa entre).

Noa : L'entrée est bloquée, la porte en bas est verrouillée… regardez *(elle leur tend un billet fripé)*.

Ouri : «Chers résidents et résidentes de l'immeuble, vu les travaux d'infrastructure et la technologie innovante que nécessite la construction d'un parking sous-terrain, l'immeuble sera bloqué jusqu'à demain, sept heures du matin. Il sera impossible d'y entrer ou d'en sortir. Veuillez nous excuser d'avance, la société de construction, «Le nid de colombe" et le chef de projet, Itshak Cohen-Tamari."

Noa : Attendez, on doit rester bloqués ici toute la nuit ? Ils se moquent de nous ou quoi ?

(Mahmoud sort de l'appartement, on entend des coups du dehors, il revient)

Mahmoud : Yammah ! Elle a raison. Ils ont bétonné la porte d'entrée, impossible de sortir ! Putain, je vais les tuer !

Acte III

Scène 7

(Noa s'est enfermée dans la salle de bain, Mahmoud dans sa chambre, Ouri est tout seul au salon, il cache sa dernière seringue d'insuline au fond du divan).

Ouri : *(en criant)* Noa, Mahmoud !

Noa entrouvre la porte de la salle de bain, Mahmoud jette un coup d'œil de sa chambre)

Noa et mahmoud : Quoi ?
Ouri : Je ne me sens pas bien.
Noa : Tu es pâlot
Ouri : Il me faut ma piqure…

(Mahmoud et Noa entrent au salon)

Noa : Je t'apporte une seringue ?
Ouri : J'ai cherché, je n'ai pas trouvé.
Mahmoud : Attends, je t'apporte un verre d'eau.
Noa : Je vais chercher dans ton armoire.

(Elle va vers sa chambre)

Mahmoud *(lui tend le verre d'eau)* Ecoute Yamah, tu as vraiment mauvaise mine et puis c'est quoi cette idiotie, c'est sûr !
Ouri : Mais on ne peut pas sortir, tout est fermé, aïe ! J'ai le vertige. Il me faut en vitesse de l'insuline ou je vais m'évanouir. Je

dois rééquilibrer mon sucre, ce matin j'ai mangé des céréales et des dattes, quelle bêtise.

(Noa revient)

Noa : Je ne trouve pas, tu n'en as plus, sans doute… *(elle s'assied près de lui)*. J'espère que ce n'est pas à cause de nous.

Ouri : Non… Ma tête… Oh, j'ai mal à la tête. Je suis fatigué…

(Noa embrasse Ouri)

Mahmoud *(se lève, va vers un coin et sort un marteau)* Bon, si la porte d'entrée est verrouillée, nous trouverons un autre moyen, on nous a imposé un blocus, eh bien, on utilisera les grands moyens !

(Il va vers la fenêtre qui est scellée avec des planches et commence à frapper au marteau)

Mahmoud : Noa, tu peux venir m'aider une seconde ?

(Noa va vers lui)

Mahmoud : Tiens la fenêtre pendant que je donne quelques coups de marteau, elle n'arrête pas de se refermer.

Noa : Bien sûr, prends garde à tes mains.

(Les planches tombent les unes après les autres)

Mahmoud : Et on y est presque.

Noa : Encore un peu et on pourra passer.

Mahmoud : Ah voilà la Noa que j'ai connue, où est ce que tu l'as cachée tout ce temps-là ?

(Noa sourit, Mahmoud fait voler la dernière planche et regarde au-dehors).

Mahmoud : Ce n'est pas compliqué. Nous devons sauter dehors et atterrir sur les fondations, juste sous la fenêtre et puis descendre. S'ils pensent, ces gens de la société de construction, qu'ils peuvent nous enfermer ici, ils se trompent, ils ne savent pas qu'ils ont affaire à Mahmoud !

Noa *(va vers la fenêtre)* : Tu penses que c'est possible ?

Mahmoud : N'aie pas peur, je vais t'aider. Viens Ouri, nous allons t'acheter de l'insuline.

(Noa et Mahmoud soutiennent Ouri et ils se préparent tous les trois à grimper et sortir de la fenêtre)

Ouri : Ça ira.

(Il essaie de sortir tout seul et n'y arrive pas. Il est sur le point de tomber et Noa et Mahmoud le saisissent à temps)

Mahmoud : Attends, mon frère, on fera ça ensemble.

(Mahmoud grimpe sur le rebord de la fenêtre et tend la main vers Ouri)

Noa : Et moi je te tiens par là.
Mahmoud : Fais-moi confiance.

(Elle lui tend la main et de l'autre il tient la fenêtre. Mahmoud l'attire vers lui et l'aide à passer de l'autre côté).

Noa : Bravo à nous Mahmoud, à mon tour maintenant !
Mahmoud : Bravo, ma sœur, tu me fais confiance ?
Noa *(sourit)*: Ai-je le choix ?
Ouri *(de l'extérieur)* Et hop ma Nouni ! Il est temps !

Noa lui donne la main et saute.

Ouri : Bravo, championne que tu es, que je t'embrasse ! Mahmoud, tu viens ?
Mahmoud : Et comment, les amis ! Et Yallah sortons de ce trou noir !

(Il saute et disparait derrière la fenêtre).

Fin

De l'hébreu : Dorith Daliot